علیک القصص

حن نقص احسن

ہ بہتر یوسف کا آج تک پہلے کبھی نہیں چھپا یہ کلاں قصہ مختصر یوسف کا برخوردار والا

قصہ یوسف زلیخا

کلاں پنجابی

حافظ برخوردار

الکھو پاڑہ کشمیری

دید

مطبوع

بسم اللہ الرحمن الرحیم

صفت ثنا ربیدی تائیں ہر دم لائق ہے
خالق رازق او ہو ایہہ ہی سب جنقاندا والی
مارن رزق صاحب نے اپنی ہتھ وچہ رکھی دووین
ہرجی تائیں روزی دیندا ہر جی ساری جگ تے
کیڑی ہاتھی تائیں آپے پالن والا پالے
او ہو موودی سب خلقتدا کی طاقت انساناں
کو ہیان بازان شکریان تائیں گوشت نت کہوندا
گدڑ شیر ربیدا تکیہ کر بیٹھے وچ بیلے
آدم تائیں شکر چاول دیوے کھنڈ بلایان
ہکنان پلّی دام نہ دمڑی کرکی کہان فضولی
ہک کردی حیلا رزقی کارن قاصد ہوون راتے
جوجی اندر بحر عمیقے سبنان روزی ویندا
تر ڈی کیڑی سپ تھوئیں جو پیدایش ساری
چالی ہاتھی سیمرغ غیئوں روزی دیون ہارا
جو پیدایش وچہ دریاوان جو وچ جنگل رہندی

ہر گلی وچہ برکت ہووی مولا اجر دیہی
ہر ہر خلقت تائیں رازق وکہو وکہہ سمبھالی
جسو چہ خواہش اوسدی ہووے گردا ہے اوہ ویڑ
ڈاہڈ الیسا اگو جیہا اوس خالق دی اگے"
گرمی سردے اندر حافظ او ہو ہاڑ سیالے
دو دن دیکی سہر دی اتے چاہڑ یگا احساناں
پتھر دیوچہ کیڑی تائیں گھاہ ہر پوچاندا
رازق رزق او نہاندی تائیں پاس دیوے ہر ویلے
لکھی موجب [illegible] براتاں جو صاحب لکھوایاں
ہکناں جو اکھیڈ ہرایا دولت دیکھ سموہلے
ہکناں باز سجائی ہتھ وچہ جاگن دن تے راتی"
کرکر یاد صاحبوں ہر [illegible] تے رات پو جلیندا
ہر ہر اوتی فرقو فرقی لنگرا وسدا جارے
عام خزانہ او سدا ایہہ ہی بے انداز شمارا
باہجوں صفت الٰہی بھائی ہور نہین کجھ کہندی

ہکنان رزق گھر لوہچ حاصل عیش کرن خوشحالے
ہکنان دی گھر ہیر دہیان رزقی نون ترساندی
جہنان رزق کشائیش دتی کردی عیش بہاران
ہکنان حرص ہوا دی ہیری دولت گھرن نہ میوی
آئی موت مویا پر جوہین گرنگ رلی وچ راہان
ہکنان حق حلال کھوائی کھاون کر مزدورے
ہین ہین کردیان عمر وہانی اوہن چنگودی لوبھے
ہمین تی بگروٹی تائین کر حلوان کھوایا
جان ہین کیتی سحر ابلیسی ہویار دحضورون
ساہدہی تری ہتہ دلوچہ مولا کیسی کلا لکائے
ایہو محرم ایہو مجرم ایہو صاف آئینا
جسدا مرشد آپی ہووی اوسنون کون بہلاوے
راہون بہارا او جہڑو ہسی وتہی خوف کھنیرا
روندی آون ہسدی جاون جنہان نیک کمائی
ہر ہر رگ دلوچہ وجود دی شیطون کیتا تہانان
اتنی غالب دشمن جستی کیا کجہ کری وچارا
جی اوسدے غفاری ہووی کیا پرواہ آسانون
اوسدی بی پرواہی کولون روندی کئی کھنیری
اول نظر وجود وان کر تون لالچیا گڑیارا
کچا قلعہ عمارت تیرے جستی کون لڑائی
نو دروازی اوسدے کہی ہر ہر ہوری کمتے
کنڈا پڑی ایہ کوٹ تمامی تہہ کی ہوودہیری
دل دریا سمندر وانگون اندر خلقت وسدی
جنہان نون ہی مولا دی اندر دی روشنائی
ہر مخلوق زنگار رنگ ہو رہیو جنہون رب دا پایا

ہک اوتہہ در دریکیا منگن ہوون نت سوالی
سبند ہی موتہہ ہک ستبر ہو جن ہرگز مول کھاندے
ہک سدا مسافر پینڈا کردی ویکہہ ربانیان کاران
گردش اندر رہن ہمیشہ ناکجہ کھادی پیوری
لاہا مول گوایا اوسنی کھادا مال گناہان
ہک حرام ٹہوڈیندی وتن تانہی یوی پوری
حرص ہوا نجاوی اوتون جیون تا رون وتن لوبھے
الٹی کھل لہائی کیرہن سنجین جا جہڑا یا
خاص یگانیون ہویا بیگانہ دُر دُر کرس دُوون رو
شیران سنگل ہاتہیان کنڈی سب ایس جا لوئی
الیسی دوری الیس حضوری ایہو یار نگینان
جہڑا اُبہلار وزار لدی کھڑا راہ دکہاوی
بن ہادی ایہ ڈاہڈی کھاٹی دشمن نے چو پہیرا
ایہتی اوتہی رحمت ہووی دہین جنیدی بائی
نفس کری منصوبہ بازی جسدا وچہ لکانان
ہنی بہیرین ہنی دہارین ساتہی شہر براجا پہارا
جی منہہ منگی مینہہ وساوی بہریان ویکہہ سرنون
جیا فضل الہی ہووی تانکہہ لگی تدبیرے
کیا بنیا دتیری ہی غافل جستی کرین لپسارا
واؤدی آبادی اسوچہ قدرت رب لکائی
آپی کہکن آپی ہیٹین ایہ دروازی چھتی
جستی کرین خدائی دعوی کر کر میری میری
دوست دشمن ہار ہی سجا اگ وندی اک ہسدی
دلوچہ چودان طبقان بندی اونہان حقیقت پائی
ہکنان شوق الہی دلوچہ ہکنان دنیا آپیا

ہر ہر تھوک آئینہ ظاہر اس وچ مولی دسے
سبھکوئے ذکر ربیدا کر دی سنئے دانشمنداں
رب سچے تحقیق جنہو سے نبی محمد بندا
برخوردار نبی صاحب دی اگے نعت کراہاں

جنے پایا اوس چھپایا ظاہر کر ہے نہ کیسے
جنہاں کن ولیدی کھلی گل جیہوں ہوون خنداں
ختم نبوت دا جس آ کر لیتھے لایا جھنڈا
جو کجھ گھر وچہ حاضر ہووے اوہ قربان کراہاں

نعت رسول اکرم و مکرم صلی اللہ علیہ وسلم

حمد الٰہی کہہ کے پچھوں نعت رسول کراہاں
جسدے سر دی اوتے جھلی نت چھتر لولاکی
بعد احد دی احمد اوسدا رتبہ ایہہ آیا
ولسوف یعطیک اس دے خاطر رب صاحب فرمایا
کنتم خیر امتہ خالق ساتوں شرف دوایا
جھنڈا احمد محمد نوشہ روز قیامت پھڑسے
دہسی ورہاں لمان ہووتہہ اس جھنڈ نورے
ستر ہزاراں بیرق ہوسی تھہ ولیاں خنواد
ہر ہر پیر مریداں تائیں بیرق تلے کھڑیسے
خلعت لائے محمد صاحب کر براق سوارے
اول ما خلق اللہ نورے قرب اوہپایا
جد ایہہ ذات نبی دی لگے دنیاتی روشنائی
کافر بت لوجیندی آہے ورلی وچہ مستی
اوسدا ہتھی اندر کہاتا کر داذ کر اٹھیے
اوسدے نور دا عرش بنایا چوداں طبق ستارے
خلق حلیمی بہت سخاوت حضرت اندر آہے
شب معراج بلایا حضرت ہجڑ الاشہاہاں
پیڑسے وانگر گنبد آہا اگے عرش ربانا
دہسو سدا الٰہی کیتھا نیڑے آو پیارے

اصل شفاعت سرورکونوں حشر دہاڑے پاہاں
لتسدی کیا کجھ نعت کریسن حافظ کر چالاکی
فرق قوسین داوچہ قرانے رب سچے فرمایا
وچہ قرآنے پاک نبی نوں عزت نال لیایا
تاہیں میں توں کس باغی دی مولی کیا کجھ سادا دایا
ہر پیغمبر اوسدا چاہاوین خوشیاں کر گئی ور ڈیسے
مشرق مغرب تا کر اوسدے پلی چھلسن دورے
اگی اوسدے جھنڈی چلسن جیوں سامان شاہ ہزاری
وچہ بہشتاں ہر ہر مومن خوشیاں وچ کریسی
وچہ دین دا جین چھلدی تیرین امت جنت وارگے
ہور مقام محمود الٰہی اوسنوں آپ دوایا
اندر عرب لوجیندی آہے رسم کفر دی گاہی
ترلیسے بت پہنا وچہ کعبے کیتے دور پلیدی
اگہن دین نبی دا سچا کافر دین گولیے
سورج جن زمیناں انبر دسن جو کجھ سارے
غصہ کبر تکبر ناہا دلو چہ ذکر الٰہیے
حوراں رلکے منگل گاون نبیاں دا سلطاناں
جد حضرت لیے پیر لگایا محکم کر ہے اٹھانا
ہر تسدی وچہ دہسے مدت گذری اہی پارے

جبرائيل نه اوڏهين آهه نا کوئي ملڪ قريبي
ثم دنيٰ فتدليٰ سرور درجه آيا
هر خزاني ظاهر باطن سڀ حبيب پهرايا
دائم لکهه درود ڀي تي مرحو نهه ياران تا تن
غوث الاعظم تائين رحمت جسد لکايا
مولي هي اوهه کساڏا افسر سُنون لاج غلام تن
سارين وچه روشن آهي جيئون چن لاتان تن
شاهنشاه هويا وچ وليان تابع سارا آهي
جسني غوث الاعظم کولون گردن آهي پهير
قادريان منهه اوتي ڏسي نور الهي
راجهي برخوردار تائين دعوي هي غلامي
انبر ويکهه هويا منهه کالانت سالڊيان پايان

ڏتا جو ڪجهه دنيا آها رتبه ٿهيا حبيب
شاهنشاه هويا نبيان سڀ تهين قربي آيا
جنهان حکم حضور وهن آيا سوئي آن سنائي
صاحبزاديان تائين حافظ لکهه لکهه ڪرين ثنا تهين
حامي اوهه مريدان دا وچه دوهان جهانان آيا
ڏهم پيچ محبوبيت دي تا ڪر روان شاهان
سورج وانگون منده کيتي اس لئي ڪل ستاري
غوث قطب کل لشکر اسدا هر اک سير لوائي
اوسد ٿها ٿهان اندر اهي رُتهر دي جاندي بيڙي
جنهان زهد رياضت کيتي خاص هوا د شاهي
ايس غلامي کولون سارا جگوچه هويا نامي
ناز غفاري تيري اوتي بخشين گا تون سايان

درعجز وانکسار ومناجات بدرگاه قاضي الحاجات

رب رحيم شفيع محمد هوسي ٻندون خلاصي
ايه عبادت کهدا اساڏا منهه ڏنال مريسي
سر برکوڙا صاحب هووي ٻندي پر تقصيران
دهم جنهان دي چاند هوسن تن سرکار
خوف نه ڄي روز ازل دي ڪجهه لکهه لکهايا
پلي خرچ نه کوڙي پالي سفر قيامت آيا
ڏوڪان ناز کمايان اوتي جنهان کنيچ ونا هي
واه تنهان دا آون جاون جنهان خير کمايا
دوزخ بهشت نه دلوچه اونهان تي عشق رب
جنت تنکن عملان وارا جنهان نيک کمائي
رحمت دا جد ساون لگوسي کانگ ... دوگي

ناهين بغير باني سانون دوزخ اندر پاسي
وس نو سي صرافان دي جد کهوٽيون کهرا کريسي
ناهين عذر بنديون کوئي جي لائق زنجيران
کي ڪجهه عذر کرين وسدن مين جهو منه ماري
بندي عذر نه کوئي حافظ جو صاحب فرمايا
رب دي آس بنديا اوتي برخوردار جهايا
نا هجي نا ڪڻي آهي حافظ کي ڪجهه گاسي
دوزخ وانگ خليل اونهانون گل گلزار کهرايا
دنيا عقبي ياجهه ويدارون شرک تنهان ڏهاني
کيونکر سنگي حافظ جسني بديان عمر گوائي
کالکهه سبجه گناهان ڏهوسي عاصي [illegible]

فضل الٰہی تی کر تکیہ حافظ آخر واری
جبندے دلتی لگا ہوسی چپا کلمہ سندا

حضرت کرگ ملاحی ہٗت بیڑی پار اوتاری
ہتن پلصراطی اوتی اٹکے کوئی نہ بندا

اظہار قصہ عشق

ہن ظاہر کر عشقے دا قصہ رانجھا برخوردارا
آہا حسن جمال حقیقی اندر پردہ دارے
لکھ عاشق معشوق بنائی کر کی رنگ سنگاری
برقع نور نبوۃ اندر اپنا آپ دکھایا
رب خالق مخلوق محمد جتبول لنظر نہ جیوے
دلبر علینک صورۃ کولوں صانع نظری آوی
رکھ آدم پہل عشق مجازی میوہ عشق حقیقی
بھور گلاں تے مائل ہویا ویکھ جمال ربانان
یوسف وچ جمال حقیقی دتی آن وکھائی
مجنوں ندی تن چھٹی خماری بیرہون جام پلایا
شیریں تاہیں چرب نوالا ظالم عشق چکھایا
ہیر سیالی دی دل اندر اوہی عشق آواڑی
بائی لوں ایہ ہوئی بائی دہانا عشق مجازے
جس تن اندر عشق سمانان ہر گز اوہ نمر دا
بلبل بھور پتنگاں تائیں کرنے یاد ہمیشہ
قصہ سبھ نبیاں سندی آہی وچ قرآنے
احسن قصہ اوسدی تائیں خود مولی فرمایا
پڑھنا سننا الیس قصہ دا کل عبادت آئے
جی کوئی صدق یقین لیا کی پڑھسی احسن قصہ
فکر عبادۃ معنی لکھن الیس کلام ربانے
حافظ نال ربیدی یاری جو لکھاں تقریران

جستھے چوداں طبقاں اندر جانن لگا سارا
شعلہ عشق محمد کولوں ڈہین رین اندھاری
کھڑیا باغ حقیقت والا محرم کرن نظاری
ہر ہر اندر جلوہ ذاتی اکدو اک سوائیا
چوداں طبقاں اندر اوسدے نور ولبدی دیکوے
ہر شئی اندر یار دسیوی جس اکھیں ہو یاوی
اس رنگ اوتی مائل ہوئی جو جلوہ تحقیقے
مرن پتنگ چراغاں اتے ویکھ حسن دا بانا
ویکھ زلیخا مائل ہوئی اصلی رمز نہ پائے
لیلی اندر جلوہ ذاتی اسنوں چا دکھایا
تا فرہاد اوس لذت کارن اپنا آپ کھپایا
تا اوہ دلتی رائیں ڈہونڈی بیلی چاک ہزاری
شربت مصر یدا اوس پیتا لونلوں ہو یوس راضی
ہر مجلس وچ ذکر اونہاندا عالم سارا کردا
سسے ہیر سیالی تائیں سننی دانت ہمیشہ
باجھوں قصہ مہتر یوسف سمن نہ لائی تہانے
تائیں اوسنوں جو کوئی سندا ہوندا شوق سوایا
معنی ایہ کلام الٰہی دے لتے مومن لائے
دین دنیدی مطلب ہوون حاصل اوسدا حصہ
غوطی مارن موتی کڈھن فضل الٰہی سبحانے
موتی ہار پروتے ایہن جو اندر تفسیران

ویکھہ مدارک ہور حسینی تی تفسیر عزالے — نقرہ قعر بیضاوی اندر نظر آئی ہین ڈالی
سبحان کانا وچون لیکی ایہہ ہین ہار پرویا — تاہین دانشمنداں اگی تحفہ کرکی ڈھویا
شان نزول الیس قصے داکہی امام غزالی — طعن نہ کرنی حافظ اوتی تا ایہہ بات سمہالی

بیان وعظ حضرت در مکہ و غیرت کافران

پاک محمدؐ کعبے اندر دایم وعظ کریندی — سبھی اصحاب بہندی آکر آہی اوہ سنیندی
مشرق مغرب تاکر خلقت سننی کارن آوے — گہما گہم ہوئی وچ مکی آک آوی اک جاوی
دن دن غلبہ دین ہیندا عالم تی روشنائی — کافر ویکھہ ہوئی شرمندی غیرت اونہاں آئی
نضر بیٹا حارث دا وڈا دشمن حضرت آہا — طالع مند آہا اوہ وڈا ارگہدا اعلے پایا
غیرت کہا عجم وچہ آیا تی لی زر سارے — شاہنامہ چال خریدی اپنی کر دلداری
قصہ رستم اوسوچہ آہا نالے اسفندیاری — جتنی شاہ عجم دی ہوئی ہور بہادر ساری
ایہہ کتاب بنائی اونہاں جی پر جاون شاہاں — خوش ہو طالع منداونہاں دل شفقت کراں نگاہاں
چہوٹہہ اکٹھا کرکے اونہاں ایہہ کتاب بنائی — تودہ کوڑا کہٹا کیتا سبھی ہوسے کاٹے
نضر اکٹھا کرکی اسنوں عربے وچہ لکھایا — خوشیاں کردا نال قریشاں مکی اندر آیا
کعبے اندر وچہ قریشاں نت ہنگامہ پائے — فارغ ہوکی لوکاں آکہی سنیوں ساری بہائی
شاہنامہ دا قصہ ہردن ہوردن ہور سناگ — چنگی بات محمدؐ کردا یا ایہہ میری آہے
کافر آکہن ہین چنگا قصہ عجب سنائیں — قصہ خواناں وانگوں بیٹھا ساڈا دل پرچائیں
سنکی ایہہ محمدؐ صاحب ربّ ول کیتی زاری — احسن قصہ حضرتؐ جانب بہیجیا ایزد باری
جدا ایہہ قصہ حضرت صاحب لوکاں آکہہ سنایا — جنہاں رب ہدایت کیتی کلمہ منہہ الاہیا
جنہاں تاہین روز ازل دی کہر دلیتے مارے — ساحر کاذب شاعر آکہن حضرت نوں سوواری

بیان اولاد یعقوب علیہ السلام

باراں بیٹے پیدا ہوئی گہر یعقوبؑ نبیدے — دساں بہراواں یوسف تاہین پائی ایذا قصیّے
نام روبیل زبالون لاوی شمعون یسخر دنیا — ماں او دہناں دی لیّا آہی تینوں آکہہ سنینا
داہن ائی تفتالی بیٹی زلفی آہی جائے — جاد دو ائی یشیر تم بیہمہ لونڈی دو تہیں آہی

لیاموں راحیل نبی نے سالی وٹ دیاہی — یوسف ابن یامین جو جمین ہویا فضل الٰہی
سہنان فرزنداں دوچوں یوسفنوں پہنچا ہے — اکدم اوسکد ویکھن کولوں ہندا نا وساہے
حسن یوسف دے حد نگاہی جو ویکھی تھا ئین — وانگ دیوانی تر تر تکے جا دس ہوش کدائین
سورج وانگوں حسن یوسف دا دوڑندی چمکارے — حوراں پریاں لازم ہوون جد اُس کرن نظارے
خوبی حسن جمال یوسف دا لکھن وچہ نہ آوے — ترکڑ وچہ آسمان نہ تلی اس تھیں دل ہو گہاوے
کی طاقت اس قسم وچارے اینہی کری دلیری — اس فرعونے دے اندر ڈبی نار وخلق گھنیرے
چھٹے نال سمندر چھٹن عقلے وچہ نہ آوے — جس گلبدی پونچہ نہووے کون اُسنوں تھہ پاوے
دو نہہ سالاں دا یوسف آہا جد موئی مانو وچارے — پھپھی کہن کیتا پرورده صدقے لیکے وارے
اپ گہوائی آپ پیائی دیکھے دونی ہووے — اکدم باہر جاوے یوسف یعقوب نبی دل روے
کہی نبی ہن لیجے یوسف میر پڈیری آوے — ایہ عاجز اوس ویکھ کیہن دم دم دل پچھاوے
پٹکا جو اسحاق نبی دا ابی دی گہر سامے — چوری لگ یوسف دے ڈہڈاں اُسنوں خبر لگائے
نال نبید کر ٹوردا سی لبے یوسف تائین — اوہنوں پیچھی لگے آہی پاندی ڈھیم کہائین
پٹکا میرا یوسف کہڑیا لکوں کہول وکھایا — ویکھ نبی اس گلی ولوں حیرت اندر آیا
حکم شریعت کیونکر آہا چور کوئی پکڑیندا — رخصت والے دا اوہ بندا اسارا اسال سیندا
ہولاچار کیتا پھپھی یوسف وٹ حوالے — جگ اولاہماں ورد یوسف ارتت ناسر جالے
دولت نوں ہر کوئی لاگو کیا چنگا کیا مندا — یوسف جیہا دتیا اُتے ورلا ہووگ بندا
گل اولادی تہین پھپھی نوں آہا چایا — یوسف یوسف پیا پکارے ہر دم شوق سوایا
سر صدقے شیر بینی نظراں یوسفنوں نت وارے — کل اختیار یوسف دے کیتے نال خزانے سارے
غیرت متبریاں نوں آئی داؤ نہ کوئی لگے — پیش نجامی اگے کوئی ہو یوسف دے پلے

بیان روز میثاق

جسدن حکم ہویا سی روحاں ہوون سب سلامے — کنڈ آدم دی وچوں کہڈکے آہی روح تمامے
جتے اندر داخل کرکے عقل شعور دوایا — آپو آپنے پاسے اوتھے ہر اک نوں کہڑوایا
اول نبی کہلوتے آہے آپو اپنے پاسے — پاک محمد دی سبھ پیچھے ساری تد کہڑوائی
جلیسو خوبی لگے آہی ویکھے اوہ سنگاری — پیچھے ولی کہلوتے آہے رتبے اوہنی ساری

اس تھیں پچھے شاہ تمامی آہے صفاں قطارے
ہور خلایق اتھیں پچھے دے ترتیب کہلارے

پیغمبر ہر سورج وانگوں روشن لاٹاں مارے
چن جیویں روشنائی ولیاں علماواں جیوں تارے

مومن آہے وانگ چراغاں صفت اندر روشنائے
شاہاں دی سر چھتر جھولن دنیا زینت آہے

ہر صف جیوں گلدستہ پھلا اندر باغ بہارا
ہر گل روپ سوایا دسے ویکھ ربانیاں کارا

صاحب حسن جہڑی صف آہی شمع جو چانن لائے
آدم ویکھ اولاد تمامی دم دم شکر الاوے

جد یوسف نوں ڈٹھا آدم حیرت اندر آیا
کس باغیچے بوٹی اندر یارب ایہ پھل لایا

حکم آیا یعقوب دے گھر ہوسی ایہ شہزادہ
نسل خلیل اللہ دی ایہی نوری ہے خنوادا

فیر آدم کجھ اکھدا ناہیں ہویا حکم حضوروں
دو حصہ اوس خوبی بخشی آدم ہو مسروروں

ترجا حصہ خوبی آدم دتی عالم سارے
جسدے کولوں دنیا اوتے لکھ معشوق سوارے

تولد شدن بی بی زلیخا

شاہ طیموس آہا وچ مغرب اس گھر جمی بیٹی
نام زلیخا ماپیاں دھریا عنبر مشک لپیٹی

اکھیں مرگاں حسن پرے دے لکاں چال دسیوے
متھا چن صراحی گردن نین ہمیشہ کھیوے

ورلی وند جیہے دیاں کلیاں وچ گھوگھ لکاناں
سرخی پاس جواہر موتی لڑیاں خوش بیاناں

مژگاں تیر کماناں پلکاں لک مٹھ وچ آوے
باناں تھیں لب نازک آہے سخن نہ کیتا جاوے

ہوٹھی لعل شمع جیوں بلدی خال آہا رخساری
نافہ کستوری دا بھریا آون مشک اوارے

منہ سی چشمہ آبحیاتی زلفاں چا چھپایا
ویکھ تہیں دے سرخی لالی دلنوں داغ لگایا

نازک بدن گلاں دے کولوں کایاں مشک بلائی
دنیا اوتے اوس جیہی صورت ہوگ کاہی

سارا دہر دا حسن زلیخا سورج لاٹاں مارے
وقت سنگار ترٹن اوتے اسماناں تھیں تارے

زیور دی پرواہ نہ کائی اصلی حسن جنہاں نوں
زیور لا دن ناز و کہاون کیہا فخر تنہاں نوں

سوہے ساوے لال جواہر تھیوں آہے خواہاں
جی آنگ لائے صاحب سانوں ہووے شرف آساہاں

تیاں دی وچ ہسّی کھیڈی راتدہاں ہمیشہ
ناپرواہ کھیڈی رہندی نا غم فکر اندیشہ

نازاں وچ پروردہ ہوئی رہن نہ لگن تلیاں
ترنجن حوراں ہار ہمیشہ ترتر ویکھن کلیاں

تا عاشق معشوق کسیدے اتے ورت ہوئی
ہاں لیہدن تھوڑی عمری برہوں گیتو ٹوہی

درخواب دیدن زلیخا اول یوسف علیہ السلام را

نوری رات وچ میں تھیں آہی روشن لاٹاں ماری
پلنگ زلیخا اوتی ستیاں نازک فرش وچھائی
گلاں کردیاں اکھیں جھڑیاں مٹھی نیندر آئی
حسن یوسف دا ڈیکھ کریہن عقل شعور ونجایا
ڈِن توں اُوہی برہوں گھٹی سو سو غوطے کھاوے
سجے کبھی اگی پچھی مڑ مڑ کرے نظاران
کہاوں ہیوں سہجس ناہن منہہ تی ورتے زردے
جسن تن چاٹ برہوندی لگی سوں اُوسنوں بہاوے
منہہ دی پرنے ڈھہی آہی روون ہنج وچ جاری
کیونکر عشق چھپائی حافظ چھل آتش جان لگی
دائی مائی سبہناں جاتا ایہ ہی عشق نشانے
جتھی نازک برہوں لگی ڈلو چھ کھاری پاوے
کرن تمہر ان بیٹھہ کنیزاں جو کسی ڈلو چھ آوی
اک آکھن جی دیو پری سایہ بیٹھہ دبائی
راز دلی دا بی سندا ہر گز کسے نہ پایا
بکر فریب زنانی کرکے پچھن آئے دائی
عاشق نوں معشوق ملاوں اندر عمر گذاری
رورو آکھی سدی میرو یدن آکھ سنامین
بہاویں اُوہ فرشتہ ہووے آسماناں تھیں لیاواں
جی کوئی آدم زادہ ہووے ترت وصال کرائیں
دائی دا جھل ڈیکھہ زلیخا ڈہلی اگی دائے
سورج وانگوں خوبی اُوسدے دوروں لاٹاں مارے
چیچے اوتی بیٹھا آکی چشماں چار کرایاں
سُنکے ایہ حقیقت دائی حیرت اندر آئے
ڈیو ڈہوئی خوابی اندر اوستی ہن بہر مائی

فضل الٰہی کھلا اوسو چہ چھٹی مشک آواڑی
طول سہرائی ریشم دہر کی چیچے بہل کھنڈائی
صورت یوسف دی اوسجا گا ڈِتی آن وکھائی
ہونا آہا سو کجہ ہویا برہوں گھیر ایا بیٹا
ہن اُوہ صورت راتی والی ہر گز نظر نہ آدی
صورت دلبر نظر نہ آوی دلو چہ سی تدبیراں
ہر دم اوسنوں بہلی ناہن صورت اوس دلبر دی
ہسن کھیڈن بسنتی اوسنوں صبر قرار نہ آوی
عشق دے تیری چاکرایہن خبر کرن جگسار وں
جیتو نجیتو پچھان ہٹائی انہاں تیوں تیوں ہووگ لگی
جانی تانی ڈیٹھس کوئی کیتی اوس دیوانی
لوں لوں زخمی ہووی اوتہیں کہاؤنہ نظری آوی
ہک آکھن اس نظر لگی ہی اک جادو فرماوی
ہک آکھن ایس صورت کائی خوابی وچہ دکھائی
جو کجہ تک کسید آہا ہر ہر آکھہ سنایا
اوسو یلی وچہ اوسدی جیہی عورت ہوسی کائی
کدیں عاشق معشوق کداہن ہوں ہر ہر واری
جی تدہ ساک کیسدے ہوو میںوں اوہ سمجھائیں
حور پری نوں ڈٹہا ہووی منتر نال منگاواں
توڑی مانس سرکش ہووی اوس وصال کرائیں
صورت دلبر دی میں تائیں خوابی وچہ دکھائی
اوسدے جیہا دوجا کوئی ناہوسی جگ ساری
ڈیکھہ دیاں میں گھایل ہوئی چھریاں تیز چلایاں
ہوش منڈی بی بی تائیں ایہ گل آکھہ سنائی
کہی زلیخا دیوان تائیں قدرت ایہ نہ آہی

دائی وت زلیخا آکھی خواب خیال کوڑا دین
سنڻے دا اعتبار نکوئی کدا ایہ ہوون سچا ویر

بی بی اکھی بہتیری رنی جی وس ہووی پھیرے
دلتی نقش ہویا دلبر دا کسدی طاقت موڑی

دائی مڑ کے کہی زلیخا ایہ خیال گوائین
دلدی اتوں الیس گلی نوں بچی چاہٹا ہئین

دائی پیو نوں جائی حقیقت ساری کہہ سنائی
سن طیموس ہیہو دیان گلاں او منہدی آئی ہائے

نوبت دوم خواب ڈیہدن بی بی زلیخا یوسف علیہ السلام را

روون چیکن وچ زلیخا گذریا برس دہاڑا
روندیاں ہوواں ہیں کھیں جڑیاں آیا یار دوبارا

اگی کنوں حسن سوایا خوبی نیر نکائے
ویکھدیاں ہیں پچھوں ہکی ہیر پیراں تے پائی

تدہ وگند ہی الہی حسن تیں صورت ساری
کس کاہیندا گوہر ہیں توں وس ہیوں کر راضی

ہم ہیں یا حور فرشتہ کی گوہر دریائے
یا توں چن آسمانی آہوں آکھ حقیقت کائی

رو رو عرض کری در باندی کہا مہیں گل پلاّ
کائی دس نشانی میںنوں ہووی بخت سولاّ

نو برساندی عمری اندر لگا چیٹک تیرا
سینے وچ بہوڑ آتش سولاں ایہ تن میرا ہیرا

عجز نیاز بی بی دا سنکے پھر اوہ صورت بولے
ہیں تیرا توں میرا ایہی گھر طیموس اکولے

ہیں ہاں آدم زادہ ایہی طلب تساڈی اون
جیہا چیٹک لگا تینوں ہیں بہی لوچ پاواں

جی تدہ شوق اساڈا بی محکم رکھ خزانے
ہت کوئی کری خیانت ایہی ماری تیر نشانے

گلاں کر دیاں صورت نالوں اکھیں وگھر گیاں
ہتہ مروڑی تلیاں بہائی حالت پچھن سیاں

جسدا نام نشان نجانی کی کجھ کہی وچارے
ڈھن لی رات زلیخا تائیں روون جھکھن زاری

عقل شعور نہ رہیا او ہنوں منہ کوں گنگی نورانے
محلاں تئیں اوتھہ باہر دوڑی کیتی عشق دیوانے

پائی زنجیر بہائی اگجار و روحال سنائی
جو لکھیا سو جھولی پایا دہر دی کون ہٹائی

لائق اوہ زنجیراندی ہی جو راتی جیل جاوی
پا زنجیر رکھاں ہیں او سنغن جی ظالم ہتہ آوی

کی منگم کی پایا ایہی رتوں پہر پہر روے
طالع شوم دہیراون ہوئی بلبل اوتھہ کہلووے

نت زلیخا ربدی اگی رو رو کرے دعائیں
ربا مڑ اوہ صورت سفنے ہیں اکوار دکھائیں

درخواب ڈیہدن زلیخا نوبت سیوم یوسف علیہ السلام را

پئی دعا قبول زلیخا ترتیجے نوبت آئے
برس ڈہاندی پچھوں مکے مڑ صورت اوہ دکھائی

اوہا چوبی اوہا زینت اوہا سو دلداری
دوڑ کے بہن پلا او سدا بہر یا اوس وچارے
ایہو جو اساڈا ایہے محلین وڑی بیگانے
منہ دکھلاوی مڑ چھپ جاوے کیتی اس وچ پوانے
پتا مقام نہ دستی اپنا دتسے ٹھگ بازارے
خنجر تیر کماناں باجھوں اس مین مارگدارے
نا اوس رحم دلیو چہ آوی نا اس ہیبت شاہی
نا او ہتھ کسیدی آوی نا اوس خوف الہی
نا نوگرانو بتاؤ ساتوں مین مڑ گئے آہین
مردی وات چوائین پانے پہوراسجہ کدائین
پر تجی نوبت بولی صورت دنا پتا سچا واں
نام عزیز مصر دا والی طلب نساڈی آواں
سنکے نام زلیخا پہلے جیون پہلی پہلوارے
جانے کو لوں جدبلی نے پاؤ سو دلدارے
ہسدے اوٹھی ستی ہوئی بند تڑکے بشوازوں
کیڑیاں وچ جیہ مول نہ میوین کردی ناز نیازوں
ترنجن سدہایاں سیان صدقے بہت وندائے
سنگی وچ کیتی رب تاں زہ گھر یوں بدل آئے
سئیاں باپ زلیخا تائین آئی عقل لگائی
جا زنجیر لہائے پیروں لکھ کیتے شدیانے
نہوال وہوال پوشاک لگائی لعل جواہر لائی
جوڑی بیڑی پہیدی آہی عنبر مشک ملائے
بی بی ہتی ہنسے کہیڈی رکے ترنجن سیاں
عقل شعور زلیخا آیا ملکین خبراں گیاں
نام عزیز زلیخا چھپے ہر دم سنج صباحین
مصر شہر دا ذکر نہ پہلس دل تہین کدین اینہ

آمدن ایلچیان از ہر ولایت و قبول کردن عزیز مصر

بادشاہاں دے ایلچی آئے گرد بائیدی خواہاں
دتہم زلیخا ندپوچہ ملکاں ہر دل کردی چاہاں
اک دن پکڑ زلیخا پیو نے اپنی کول بہائی
ایلچیاں دی سبھ حقیقت باپ ہی سمجھائی
ہر شہر یدیو الے سندا پیو نے نام سنایا
چپ چپاتی رہی زلیخا ناکوئی حرف الایا
جد طیموس عزیز مصر دابے نام سنائیو
دائی تائیں کری اشارت ایتھے شگن منائیو
دائی نے طیموس نوں کہیا مصر شہر دل راضی
ہوراں دے جواب مصر دل کریہوا یہ کارسازی
و دیا کیتی ہور شاہاں دے ایلچی جہڑے آہے
اپنا ایلچی مصر تجانب نیکے شگن پوچاہے
گنگو بہری کٹوری دے تے جوڑا گہوڑا خاصا
چہار پہ مال ڈیا تہکا رن لکھیا بہت دلاسا
ایلچی جار عزیز مصر دی سرلے گنگو پایا
نوبت تے شدیانے ہوئے جہڑ یار وچایا
ترت عزیز تیاری کیتی جنج زلیخا آئی
گھوڑی اوٹھ عماری ہاتھی دہر شہر ہی لگائی
شوق زلیخا غالب ہویا نوشہ کوبن و کہاو
مدت دی تر سندی تائیں بہور اٹھندہ لواو

تو لکھہ اڈنبر لے سمجھائے تینوں آہے تانے
بلے بلے منت زاری کیتی آسے اگے دائے
لئے کالے کیتو لنے تینوں جہات زلیخا پائے
گڑتا پاڑے آہین مارے کے منگم کے پایا
ہین تہر پائی جند لباں تے کل بہت پہلائے
ہو بیہوش گئی او تو بلے چہلیاں آپ چھپایا
دکہاں سولاں فوجاں کر کے مڑ آلایا ڈیرا
اگے بلے سو جاگہہ پتی جس ورلے سو جانے
جم ات حال زلیخا ویکھے لو ماہو ویانے
اوس مرلے اندر رہی نہ باقی کیتوں نان گذریائے
جے عزرائیل نکر سے رعایت عاشق کوئی بچیوے
ہاتف دی آواز زلیخا دلنوں دہ تسلے
غیبوں ایہ خوش خبری سنکے صبر زلیخا آیا
ہو یا عزیز غلام بلے بلے دا خوبی دیکھ تداہاں
بلے بلے مہتر یوسف کارن آہی رب او پائے
پری صورت اک نال بلے بلے دی طرف عزیز کنارے
بلے بلے آوری وچہ مصری کارن یار پیاری

سرخ سفید بنائے مخمل رنگ برنگی بانے
تدہ بن اج عزیز مصر دا بیٹوں کون دکھائے
ویکھدیا ئین بی بی تائین پہر کی اگ سو آئے
گنڈی ہتھ گلاں دی جاگا آسے بار خدایا
پہلا ہوندا جی گہر تیدیندیاں زہر پلاندے دائے
تلیاں منہ تے جسے ساری عطر گلاب ملایا
بی بی دا تن وچہ شکنجے ہر دم حال پہلیرا
جس کہاؤنہ ہو یا وچہ لڑائی جانی اوہ کہانے
پہتر ڈاہاں دیکے رو ون حالت ویکھ سوا
ملک الموت ہئی دل شفقت مرنا اس سجانے
جان گواری اکت فطاری عشق نظارے ہیویو
ایسے گہر وچہ مولا صاحب دلبر تیرا کہلے
پیر سو ہے سا وکہاون لگے جدا اوہ یار بنایا
پر قدرت ہور نہ آہی اُسنوں بی بی نال کداہان
کیا مجال ہور ید آہے اُسنوں وسنا چلائے
نال پرید عیش کماد یہاں زلیخا باری
یار نہ ویکھس اُسجا گا وچہ پہتی جان گمارے

بیان در خواب دیکھن یوسف علیہ السلام و سجدہ کرن یاز دہ ستارہ

چل حافظ کنعان وںجا ہاں یوسف ہوندا لیاے
کستے ہیر سیالے لیلی سوہنی عاشق ہارے
یوسف پٹہ یہودی ادلے سُتا اکس دہاڑے
سورج چن آ ہاکے لینا منہ یوسف دا اگے
اُس ویلے مہتر یوسف سُفنہ ڈٹھا بارے
اُو بہر وا ہی مہتر یوسف لبہی جاگ تداہاں

عاشقوں نوں معشوق ملائے اجر حضور وں پائے
سنکے حق قسا ڈی حافظ شابا کہن ساری
منہ یوسف دا دیکھ ستارے سو شکر گذارے
وانگ غلاماں دوون آہی سجھی اسدے لگے
دن جن اُسنوں سجدہ کردی نالی یاران تارے
یعقوب نبی کہے حقیقت دس تعبیر مناہاں

سُن یعقوبؑ یوسف دا سفنہ منہ تھیں تاں گذاری
مت ایہ لڑکا بھایاں اگے سفنا جا سُنائے
جد یوسف نے جھمبڑ کیتی پیو تعبیر وچارے
سفنے دیاں تعبیراں ڈٹھن تجربہ تیر الوزروں
پر ایہ راز نہ دسیں ہرگز مت سُننی متریری
دشمن ہے شیطان اساڈا است کجھ جا سکھلائی
بھیں آہی متیریری سندی بس گلید تنیا ہیں
ملکاں اوتی کرو لڑائی دشمن مار چلاؤ
سنیا نوجوں یوسف تائیں ہوئی ہے بیداری
سُفنا ڈٹھا ہی اج یوسفؑ وی جن یاراں تاری
سُنکے اگ لگی متریراں ان اٹھی اک جائی
یا کجھ فکر اجیہا کر ہو جائی کتے دوراڈاہ
بول پہو دا بھایاں اگے ایہ تدبیر کرائے
اوہنی آن لہن بیوپاری کدھن اوسد تیائیں
سارا ایہ مصلاحت کرکے پیو دی جانب آئے
کیوں بابا جی یوسف کارن کرسی ساہ تساڈا
جی سو گھر وچ خوشیاں کردا پر ایہ رُت تسکاری
سُن یعقوبؑ ونہانوں آکھی خوف لیوچہ آوی
ہین بابا ایہ کی فرمایا ایہ ہے جان اساڈی
نام اساڈا اُسن شیراں تائیں کھن لگی وہی
کوڑ لباسن بافی کرکی راضی باپ کرایا
دل ٹھنڈی پیغمبر کہیا یوسفؑ نال لیجاؤ
پیغمبر پوشاک یوسفنوں ہتھیں آپ پوائے
کھانا نال لکا بہنایا تے پرورده پائے
پیغمبر کنعانوں نکل یوسفؑ دی گل باہیں

یوسفنوں تعبیر ندسی فرمُر گلنوں لاوے
متیریانڈی غیرت مندی مت کوئی مار گوائے
ڈاہی نبوت یوسف تینوں فضل کیتا غفاری
نسل خلیل دی تائیں ہویا فضل حضوروں
رلکی ہتیری مارن کارن کرسن جتن گھنیرے
تیری تی متیریاں اندر ترنٹ وگاڑ کرائی
بھایاں اگے جا کیہن پایاں اوہس کہائیں
رخت متاعاں وسیج کرکہین لاکھاں دم [illegible]
دلتھیں بات یوسفنوں چاہی تسانگری ولدار
اوسدے اگے سجدہ کردی ماں پیو بھائی ساری
اک آکھن اہس مار گواؤ مصلحت ہور نہ کائی
اوسدے گیاں پیو دی اگے ہووی کم اساڈا
گھر دے وچ اوجاڑی یوسف کھوہے اندر پائے
ویچن جاء دوراڈا اوسنوں ہووے دوربلائیں
پیو وی تھکن کارن بیٹا ہر ہر عرض سنائے
اکھیں اگوں اک دم ساعت جاہی ناہ دوراڈا
رلکی جا شکار کھیڈائی جنگل وار و وارے
وکھہ ہووی بگھیاڑ پرندہ متکو اوسنوں کھاوے
جان جتی دیکو لوں کوئی کردا ناہ دوراڈی
کیا طاقت بھگیاڑاں تائیں کرنی بات اوہی
مُہر اکھول کریہن پیونوں شربت وچہ پلایا
پیر جی نال تسابی میںوں یوسفؑ آن ملاؤ
سُنکے گل وچھوڑیوالی نیر اکھیں ڈھل آئے
جد چاہی کجھ کھاوی پیوہی خوشیاں کرکر جانے
سینے نال لگا کرہن روندا ڈاہیں ڈاہیں

پیغمبر حلوان پہڑایا آپے ہتھہ کسایان
پیغمبر بہر ودیا کیتا مہتر یوسف تائین
خوشیان کر دی نال شتابی توڑی پلکہ اگیرے
جان مہتر پیر دلاسا کرنے جانی ایہ صبر پائے
یوسف جہیئی بہائی تائین رلکی مارن چلے
پیؤ دی اکہین بکہیدیائین اک لاہے اک چاڑہے
راہون چہڈ کوراہ پایونے کرکے اپر ترانا
نا کیا پیر گلان تہین آہی رتھون وگن تہاران
مارن سخت طماچے دیتی لتان پچہون والی
کنیان چاء طعام پایونے وٹ سٹیونے پائے
شمعونی والا ہتہین پہڑ کی رہین اوتی چاک مارے
روئیلی دی دامن تائین یوسف سی ہتہ پایا
انہون ہر ہر دیدا من نون یوسف ہی ہتہ پائی
ہاسا آیا سی اوسویلی مہتر یوسف تائین
یوسف آکہین اکو ویلی کیتا مان لتاڑا
اوہ گل پیش آئی ہن میری رہون غیرت آئی
بنکے رحم ہودی آیا ایہہ گل یوسف سندی
خون نکر ہو یو شفقت تائین جو چاہو سو کریو
یوسف رو رو حالت اپنی پیؤ نون پیا سناوی
جو کجہ بابا کہندا آہون ہن سر اوتے ورتے
کوڑ شکار بہانا نان کرکے ہتہین ٹھگ لیائے
شفقت تیری بدلی اینہان حال کیتا ہے میرا
تون کوہ پیر پیادا یوسف سختی کرکے آندا اے
بی رحمان نی یوسف تائین آندا کھوہ کناری
رتا ابراہیم نبی نون تدسی وحی لیایا

ظلمہ کارن پہڑ کی وتہ مرغ جیوین شکرایان
اوسویلی اوہلی کر رہین ہوئی لمبین راہین
شیران تائین ہاس دکہائی کسدی طاقت ہوری
اگی دا کم سارن ایہی کہندی گئی لوکائے
ایڈا ظلم نہ کیتے ورتے کیونکر عرش نہ ہلے
جان اوہ پیؤ تہین اوہلی ہوئی سختی اوتے آئی
جتھول کنڈی تی وبہہ سولان ٹہہ ٹہہ پوی نمانا
توبہ توبہ پوکاری یوسف دیکہہ پائیان کاران
منہہ دی پرنے سٹن یوسف کی کجہ ظلم سمہالی
لہو اسدا چلیان پینان دشمن ساڈا جانی
تیز چہری کر گلتی رکہی جیون حلوان چاری
لتان مار یوسفدی تائین دامن وس چہڈایا
چہریان مار کرہین آپنا پلا اوہ چہڈائے
کہی ہووا کیون تون ہیسیا اندر ظلم بلائین
بہایان میریان کو تون ویری جانی نس ورادا
جنہاندا تون مان کرینا ہین ویری ہوسن بہائی
وگدی چہری بچایا اوسنی بہائی ہوسیں کندی
آخر ساڈا بہائی ایہی ربدی خوفون ڈریو
کہیا ظلم کریندی ایہن ہین تی ہتے کر جائی
بہتر روون ڈہین دیکی بہکے اوپر دہرتی
جو کجہ ورتی ہے سر میری تہنیون کون سنائے
روز قیامت اندر ہوسی میلا مہتر میرا
رو رو بہایان منت کر دا اے کوئی خبر ملندا
مشکا ہن لیا کر اولتا ٹیا کھوہ وچاری
وچ چلکہا وی اوہ فرشتہ آہا اوس پہنایا

اوہ تعویذ یوسف دے بازو باپ آہا بنوایا
جبرائیل یوسف دے ڈھڑ گرد آہا بہت تسلے
کھوہی اندر رسن ٹٹے بہا مہتر یوسف تائیں

آن وحی لے حکمے موجب یوسف کھول لوایا
کجھ وسواس نکر توں یوسف رب آہا سہنے گہلے
اس گل دا سبب کہے آہا حافظ آکھ سنائیں

موجب انداختن حضرت یوسف علیہ السلام را در چاہ

ہو ونبیندی وقتے اندر اک مومن سچ بندا
وچ صحیفہ شیث بنیندی ڈٹھا اس اکو آری
رب دے آگے ہتھ اوٹھائے کر کے صفت ثنائیں
جو کجھ منہ تہیں منگدا آہا کرسن قبول الٰہی
پئے دعا قبول ولیندی ہاتف اوس سنائے
پر اوس کھوہی اندر مومن کر توں جا لگاناں
کھوہی اندر حجرا کرکے رہنوں یاد کریندا
نوری شمع بلے وچ کھوہی قدرت دے لگائی
مہتر یوسف نوں جد بہایاں کھوہی اندر پایا
ویکھ کے ہن حسن یوسف دا سو شکر گذارے
وداع ہویا پیغمبر کولوں کردا ذکر زباناں
حلوائی دی لہو کولوں پیراہن پھیر لونے
ٹھاہاں مارن باہنہ اولارن ترٹا لگ اسدا
سن یعقوب بین نبی ڈٹھا ہی پیا پکارے
پیغمبر نوں لگا ناوک کیتوس نکل دوسارے
اوس کہاون ہویوں سمجھے ناہیں پہلی حرم قبیلے
دم دم درد فراق یوسف دا نیر کلیجے ڈر گئے
جس لگے تہیں ڈکھ دا اساں ہین او ناہیں سروانے
فرزندا گہا فرزند جیہے اٹھے پھیر چنا وے
یوسف نوں بگھاڑاں انہاں جنگل بار کہاونے

نام یہودا او سدا آہا ذکر کریندہ چندا
حسن یوسف دا ظلم بہراوان وتر تک جو کجھ سکدے
مہتر یوسف ویکھن توڑی رہا منجہ جوائیں
عمر ہزار ورہا اوس آہی ولی آہا درگاہے
حسن یوسف دا تیر لگارن آخر رب دکھائی
یوسف بیٹا یعقوب دا تیتھوں اسان دکھایان
کہانی او سدے کارن مولا نت اناج پوچیندا
کھوہی اندر چانن آہا چن جہین روشنائی
پیغمبر نوں اوس ولی نے سینے نال لگایا
اج مراد دلیندی بنی یوسف ملیا یار سبحن
ہوئی جان مسافر اوسدے جنت کری لگانا
روندیاں اگے یعقوب دے گرڈتا آن دھیر کو
یوسف نوں بگھاڑاں کہادا اساں نہیں مہادو دورا
ہتھ مروڑے ملیاں پہاڑے سر نوں ٹکر ماری
وچ کلیجے زخم کولا ترا اٹھ جاوی تن ساری
پیراہن نوں ٹھڑ چھن رو کر کریہ جھلے
جیئوں جلوان بہر یتیم لگے تیوں پیغمبر ہٹر گئے
لبکی دل ٹھنڈی اکھیں رہا میں پانے
جو لگ جیسے ہر دم تازہ جندہ نکل جاوے
کرٹہ لہو نال جو پہر گئے پھیری پاس اندر آنے

گر تہ سارا اوہو جیہا لیہ نہین اک لاہی
جہو ٹہہ تساڈی اوتے ویکہو دیندا او گواہی

سبہنان لوکان جہوٹہی کیتی جو سی مجلس سارے
لازم ہوئی گئی دن دوجی جنگل کیتی او جارے

جنگلو چون لسّا ہندا اک بگہاڑ بہڑ یو نے
راسکیان ہین سنگل پاکے پیو دے پاس آندو نے

رو یعقوب کہی بگہاڑ امندا بہت کیتو نے
یوسف میری ہلٹی تائین جنگل پاڑ کہادوے

پیری وقت ڈنگوری میری بہنی تدہ بگہاڑا
روز قیامت اندر تیرا کدہی ہوسی چہٹکارا

رب زبان دتی بگہاڑے اول کیتے سلام
پچہوں پیغمبر دی تائین دتا اوس پیغام

نبیان سندا گوشت سانہی رب حرام کرایا
ہین تک ساڈے یوچون اوسدے نیڑے کوئی نہ آیا

پچہو ٹہی تہمت میرے اوتی دیندے بیٹے تیرے
جہو ٹہہ گناہ پہاڑی جیڈا ایہی ساڈے نیڑے

سنکے ڈٹّاہ مارے پیغمبر بیٹے لازم ہوئے
خون کیتو جی بیٹا میرا کرکے ایہ وکہوے

رحم آیا بگہاڑے اوتی پیغمبر دی تائین
پچہے کس جنگلو چہ وسین دس اسانوں جائین

آکہے ہین غریب ہی چارا مصر شہر تہین آیا
مدت وا اک بہائی اپنا عاجز ہے گوایا

وچہڑیا ان دے کمک کہنیری ڈہونڈاں اسدے تائین
شام زمینو چہ آیا آہا مت اوہ ملے کدائین

مینون کہیا ہی بگہاڑاں شام زمین دے سائین
اسیون پہڑ کی ذبح کرایا کسنون اگہہ سنائین

روز ستاران اوسدے غمو چہ رجدا اک نہ پانے
کسدہوا کی درد تینی دی رو رو کران کہانی

پیغمبر سن ڈٹّاہ ئین رنّان میثون صبر نہ آوے
میری دردی یوسف پہلون جند نا نکل جاوے

خبر یوسف دی ہی کجہ تینون مر ہندا جیوناہان
آکہی مینون معلم ایہی جس جا اوہ لگا نان

پر ہین اوہ نہ دسان تینون چغلان وچہ لکہیو ان
چغلان دا منہ کالا ہوسی جگو چہ سو تہیوا

آکہی ہنی ہن بہائی تیرا جا خلاص کرائین
جیہون خبر یوسف دے دسین مردہ منجہہ جوائین

کہے ہنی ہون بہائی میرا جیتون اج ملائین
جیتون خبر بہائی دے دسین مردہ منجہ جوائین

لیتی چپ ہنی نے سن کے ایہ جواب کرارے
پیر پیغمبر کسدی طاقت جو او تہہ دم مارے

آمدن کاروانان بر سر چاہ و بر آوردن یوسف علیہ السلام را از چاہ

مالک ہے سوداگر وڈا نسل خلیل پیارے
نکڑیاں ہوندیاں سفنہ ڈٹہا آہا اوس ونجارے

وچہ زمین کنعان شہر دی لتہا جا اگوارے
رکہے بہائی خوشیاں کر دی ہتی آہی سارے

سورج او سدیاں بالمیاں وچہ آسماں ورٹیا
کدہ اشتنون باہر اسنی ہتہ آہاسی پہڑیا

موتی لعل جواہر اوستوں مٹھاں بھر بھر سٹی
جاگ لدہی تعبیراں پچھی جنہاں قرب الٰہی
لونڈا اک کنعان شہر دا تیری پوسی پیٹے
دولت فرزنداں دی تینوں ہوسی کمی نہ کائی
سنکے مالک ایہ بشارت کردا مصر تیاری
خبر مالک نوں ہاتف دتی جابہیں گڑ ڈیری
مالک وقت گھرانوں آیا دل وچہ رسک ہمیشہ
مت اوہ دولت حاصل ہووی جسدی خواب وچ آئی
مہتر یوسف کھوہی اندر جدوں پہراواں پایا
جد گروانی ٹر دی پہتی کھوہ کناری
کوڑا پانی اوس کھوہ دا پیندا ناسی کوئی
مہتر یوسف کھوہی اندر قدم مبارک پایا
بو یوسف دی اوتھاں تائیں کھوہ وچوں آئی
دانشمند کرن تعبیراں کی اسرار الٰہی
ہر ہر جا لگائی تنبو لوک ہوئی تریائے
بشرا نام بشیر جنہی دو بو کا اوتھاں وہایا
دو نہہ ہتھیں بوکا مول نہ ہلی وچ کیتا سی زور
حور پری تہیں حسن سوایا لڑکا وچ ڈٹھونے
ہیچ ہیچ آون ویکھن کارن قدرت قادر والے
اسیں بڈھے ہوئی ملکیں بہوندے مشرق مغرب تائیں
دن جن تاری بہناں کو لوں ہمد احسن سوایا
سنجن کد تن گاون لگی لگے سبہ ستہوئی
مالک جدا یہ صورت ڈٹھی منہہ تہیں شکر گذاہی
مالک جا جہیا یا دسوں تنبو وچہ تدا ہاں
رل کروانی جھگڑن لگی حصہ منگن ساری

مڑ اوہ موتی میل کریہن رکھدا وچہ دوپٹے
دانشمند کہن اوس تائیں فضل ایہی درگاہی
تیری دوہاں جہاناں اندر ہوسن بخت سوائی
تیری اولاد دیوچہ برکت تاک قیامت آئی
ٹرکی مصر آیا کنعانوں فضل کریں ست باری
برس پنجاہاں پچھوں لڑکا ہتھ آویگا تیری
برس پچھوں کنعانے جاندا کرداسی ایہ پیشہ
بڈھا مالک جاندا ہویا مت آوی اہس واری
مالک راہیں جنگل اندر آہا راہ بھولایا
جٹھی اوتھ دو ترانو ہوگی ٹرن ہر گز ساری
ناہیں اگی اوس کھوہ اوتی لہن نمول ستہوئی
ٹھنڈا پانی مٹھا ہویا شربت کہند سوایا
ہوبیہوش زمین تی لیٹن سُرت نہ اوہناں کائی
اگی اوتھہ نجادن مولی سانوں خبر نہ کائی
لوک مالک دی کھوہی وچوں پانی کدہن آئے
جبرائیل یوسف تیائیں بوکے وچہ بہایا
دموچہ بوکا باہر آیا بہا رہو یاسی تھوہڑا
ویکھدیائیں یوسف تائیں وہلا عقل گیوئنے
رب دنیا اوتی ساڈی تائیں صورت ایہ وکھائے
اسدی جیہا حسن نہ ڈٹھا ہر گز انسان کدائیں
کس پانی تہیں پیدا کیتا ہے تدہ بار خدایا
گنج اوجاڑ یوچوں لدھا ڈیری رہیا نہ کوئی
برس پنجاہاں پچھوں سکدیاں دولت ملی کناری
ست کروانی آن کریہن ہوں شریک سا ہاں
آپس اندر بولی کریہن اوچی کرن کرگاری

متر پریان ہتھین اک یہودا مہتر یوسف جائی
آہیودا اکھو ہی اوتی سنڈہی یوسف تائین
ترت یہودا روون لگا یوسف مویا وچارا
مڑکی آ دہشس کروانی غوغا کرن لڑائی
یوسف تائین ویکھ کرہین آیا کول بہراون
سنگلے سبھے دوڑ ہی اوتھون ہتھ ساڈی جبرائی
اندر غیرت سی متر پریان ولدا ویر بجائے
پر حسدے تائین مولی رکھی کسدے طاقت آرے
کہی نظران کردی ویکھن ساری ڈیری
دیکھدیاں اوہناں یوسف تائین لونلون آتش ہانے
چوری کری زبان اساڈا پاسون سن تن جائی
جت کیت وتون ہلی الاہمان اک گئی ہان ساری
توبہ توبہ کرن ستہوئی صورت پاک فرشتہ
جیو بجیون تری کرن ستہوئی ہتون تہون سوائے
مہتر یوسف چپ چپاتا سنیاں قصہ سارا
ہوڑا ہتھا جو کجھ دیہو تاہین چاء دیواہان
پر ترہتون شرطان نال وچاہان اس لونڈی تائین
نہ جائی اس سنگل مار وتر پھیر الیس پہنا تو
مالک من لیا سنر تی جو اوہناں فرمایا
ہوئی درہم اٹھاران کالی مالک مل دی تونے
یوسف پاک فرشتہ صورت خوبی وچہ نشانان
ہاپایاں مالک یوسف صورت اصلی نظر نہ آئی
خوبی یوسفی یعقوبی ڈٹھی گل زلیخان
کل پوائی یعقوبی تہین لین زلیخا آوسے
پیغمبر اوس مول نہ دیوی وال یوسف دا لکھیتن

چوری آن دو وہلی اوسنون روٹی جا کھوئی
کجھ آواز نہ دتا اگون یوسف اوسدی تائین
کیتا خون یہودی جائی ہی لفا برپارا
منگن حصہ یوسف سندا اوہتی جبری لوکائی
یوسف گڈہ لیا کروانان جلو تسان دکھاوان
یوسف کہی ستھویاں اگی جانی گل لوکائی
آپنے وتون یوسف تائین مارن اوتی آئی
جی رب دوست تی جاگ یری خوف نہین جگ ساری
مہتر یوسف والی ڈیری آہی لوک کھیرے
آکھن لونڈا اساڈا آہی مالک ایہ گل جانے
چہوٹھا خدمت کری نمولی آپنوں کھوہ پوائے
ناہین اسہون مول خلاصی سانون ہین بن ہاری
لونڈا اسنون آکھو ناہین تساہاں الیس سر رشتہ
ٹھگ پھرو جی لونڈی کھوتور وینال پڑ گئی
ڈروا ہرگز بولی ناہین نموتن جھون چارا
ناہین پاس تساڈی اسنون ہن ہی پار گواہان
چوری کرد امول اسانون ہتھ نمول پھراہین
جواندی روٹی باجھون اسنون ہو نمول کھو اٹھ
شمعونی تہین وچن سندا آہا خط لکھایا
یوسف جنہی صورت اوہناں مفتی چاء ستیونے
ایہ کجھ مل پوایا آہا بہایاں تہین کروانان
ناہین مل اوہ دی لسکدی ناہنہ وجنیدی بہائی
تا اوہا یوسف کارن بہجن جیون آتش وچہ سیخان
اوسدن مل یوسف دا دستی جداس تن وکہاوے
بی بی ہرگز جہوڑی ناہین پہر پہر روگی کہتین

خوبی ہوا اُس ہاں کیتا سی رب عزت غیرت آگے | کہوٹی بیسی سند کے یوسف قیمت ایہہ پوائی
مرسل پاک نبی اس گلنوں غیرت تہیں نہ ہارے | کی بنیاد اساڈی غافل ہیں توں کون وچاری
خودی تکبر جیہڑی کردا رب نوں ہون نہ بہاوے | ویکھ لیو جس کیتا ایہے اوڑک چوٹاں کہاوے
جاں میں بکریاں سی کیتی ادنے ہانگ کہل کہائے | سنیاں آپنوں کجھ نہ جاتا شاہاں دست بہائے
جاں میں کیتی سے ابلیسے ہو یا دور درگاہوں | جس کسے نے سر نیواں کیتا پایس قرب الاہوں
یوسف ہاں سُن گلاں مہرے ہو بیا کردا ای | لن جائی مت ساڈے کولوں کر کے کوڑ بہانا
شربت اندر موسر آبہایاں رلکے جا پایونے | مہتر یوسف تائیں رلمل سنگل چا گھتیونے
خط لکھا کے ہیں مالک کیتے اندر پایا | م | مہتر یوسف ہی جو بہائی رخصت لوہنہاں کرایا
حکم ہووے انہاں بہایاں کولوں وفا اے ہووے اعزاز فنجے | مت قیامت پہر ملا ہووے کرو اعوض وچ بازار
مالک رحم آیا ندا آہے مل مہرحان تائیں | یوسف رو رو بہایاں آگے پایاں ساہمن ہار کہاں
اول ظلم کیتے سوہن تے دہ کہوہے لٹکایا | لونڈا کرکے مینوں ہن کیتوں طوق زنجیر لوایا
جیسو ہیں مہتر آ آہا تا تنہوں آہا بہاسے | ایڈا ظلم نہ اگے ہویا ایسا وچہ خدا اسے
یوسف دی سن گریہ زاری رون لگے سارے | ایدہر مہتر یوسف روے ولدیہ گنڈا اوارٹے
آکہن یوسف ایس نہیں ہن ہاں پچھوں تاندے | پیہ تنیوں ہن گہر دی ناہیں ہیو توں شہر ہاں ہر
مندا کر کے پچھوں تاوی جس ایمان نشانی | اوہ سبھہ صاحبزادی آہے پیغمبر کنعانے
کر کے وداع بہراواں نالوں مہتر یوسف آیا | مالک نال زنجیراں اکسوں ایہ اٹھ بہایا

کوچ کردن کاروان بسوئی مصر شہر

تین کوچ کیتا کرواناں قبر راہ وی آئے | مہتر یوسف قبر ماؤ تے اپنا آپ دکہائے
لگے جہ کلاوی قبرے روو کر کر زاری | ماؤ حالت میرے ویکھیں ہیں سر کہید
ظلم کیتا تیر بریاں ہیں تی ہو تہیں ڈہگ آندو | لونڈا کر وچوایا اونہاں لمان سفر پایونے
ماں آواز ریندی قبروں ہیں صدقے میں وارے | رہنوں کہوجی تیری اوتے بنی مصیبت بہارے
بہائی جدوں گہرالوں چلے یوسف آہیں مارے | غ | نال زنجیراں مالک لگے کرد اعوض دو بارے
جیسے لونڈا مالک اسی یوسف جس حوالے | اوس لئے ڈٹہا یوسف تائیں جا پچہہ وناں بہالے
جیسے جاہ تے جا جا چے منھ پیغمبر تائیں | منہ دی پرنے ڈٹھا یوسف ہو بیہوش تہیں [illegible]

پھل گلابوں نازک آہے یوسف دے رخسار
انگلیاں وی ایہاں لاساں چہریاں کر فریاد پکار

یارب برکت ابراہیم جو تیرا یار پیارا
تے اسحاق سنے یعقوبی جو مظلوم وچارا

میتھوں ایس سختی دی کولوں ٹالیں تہیں جکڑائیں
تھوں تہیں اسید تائیں بدلہ کجھ دوائیں

ہوئی دعا قبول یوسف دی وحی آیا درگاہوں
کروانان تی اوتہو ملے ہویا غضب الاہوں

وحی زمین تی آپر باری چہنی سرخ انہیر
وتن لگا گرداندا ہاں دہڑتے جو چوفیرے

رختو دی اونہاں خبر نہ ہیا خوف پیا سی جاناں
کوک پائے اونہاں آپس اندر لگ دند کروانان

کسنے ایہ گناہ کیتا ہے جس تی سختی آئے
توبہ تائب اس تہیں ہووے جس کیتی بریائے

د ڈاجبشے اکھن لگا رورو مالک تائیں
اس لڑکی نی میرے کولوں ہویا برا او تہائیں

میں اُسنے ہتھ اوٹھائی غضب الٰہی آیا
سبھ کروانان یوسف تائیں راضی ترت کرایا

کھرا ہویا دن نکل آیا قدرت ویکھ الٰہی
سبھناں جاتا اوسدا اولے فضل الٰہی درگاہی

طوق زنجیر لہائے کر ہن جوڑ اتر ترت لوایا
مسند بیٹھ وچہائی کر ہن عزت نال بہایا

مہتر یوسف موہری کردی ہووے جدوں سرداری
وانگ رعیت بہجو اوسدے طور جوین سردار

مقام کردن کاروانان لشہر یکسان باستقبال آمدن والی شہر قدس

شہر یکسان آیا وچ راہی آن لالیونی ڈیرا
حسن یوسف دا دیکھن آئی خلق آئی چوپھیرا

حسن یوسف دی اوتے اونہاں آہی بت بنائی
دہسی ذرہاں ادسہ ہوترہ نوں سجدہ کردی آہی

اوتھوں کوچ کیتا کروانان شہر بلیسے آئی
ہنہا جدوں یوسف نوں اونہاں خلق ہجوم کرائی

خلق تمامی کافر آہی اوسدے اوہنی جائیں
تکہیں تینوں کن بنایا سانوں آکھ سنائیں

یوسف آکھے اللہ صاحب تینوں ہی بنایا
تہے بت تمام اونہاں ہر ایمان لیایا

اگے شہر قدس دیوالے خواب اہین اوس آئے
آیا ہے پیغمبر زادہ شہر تیری وچہ جائی

استقبال یوسف دی کارن فجر سی کرم سوار
کرے ضیافت اوسدے کارن کہر دیو چہ تیار

جو کجھ تہیں کرے نصیحت امر بجا لیاویں
ایتھے اوتہے دوہیں جہانیں دولت حاکم کہاویں

کر کے آہر مہمانی دا فجر ہی ملن سدھایا
کس تائیں سردار ایہ ہر ہر بھجدا آیا

ہے اکہن ہاک تائیں ساڈی ہی سردار
ایہ تعجب اندر آیا ایہ آوسے ہر وار

تے اوسدے کارن سانوں حکم نہ آیا
کہتوں ولی ہویا ات وار نا اس فرمایا

ہویا حکم فرشتہ تائین ہنیان تسکل سواری
نیڑی ہو سوار فرشتہ اوسنون گل سُنائی
حکم ہویا سبھہ داخل ہوواہیں لڑکیدی اگی
پچھے رہکی یوسفؑ آکھی کون نورانی ہین تون بہائی
شاہ کہیا کس تیری اگی کہی حقیقت میرے
شاہ کہیا ہین حکم ہویاسی جولڑکا فرماوی
یوسفؑ آکھی تتان تائین پوجو ناہین مولے
شاہ کہیا ہین سہر تی متان پرجی ٹھاکر میرا
یوسفؑ آکھی کرداوہو جوکجہ مولا چاہے
یوسفؑ شاہ دووین جد گھرنون گئی ہو سوائے
شاہ کہیا ایہ لشکر وڈا شہر نہ میوین ساری
یوسف ہنس کہیا اوس تائین ایہ ہین سبھہ فرشتے
راکھی میری مولا صاحب ایہ ہین سبھہ لوچاگئے
بُت یوسف دا بصورت ڈٹھی سجدہ کری تداہین
شاہ ایمان لیایا اونوین کلمہ پڑہی زبانے
چاول دُودہ رلاکرہین کاسہ اک بھر لیائی
یوسف پہرپہر جنگلوچون دیوی لوکان تائین
کاسا بھریا اونوین دسی کجہ ہویا خالے
ناالک شاہ دوہان جد ڈٹھا معجزہ یوسف سندا
ناالک چاہی سبھہ حقیقت یوسف آکھہ سُنائی
کوچ کیتا کروانان اوتہوں شہر عقلانی آئی
باران ہزار سوار لئی جہریا اوس شہردا سائین
مہتر یوسفؑ سندی اونہان جدون زیارت ہوگئی
لذت حسن یوسف دا تکو اون ترمدین رہی دیوانے
یوسف فکر لیو چہ کیتا میری صورت کہے

دوسی نال فرشتہ اوسدی حافظ یوسف ساری
ایہ لڑکا ہی جسدیکارن تینون خواب وکہائی
چل کرین مہمانی کہاؤ کروانی پچھے لگے
یوسفؑ آکھی جسدیکارن تینون خواب وکہائی
یوسفؑ آکھی میری تینون اوسنی آکھی تیری
سہرتی ہنی اوس گلی لون ست تدہ وسر جاوی
لیئو خلاصی دوزخ کولون ساری ات وروے
تیری اگی سجدہ کرداآوسی جی اک
کہڑی مشکل ہی جو صاحب توڑ نمول باہی
یوسفؑ پچھی لشکر وڈی شاہ نون نظری آئی
نالی کہانا تہوڑا جاپے فکر کرو اس کارے
کہاون مول نہ میون بانی نوروں ایہ سہر شتی
ویکہہ تحمل پیغمبر دا پیرین ہتھہ لگائے
مُنہہ دی پرنے ڈٹھا آہا نکڑی ہویا اوتہائین
ہوئی ترت تیار تداہین یوسفؑ نون مہمانے
شاہ کہی آزمائیش کارن سارا لشکر کہائی
رج رہاسی لشکر سارا کردی سبھہ ثنائین
ہتہان اوتی ڈٹھی آہی قدرت مولی والے
دووین حیرت اندر آئی ہویا ہر ہر بندا
بندزبان مالکدی ہوئی سخن نہ کیتا جلے
وہم نہی کروانی لونڈا صاحب جسں لیائے
مالک کولون کہہ سن آیا آہا یوسفؑ تائین
ہو بیہوش زمینتی ڈگی سُدہ ہچہ رہیا نکوئی
مالک آیا اوس جاگا ہین ہوری شہر مکانے
عالم ویکہہ ہو وی مستانہ ہوری نہ اجیے

راتیں یوسف اوس شہر دی اندر آہا آیا — سبھناں صورت یوسف آہی ہر ہر حسن سوایا
یوسف تائیں اوہناں وچوں کوئی نہ بولاوے — اوسنوں خاطر اوتی کوئی ہرگز نہ لیاوے
ہاتف خبر سنائی یوسف دل وچ وہم کیتو نے — دنیاں اوتی میری جیہی صورت ناہیں کوئی
لکھاں صورت تیری کولوں اندر حسن سوائے — مہتر یوسف سجدے پیکے توبہ دی در آئے
پہنچی شہر مصر دی نیڑے مالک آکھ سنایا — درجہ یوسف دا ایں نظری ہر ہر منزل آیا
اوسدی نال فرشتہ پہردی کردی ذکر الٰہی — سبھیاں ہیں تسبیح اوہناں دی مالک جیہڑی درگاہے
بدل چھاں کرینْدی اوسنوں دھپ نہ مول لگاوے — سر اوسدے تے رہی ہمیشہ جاوی جتھوں جاوے
مالک یوسف اگے اکدن کردا گریہ زاری — ہیں ڈٹھا جو تیرا کہیا موڑی ناہیں باری
میری گھر وچ ہن تک بیٹا ہویا ناہیں کوئی — ایس عمر کولوں وی میری رہی نمول نروئی
مینوں دہروں اولاد دوائیں یوسف ہتھ اٹھائے — دو دو بیٹے جمس عورت باراں وار دوائی

رسیدن کاروانان در شہر مصر

اگے وہم ہتی وچ مصری مالک لونڈا لیایا — حوراں وچ جیوں تاریاں کولوں گھنّد حسن سوایا
پریاں اوسدی تاب نہ جھلن جلوہ منہ دکھائی — کی طاقت انساناں آہی بل وچ ہوش گوائی
سن سن گلاں غصہ ہویا مصر شہر دا ایں — چھوٹا مالک وچن کارن پاندا دھم کہا ہیں
ملک مصر دا جنت دسی حوراں جیہوں انساناں — جنے اندر مشرق مغرب تا کر روماں شاماں
ایس لونڈی کنعانی تائیں کہڑ آسمان نہ چاہڑو — جدا ایہوں مشکل ہووی ایڈا پاڑ نہ پاڑو
ایسے راہ منگاواں اسنوں دسی نہت تساڈا — نکھڑ یوسی دو دن چھوہاں ایہو توں سچ تساڈا
لین یوسف دے کارن اگوں شاہ وزیر بھیجایا — جائی سنایا مالک تائیں شاہ آہا فرمایا
جدوں وزیر یوسف نوں ڈٹھا حیرت اندر آیا — واہ ربا ایس صورت والا آہی نل وکایا
مالک کہیا آکھیں اوتھی سبھ حضور آواہاں — یوسف تائیں مصر شہر وچ پرسوں آن وکھاؤ
آن وزیر کہی شاہ اگے صفت یوسف دی ساری — غیرت آئی شاہ زمانی آکھے کرو تیاری
صاحب حسن غلام کنیزاں خوب سنگار کراؤ — اکدہر یوسف آن کھلووی اکدہر ایہہ کھلوؤ
تیت داں حسن یوسف دا دسے جیوں نہ اگے تاری — جو آوی سو میری اگے لا فاں آکر بارے
باراں ہزار منگا ڈٹا کا حکم ہویا سلطانے — حور پری تھیں حسن سوایا بکراں خوب جوانے

ہار حمیلان پائی گیہن زرین گوشکو کان لایان
دیہ ہزار غلام سنگار کر خوبے نیر لگائے
اک دھر ایہ گھڑوائی آہی رستہ وچ بازاران
نہاؤ یوسف وچ نیل ندیدی مالک سے فرما
جبرائیل بہشتان وچون تنبو آہا آندا
مت کوئی ننگا پنڈا ویکھئے مہتر یوسف سندا
مہتر یوسف کروانون ہرگز نظر نہ آوے
نہاؤ یوسف جد پانی وچون آہا باہر آیا
مالک ویکھ جمال یوسف دا بہت ہویا ہرگا
مہتر یوسف مالک تائین آہا ایہ فرمایا
سر تے تاج سنہری دھریا مہتر یوسف تائین
گل پیراہن سبز زربفتی ہیری لعل کناری
سوہنیدی ہتھ کنگن پائے اوتی لعل جڑائے
کل پوشاک لوائے گیہن کیتی انہان تیاری
اگے مصر وچ فرشتہ ہوکا دے ہر جائین
لڑکا اک فرشتہ صورت آندا اوس بوپاری
سیرت صورت اندر کامل دسی نیک فرشتہ
عورت مرد مصر دیو جون باہر بھج بھج آئی
جو ویکھے سو سجدہ کردا مہتر یوسف تائین
مصر شہر وچ ڈریا یوسف بھگتیان اگ سنائے
تس راتیں وچ اُن ہمولے کہادا آہا کسّے
فجر ہوئی سبھ خلقت آئی جھٹ ہی سن کردانے
محلے کے جھڑ مالک ویکھے ایتھے جڑی لوکائی
لوک کہن آسین ویکھن آئے اس لڑکے دیان تائین
آدم شکل فرشتہ بنکے مالک نون سمجھاوے

پالو پال قطار کرا کر آہیان ایہ گھڑوایان
حسن اونہان دا ویکھ گیہن مجنون ہیچ کوئی گائے
ہر دل وچ سمایا دستے جیون پھل باغ بہارا
مہتر یوسف پانی اندر پیرا آہا جد پایا
یوسف اُتے وچ ندیدے اسنون آن لگایا
مرسل پاک نبی دیتا تائین نظر کری کوئی مندا
مالک نون حیرانی ہوئی دل وچ غوطی کہاوی
پیغمبر نون اگے کولون چڑھیا حسن سوایا
بچھون ہو گئے یوسف تائین سجدہ کرنی لگا
باجھون اللہ ہوری تائین کس سجدہ روا نہ آیا
جڑیا لعل جواہر کولون کیا کجھ آکھ سنائین
پٹکا بہندا اک دے والے سورج لاٹان ناری
بازو بند زمرد خاصی مونڈھے پتی پہنائی
ڈاچی اوتے وچ عماری یوسف کری سوارے
چلو مالک باہر آیا رب نون کر ثنائین
خوشی رہی جو اوسدی تائین نظر کری گوارے
خضر جیوین جس جا گاہو وے دسی نیک فرشتہ
یوسف تائین ویکھ گیہن سبھنا ہوش بھلائے
ہر ہر کوچے مصر شہر وچ پاون وہم کہائیر
سکے درخت ہوئی ہریاول میوہ ٹہنی پائی
شوق یوسف تہین گہیوا ہویا جو کوئی مائی درد
ہیون تصدق او سجاگا تون جسیجا یوسف جانے
کس مطلب نون مصر لیکھی اسجاگا وچہ ا
جان پوی وچ جسم ساڈی جی اگوار وکھائے
اکھ اونہان جو ویکھیا چاہے اگدنیار لیا و

اِک اِک آن سٹی ہر کوئی جیہہ لکھہ کاغذ آئی
جس ڈٹھا سو ڈٹھا اوتھے ہو نا نظر نہ آوے
دو جیدن جد مالک ڈٹھا ہے ہجوم سوائے
دو دنیار لیا وچہڑا یوسف اوس دن کھائین
کھول دتا دروازہ مالک یوسف تخت بہایا
ایہ غلام لیئو مل جہڑا جسدی پاس خزانے
صورت آدم ہوئی فرشتہ مالک نون سمجھاوے
ہر دن مالک پاس مصر دے آون لوک تمامی
فرشی اوتے اونہان تائین عزت نال بہاگے
مالک آکھے بیٹھون منگو دست کوئی جو جاہو
رکھے کرن خوشامد سارے جسدا توں آیا
اوہندا پا کہی تدہ مالک برکت میں وچہ ہیز
ویکھیا ایہہ بیٹا یعقوبے لونڈا ایہ کنعانے
لوک کہن ایہ خواہش ساڈی یوسف نت وکھاہان
مالک آکھے لوک مصر دی رلکی آؤ سارے

صورت ویکھن ہوون دیوانی ہر اِک ہوش گوائی
مالک لوکان تائین اوتھون ہر وکی باہر ساوے
کوٹھے تی جیڑ لوکان ایہ گل آکھہ سناگے
باران لکھہ ہویا ون دوجی ربدیان ویکھہ رسنائیز
رنگکار رنگ تپشا کان لایان ہو کاشہر دیوایا
جو گھر یاون سولے آون بہج بہج لوک دیوانے
باہجہ عزیز غلام اویہا ہوری ہتھ نہ آوی
نگری وڈی رہن اتہائین ہووندے آن سلامیز
ہر ملکیدی تحفہ آندی سبھنان بخش کرائے
جو کجہ تسان ضرورت ہووے ملیون اوہ فریاد
برکت ہوئی شہر مصر وچہ قدم جدون تد پیایا
بتدل رحمت یوسف جانو وسدا اسنج صبا جیز
مین ہر جاگا اندر اس دی پائی نیک نشانے
ویکھدیان دل تازہ ہووے نا دلگیر تھیواہان
وچہ نخاس میدان کشادہ اندر جمعہ دنار کے

دیدن مصریان جلوہ از جمال یوسف علیہ السلام

کاریگر چوپ چنگے آہے اوہ معمار سدائی
رنگ محل بنایا اس لئے کرکے شکل عماری
چاری پاوی کرسے سندر چوب منھر جڑائے
کرسے تی زربفتی اوسنے فرش فروش وچھائے
مالک یوسف دا اوتو یلے منہ سر جسم سارا
تاران زلفان گندہیں موتی نال جڑائے
سر تے تاج جڑاؤ ہر یا دوروں لاثان یار
کنگن سوہندے ہتھ گھتے وچہ وچہ لعل لگائی

مالک وچہ میدان کشادہ ایہ تدبیر کرائے
ادس تے کرسے صندل کہی لعلاں نال سنگاری
ہر چوبے تے مور جڑاؤ قدرت ویکھ آکھے
عنبر مشک لگائے کر ہین دوہر تکیہ لائے
نہوا دہوا او یوسف تائین جوڑا لایا بہایا
لعل جواہر لڑیان کرکے ہر ہر جا لگائے
سونے دُر کنی پاے موہلے وچہ ستارے
سندریان دلس ہتھین پایان سبھ یاقوت جڑا

گلو چہ کڑ تہ دہن وسدی موتی آہی سیتی ۔ تکی اوس یاقوتی لائی بہکدی واانگ بلیتی
ٹکا اک بہلا زرلفتی پیہرن جوڑا پایا ۔ جسنے ترلیسی ہیرا اپنا ہرجا چاجڑایا
اوت زبانی مرد زنانداسبہہ لباس لگاندی ۔ تا اوہ مہتر یوسف تائین کل سنگار کراندی
پیٹر عراقی یوسف اگی آہا تد کہڑ وایا + ۔ زین سنہری روپی کولون اوس لگام دوایا
اگی حسن یوسف دا آہا تیل سنگاران پایا ۔ لعل جواہر ہیری چمکن جہڑیا حسن سوایا
یوسف گہوڑی ادتی چہڑیا مالک نال پیادہ ۔ ہور امیر پیادی آہی جد ٹریا شہزادہ
یوسف دی سرتاج شاہیدالعل جواہر جانے ۔ تازی ٹرہر گردا بازی نچدا ٹری دہگانے
ستر ہجی ستر کہی شتر نوکر اگے + ۔ ستر ہیجے ہکہا چہلن شادی دی اسہر گجے
ویکہن مہتر یوسف کارن لکہان ٹری لوکائے ۔ سچ کوہان تہین سن سن آون فوج ہر ہری کمائے
جو ویکہی سو سجدہ کردا مہتر یوسف تائین ۔ جبس ڈٹہا تس عقل نہ رہیا کیوں ہوش کدائین
کرسی تے بہایا یوسف پردی چا اوتارے ۔ حسن یوسف دی ماری آہی سورج جیون چمکارے
ہک دیوانی ہک مستانی ہکنا سرت لکائے ۔ حیرت وچ یوچہ ڈبی آہی اوتہی کل لوکائے
اصلی حسن یوسف دی معنی جنہان رب دی کہائی ۔ پنجہی ہزار موئی اوس جاگا ظالم عشق کہائی
ترلیسی سٹہہ جوانان بکران صورت حوران پریاں ۔ جند حوالی یوسف کرکی قبراندیوچہ وڑیاں
پنجہی ہزار موئی تہڑ بندی عورت مرد تمامی ۔ وانگ پتنگان جند گوا اون خوبان ہو سلامی
دانشمند ایکاران مالک منہہ کج یوسف سندا ۔ تاہین حسن یوسف دی کولون بیوگ کوئی بندا
صاحب حسن علام کنیزان مصری جو سن ساری ۔ اوہنا نول نہ ویکہے کوئی ناہین کس قطاری
مصری بکران ویکہہ یوسف نون ہتہون ہوش گوایا ۔ واہ ربا جی دنیا اوتے ایہہ بہی ماؤ جایا
حیف آیا اوہنان سبہنان تائین لوہو ہو یا جارے ۔ ناری کیہان کہائل ہویان بر ہون کہا کٹاری

آمدن دختر عاد بابان نزد یوسف علیہ السلام و ایمان آوردن

ملک مصر وچہ اک شہزادی نسل عاد دیدی آہے ۔ جسنے ارم بہشت بنایا دنیا تی کرشاہی
دولت حسن جوانی صورت ادسنون رب دوائے ۔ تخت تی چہڑ حکم کرنیدی کردی یا دخدائی
جسنے اپنی اگی ہوری خاطر کسے نہ لیاوی ۔ سنکے کامل حسن یوسف دا اسہر لول سدہاوی
وہ سبی خچر اشرفیاندی آہی لدلیاسے ۔ قسم جواہر ہانکم موتی ڈہیر ڈہیر اوس لکائی

محلے تی جہڑ یوسف تائیں کیتوس جدوں نظاری
ہوش آئی جداوسنوں مڑ کی آکھی یوسف تائیں
میں سہاں تینوں لیوں آئی پلی لی زرساری
یوسف آکھی قدرت کولوں مینوں رب ویایا
بی بی آکھی حق میں جاتا جس تیں صورت سازے
حجرا چا عبادت کارن بی بی اوس بنوایا
سی کوہاں تہیں یوسف تائیں بل ہا وجن آوی
لکھاں تاکر قیمت پھیتی لگے جیب ولالاں
طالعمند غریب لوکائی جوکجہ گہر وچہ لبہے
بڈہی کہت سوتر دی آئی لیں یوسفنوں ئی
خبر یوسف دی سُنی زلیخا الیسا لونڈا آیا
گہر دیوچہ آرام نہ آیوس کر کی سیر بہانان
بی بی نوں جدیار پُرانان بہتا نظری آیا
کپڑیا نوچہ مول نمیوں بند تر تی پشواز وں
جس صورتدی گاہک آہی گہر بہیان رب گہلے
مدت دی ترسندی تائیں جان مطلب ہتہ آوی
دائی پیچہے بی بی کولوں کون ہے ہایہ اوس وار
الیس مینوں وچہ خوابی ڈٹہا الیسی مصر آنائی
جاو کیہاں ہن جائی اوستی جاکر دس سنیہا
دائی نوں عزیوسف آکھی کہو جابی بی تائیں
سن خوشخبری یوسف کولوں آئی رنگ محلیں
سنجیں گودپی دنراہیں میں فرزند نہ کوئی
رحم عزیز آیا دل اندر بی بی دیں زاری
جا عزیز نخاس کہلوتا ساری لوک بہتائی
دائیم نالے یوسفدی آہا پہردا اک فرشتہ

حُسن یوسفدا دیکہ کیہن سی سی غوطی ہاری
کسنے تینوں پیدا کیتا مینوں آکہہ سنائیں
تیری اوتوں گہول گہمائی آہی کون چہ چاری
جسنے ہورو ہوری صورت ہر مخلوق بنایا
مال لٹائی فقیراں دیتا ہوئی خاص نمازی
جو لگ جیوی وچہ عبادت دنہتی رات لنگہایا
جدا صورت یوسف دیکہی عقل شعور گواوی
مناں موہیں آقیمت پہتی ہیری ہپی لالان
سرگہر خط یوسفنوں یوں گاہک ہوئی بہے
سنکے اُسدی گل تداہاں کہلے عالم پائے
دہ چین حوراں پریاں کولوں اُسد احسن سوایا
وچہ نخاس آئی جد بی بی ڈٹہس یار رگاماں
وانگ شگوفی پہلی آہی چہر یار وپ سوایا
ترٹا تختہ رب رگایا ہبی لج جہازوں
اکہیں ڈٹہس ہور آلیس اندر جیو تلے
لونلوں ٹہنڈ لوی اوہیں تائیں دم دم شکر الاوے
بی بی آکھی ایہو میرا ہیگا ٹہگ بازاری
الیسی پچہے رو رو اپنی دیہی سبہہ گوائی
جی توں جاسیں ہوریدی گہر جیوں میرا کیہا
میں تیراتوں میری ایہی ملساں نتہ اوتہا تائیں
آعزیزی نوں سمجہائی گوشی وکہیں فرلتیں
بیٹا کر کی پالاں اسنوں میں بہی سوتر ہوئی
لیں ضروری ہو یالڑ کا بہاویں دہ زرساری
کرمالک جو بل یوسفدا مالک فکر گرائے
صورت آدم بن مالک نوں دسی نیک فرشتہ

کھوملاک جی سو نا سدھایا لعل جواہر بھاری
اگے دہیر مصر یوسف پاؤ اگے دہرا ایہ پواؤ
لیون دیون والے اوستے راضی ہو کے سارے
گاوا چم اکٹھا کر کے ترگڑ ار اس بنایا
جھیران نالون بہتر یوسف بھارا سی تد آیا
اال عزیز ہویا دلگیری خالی ویکھ خزانے
نور نبوت پیغمبر دا جس بہتیں بھارا آیا
یوسف جدون عزیز لیا سے لوک افسوس کریندے
دس ہزار موئی وچ اندر ہی ہی یوسف کردے
چالی ہزار مریض ہویا سے آخر لد سدھائے
مالک صورت اصلی یوسف ہرگز نظر نہ آئے
اصلی حسن جمال یوسف دا جد ڈٹھس اکواری
لوکان جانا فوت ہویا ایہ سبھ وچہ آب جوایا
ہتھ مروڑے تلیان بھائی ہین یاروکی کیتا
بھنگے ہتھ یوسف دے اگے مالک آن کہلویا
پر جو وعدہ کیتا سا ہے واہ واہ من ہین تائیں
پیغمبر فرمایا دسان پر جی کہین ہنورے
یوسف آکھے ہین اوہ لڑکا جو وچہ خواب ڈٹھیوئے
یوسف ہین بیٹا یعقوب نے ہان پیغمبر زادا
سنکے ایہ گل تلیان بھائی آہین مڑ مڑ مارے
کی حاصل ہین روون میرا جیٹا یار تہاڈن
مصر یوسف دیس دلاسا وس نہین کجھ تیرا
پر اوہ وہ قبالہ لیون جو سر خط لکھا لوئے
مالک اوہ قبالہ ویکھے زور رو دو داغ کہرایا
آ عزیز ہویا دلگیرے خالی ویکھ خزانے

ریشم عنبر نتے کافوری تاتول الہوا یہ ساری
وار وواری گئے ستے چیزان ویکھو کیہ دواؤ
تولن دا کجھ فکر کیتو نے جو دا قفل ونجاری
پیج لکھہ اشرفیان اک جانب اک دل یوسف پایا
لکہان اشرفیان ہوسیا یان تا نہیں بھار سوایا
اکو جنس نہ پوری ہوئی او دیان کتہ بیانے
ہو لاچار عزیز باقید مالک تہین بخشایا
طالع مند آہی جو گاہک تلیان رہی بلیندی
بیٹی پاڑی دسان ہزاران یوسف کارن مرد
حسن یوسف دا جلوہ ویکھو ظالم عشق کہائی
وچھن ویلے اللہ صاحب پردہ لاہ وکھائی
منہ دی پرنے ڈٹھا آہا سرت نہ ہیوس کائی
چیردی پچھون مالک تائیں ہوش گوین ہے آیا
یوسف ڈٹھا دولت اوتون زہر پیالہ پیتا
حضرت جو کجھ ہونا آہا سو کجھ ایتھون ہویا
ویچن بچھے تدہ سنیسان سن اوہ ہین سمجھائیز
مالک آکھے دسان ناہین ہرگز ساہد جھوری
میر لکیارن کنعانے ول ہنگے کیوں ستہوئیے
ابراہیم خلیل اللہ دا اساڈا آہے خنوادہ
دین دنیا ہین دنیا کارن کی کیتا ہتھیارے
میرے متھے لکھو آہے پریائی درگاہون
جو کجھ ہویا روز ازل دی لیکھہ آہا ایہ میرا
سبھ مٹریاں میریان کولوں میرا مل لوائیے
پیغمبر نون پاس زلیخا ترت عزیز لیایا
دولت پاہجہ نہ لشکر سے ہند شاہید کے ساتھ تائنے

وت عزیز امیران دلون طعنیاں دے دمہ آیا
پچھون تایا ایہ کم کیتا مین کی بار خدایا

جدون خزانے ویکھی جاکی انگلیون بیچ سوائے
ایہ گل ویکھ کر ہین ساری لوک تعجب آئے

عرض عزیز کریندا آگے زر سی جیں حوالے
یوسف ہے ایہ مار دیسے کر ہوا وین سوالے

مرغ آہا اک اوسنے آکر ایہ جواب سنایا
مین وچہ اسدے برکت ڈٹھی جدون مین گھر آیا

اک دن تیرا بھایان کیتا یوسف اوس دہاڑے
اج دن تیرا خالی کیتا مصر خزانے ساڑے

ہو تعجب یوسف کولون ہویا عزیز سوالی
یوسف آکھی ہے تیرے کارن کرم کیتا او والی

مت تون خالی ویکھ خزانے طعنے مارین بیٹھون
او تو تلے مین باچہ آکھی ہور والگھان کینون

دیدن زلیخا معجزہ یوسف علیہ السلام و حیرت ناک شدن

ویکھ عزیز کمال یوسف آکھی زلیخا تائین
خدمت یوسف دی تدہ کرنے فرزندان دی جائین

بے بے آکھی صدقی لیلی تین فرزند نکوئی
بیٹیا کر کے پالان اُسنون مین بھی سوتر ہوئے

کر کے نظر یوسف دی لولون شکر کری سو وارے
کی جانا ایہ خواب بلے ڈٹھیا یا ایہ ہے بیدارے

آبحیات دے چشمان اللہ ہا اک گبت بند ہوان
لون لون ہنڈیوی او سولی ہا بچہ ہمیشہ جیوان

لال جواہر ہا نک موتی اس تے گھول گھمائی
جانان وہا جی بہتر ویکھے میری بخت سوائے

خوشیان کردی یوسف تائین بندے پاس لیائی
زاری کردی بہت دعائی اگی ہمسر سجدہ یوسف پائے

تیر جی برکت کولون پایا دلدا یار نیگانان
ہور مراد دلیندے حاصل کرنی تدہ سلطانان

اوہ بت سرخ سونیدا آہا لعل جواہر بھریا
جدون زلیخا ایہ گل آکھی منہہ دی تیر چھڑیا

ہیج ہویا بت ٹکڑے ٹکڑے خوف زلیخا آیا
کہو یوسف ایہ کہا کر میرا کن نے نا گڑایا

یوسف آکھی بہتر تئین تدہ حق عبادت پائی
میرے اللہ دسیتا تئین حالت ایہ کرائے

جی رب چاہی کردن تیری نبی بی ایہو بن بھینی
کہے زلیخا کون رب تیرا دس مینون وچہ کہنے

یوسف آکھی اوہ رب جسنے سبہہ خلق بنائی
کہندی بہت تون سجدہ کرنان اوہ کیونکر سجدہ پائے

جدگار رب تیرا جسن تیری صورت ایہ بنائے
بندی اگی سجدہ کرنان ناہین ایہ بھلیائے

ہس کہین مہتر یوسف باہر جاہیا جاوے
ہے بے مہتر یوسف تائین دامن تون ہتھ پائے

جیکر آ عزیز ویکھے گا بت دا حال بھلیرا
کہن کنیزان رب یوسف دے بہنیان ٹہا کر تیرا

تمروز جابت ہووی سارا جیونکر آہا اگے
جو آکھین سبح اللہ تیرا آکھی ہتے رس لگے

مہتر یوسف ہو ٹُھہ ہلا یا تُرت ہویا بُت سارا
بی بی آکھی سینون یوسف ہین توں بہت پیارا
بی بی توشہ خانیوں چوں سبھ صندوق کھلائی
تری سی سٹھہ سوائی جوڑی ہر دس ہانڈی ساری
اتیوین تریسی لعل جڑاؤ پاسین لعل سنگارے
قنجری دیلی اوٹھہ کر پہن جوڑا آپ لوائے
باہر جاوی سد منگاوی اکدم ساہ نہ دسی
پلنگ وچھائی تکیہ لائی کہا ناں آپ کھلوتی
مُنہ وں بیٹھی تر تُر تکے من وچہ ہویا وساری
پر جر ناتر ہائی مشکل جان سر نظر نہ آوے
بی بی دی تن ٹھہر کن بہائین کہتوں تاکر تکیے
رمزاں تہین سمجھائی بی بی جھڑا طور صبیلاں

حیرت اندر آئی بی بی دیکھہ تماشا سارا
پر ہین کولوں رب بنی توں بہت پیارا یارا
ریشم تی زربفتی جوڑی یوسفدی وترائی
ہر قنجری اک جوڑا لائی موجب وقت بہاری
ٹِکی نون یاقوت زمرد سورج لاٹاں ماری
دامن حُسن دونی ہووی گلین دلبر چاوی
مرن لگی اک ساعت دسنون یوسف مولخ دسّی
سر صدقی شیرینی وندی نذراں روز منائے
کیونکر زلالاں رنانوانگوں مُنہہ تہین کہڈو گارے
اکہین دسّی وات نہ آوی دونی آتش لاوی
گھر وچہ ہووی ہتھہ نہ آوی دونی آتش لگے
باہجوں وصل یوسفدی اوسنوں ناکجہ ہود لیلاں

اظہار حال خود کردن زلیخا پیش یوسف علیہ السلام

اکدن سوہی ساوی لاکی کل سنگار کرایا
کہو یوسف ہین تیری بچی جالی ایڈ قضیے
نو برساندی عمری اندر جد ہین سُرت سمہالی
وال دہوئی تی کنگی کرکی زلفاں یوسف گندی
راتو یلی دلدار لیکاراں رو رو کری کہانی
ہر شی اندر بی بی تائین یوسف نظری آوی
یوسف تہین سن قصہ کھوہی ہنجوں بھر بھر روے
سچا عشق ہووی جس جاگا جو وتی اک تائین
لیلاں رت کھڈائی آہی گھر وچہ اکس دہاڑے
جد دی ماں ہیؤ دی گھر جمّین رو دن ہڈ ہیوئے
کہکے نام عزیز مصر دا دتیا پتا کوڑا وان

گوشی مہتر یوسف لیکی اپنی کول بہایا
تیر لکاراں پہلبر جنیدی ہیو وادا بہتر ہیے
اوسدن وی تدہ خوابی اندر دتی آن دکھالی
ہار حمیلاں گلو وچہ پاوی لعل جڑاؤ بُندی
دنتی رات یوسفدی اگی لونڈیوانگ وکانی
لونلوں اوتی نام یوسفدا لکھیا شوق دکھاوے
ہین بہی اوسدن غم وچہ آہی وتن معلم ہووے
سوئی ورتی دوجی اوتی ہتیون آکھہ سنائین
جنگل اندر مجنون تائین جیہو ٹھی رت بہاری
تریجی خوابی اندر جیہو ٹھا لا راں آن دتّے
تا نیمں سیّاں اگی ہر دم مصر مصر سناون

جا بیٹھیں پاس عزیز آئی سان کنگلے واٹ جھا بیٹھیں
جسدن دی ہین ایہتی آئی اکدم سہج نہ ڈوہنا
ہُن توں یوسف اکھیں ڈٹھوں اوہ مول تر ہٹا
دیہ زکوۃ حُسندی یوسف ٹکڑا پا ہیٹ لے
جند لباں تی آئی یوسف مہر کریں اک بھورا
جی رب دولت دیوی یوسف تینکھیاں کج کھونئے
اول آخر میری ویدن تدہ جاتی ہین ساری
یوسف خوف آلہی کولوں سنگلے اوہندی پائی
بی بی جہڑی میری لائق خدمت اوہ فرماؤ
لونڈی مسند بادشاہاں دی جی جہڑ سوہن کداہاں
لکھاں دم خزانی مینتی چا، عزیز لٹائے
مینوں لائق ایہ گل آہی کراں کوئی بھلیائی
لولی لیوں خدمتگاراں ہووں لوں حرامی
بی بی دی ہی نیت مندی پیغمبر نے جاتا
بی بی دی تن پھڑ کن بہاہن بر سوں اندر ساڑے
جان توں یوسف ملیوں ناہیں سک آہی تیرے
اکھیں ویکھاں ہن کھڑی ہین وچہ انیا آپ ڈوباواں
ہتھن کھیڈیاں دی ور آئی مُہرا چا کیتو نے
دکھاں سوباندی ہین گوڈتی ہیتی بار خدایا
جد دی ہا بیاندی گہر جمیں ہندی ساعت تاہیں
ہُن ایہ پھیری جیتی وچوں جند نہ نکل جاندی
اوڑک بی بی اکی ہوئی رونی اگی وائے
کرکے فکر اجیہا کوئی یوسف دہ کلاوے
دائی نال زلیخا رلکی کردی ایہہ صلاحاں
پُچھہ عزیز مصر دی کولوں کیتا فکر تیاری

صورت ویکھہ عزیز مصر دی لوچہ پھڑکن بہاہیں
کھاواں پیوں ہتھن کھیڈن لگی کجھ نہ مٹھا
لوں لوں ٹھنڈی تن میری کھیر لوں بدلو ہٹا
رد سوال زوال سُنیندا جیلی چھوڈ حوالے
اک گھٹ دیتیاں ایہہ سمندر ہوندا ناہیں تھوڑا
دہ دُنیا گے سترا آخر اجر حضور دوں پائیے
پھڑ کی نبض میری ہن یوسف کر ویکھاں کجھ کارے
اوڑک اوہ زلیخا تائیں ایہ جواب سُنائی
چٹی چادر عزت دی نوں کالا داغ نہ لاؤ
جند گواون لیں نسر آئیں وس وقت تداہاں
شفقت کولوں ہر دم مینوں بیٹا اوہ فرمائی
بھلیاں تھیں بھلیائی ہووے بُریاں تھیں بُریائی
روز قیامت وچہ مُنہہ کالا دنیا تی بدنامی
اوہندی پائی نموں جھونا پیا چپ چپاتا
اگی ہوئی یوسف تائیں سو سو طعنے مارے
ہُن اکھیں ڈٹھوں ہین سر وگی کہی سخت اندھیرے
پیٹ جھہڑی ہین ہار رنگی پاہن قہر اکھاواں
سکھاندی جا میری جھولی ہر دم دُکھہ دتو نی
ان ڈٹھی نوں روندلیا نمیں ڈٹھیا دُکھہ سوایا
کونج وانگر کُرلاندی ہندی ہین یارب کھائیں
ہتھن بلاوا تیری تائیں یوسف ہاں شرماندی
اس کنعانی لڑکی تی ہین رورو جند گوائے
روون بچی ہتھن کھیڈن اکدم سہج سہاوے
خلوت خانہ اوس دا خاطر رنگ محل بناہاں
ہین بُتخانہ اک بناواں خرچ کراں زر ساری

تاں تو زلیخا ملکت یمن وچہ کردی آہی شاہے
دلوچہ آیا مین بتخانہ عالیشان بناوان
لعل جواہر بہت پونچائی مان بی بی دتا ہین
ویہ گز چوڑی ویہ گز لمبین ہر ہر کند اوسارے
ہر ہر نال زمرد موتی کہندا نال جڑائے
چار یطرف ایوان بنا ہر رو بیدی تہم سارے
روپی دی دروازے کیتو زرد یان میخان لایان
اوہ کڑے وچکار حویلے شیش محل بنایا
صورت بی بی مہتر یوسف کہنداں نال لکھائے
ہس ہس ہانہہ بہڑی اوہ اسدے اوہ اس لئے گلاوے
ستواں شیش محل بنایا اس وچہ نقش نگارے
پریان دیان تصویران بنیان سونی دی ہتھ پائے
پلنگ سنہری تے وچھواہر ریشم دار نہالے
بے بے سوہی ساوے لاکے ہار حمیلاں پایان
پھل گلاب آہی رخساری سرخی اوتی لائی
کجل پایا اکھین اندر لونگ کان دے گُمڈ دہاری
سرخ مُنہ تے خال لگائی آئی تہانو تہائیں
بازو بند جواہر چمکے لگا لاٹان مارے
بے بے سد یوسف تائیں آندا نال دلاسے
ستوین شیش محلے اندر جان آقدم لگایا
ویکھ یوسف ایہ تیر لیکاران رنگ محل بنائے
پھیر یوسف اس پلنگ ہے آتے دل مشغول تہواہان
اور کجھ جند لبان تے آئی بین مرچلے آہین
اگے مہتر یوسف کرکے بے بے اندر واڑے
نہر بہشت وگی ہین اگے تے مران پیاسے

لکھہ زلیخا چاہے اوتول اونوین کیتی راہے
ہاؤ کر کجہ مدت میتون او بہی چا لگاوان
سوخرہ وار بھو جایا سونان چنگے طور بنائین
جالی گز ہر اوچے کیتو چاروطرف سواری
شیشہ وچہ لگا کر بہین پاس جواہر لائے
چہت بوایا سونیکولون جوڑے نقش سنگارے
چوگاٹہان تے ہیری پنج لڑیان لعل جڑایان
اس وچہ مشک معطر لاکے فرش فروش وچھایا
عاشق تے معشوق دووین ہین کرن بغل جدائے
اوہ منہہ کجی ایہ کہنڈا اوتار دست حمایل پاوے
ہزاران موران دیان تصویران پاپو بال قطارے
بے بے باندی تائین دیون شیرین جرب لوانے
تکئے اوسدے اوتی آہی رکہے پالو پالے
لعل جواہر تانک موتی لڑیان مین لٹکایان
جن ونجاری لالانی تائین دوونی آپ دوائے
دلبر دی اُس ماران کاران کیتی تیز کٹارے
ہر مل پایا دلبر کاران ہووت دور بلاہین
پان چبائی مشک ملائی زلفان کیس سوارے
رنگ محل دی کہاتے یوسف رکے ہر ہر پاسے
م بے بے مہتر یوسف اگے رورو حال سنایا
تیری خاطر سوہے ساوی ایہ سنگار کرائے
ایہ نوالا وصلے والا اک جا بیٹھ کہواہان
ہو یان تائین کیون ہارین یوسف بہور اسمجھ کداہین
خ ہر دروازے کنڈا دیکے قفل تنداہین جاچڑے
جے پھر جام پیائیں ہتہین جیوی ایہ نراسے

بدل رحمت وسدی یوسف کول نہووے ہاریا
مینوں حوراں ویکھن آون تر تر تکن تارے
مہتر یوسف بی بی تائیں ایہ جواب سنایا
زانے دا منہ کالا کرکے اندر حشر دہاڑی
خوف الٰہی دنیا اوتے ہن میں نگھر جاوان
دوجا خاوند تیری مینوں بیٹھا ہے فرمایا
لونڈی دائم خدمت کرنی جہڑی لایق آوے
بی بی آکھی وقت جوانی ہٹدی گئی گھنیرے
رب رحیم گنہگاراں اتے اوڑک فضل کریسے
ہور گناہ تیری تے یوسف دولت سبھ لٹاون
یوسف آکھی دولت دتی رب نے ہووو راضی
ناکر خوف عزیز بکولوں اوس شراب پلائیں
یوسف آکھی رب دے بکولوں ہر دم ڈردیاں ہائیے
یوسف ناکر حیلہ سازی گھاہ موہیں گل پلا
روون ہاں جیکن اندر یوسف مدت گذری سارے
مہتر یوسف رب دے بکولوں دم دم منگی یارے
مرسل پاک نبی اوتوبے ہلن اپنی تائیں
ہاتف دی آواز یوسف نوں توں پیغمبر زادہ
صورت مہتر یعقوب تیجی دی یوسف آن وکھائی
ہتھ دیواروں باہر آیا قدرت نال الٰہی
پا ہا جہت آہا وچکاروں صورت چنگے ڈاہڈے
اوہندی بار زمین ول ویکھے ایہ گل لکھی آہے
ملک الٰہی بازو ملدا اکند یوسف دینائیں
صورت جا عزیز مصر دی حاضر رب کرائے
پردہ ہیا وچہ دہاں دا اکند وجی ہیے

ایہ محروم دہراہوں ایہی آخر ہٹ لوئن ہریا
ہی سنگ پئے دل تیری لسند ایہرین کنارے
تاریگانی تائیں جہیڑن سر پر مندا آیا
دوزخ اندر ہین سٹین کر فریاد پوکارے
بدلہ اس برائی سندا دنیا اوتے پاوان
بیٹیا ماو نال گھیرے غضب الٰہی آیا
مجلیں وڈکے کری خیانت اپنی جان گواوی
جی رب بہگ عدالت اتے روون گئے گھنیرے
بخشش اپنی سندا حصہ ہر ہر تائیں دیسے
رب ذیکولوں بدلہ دیکے تینوں پاک کراوان
پیغمبران سزا ایہن لیین جان اوہ ہوسی فاضے
ہرگز ہوش نہ آوی اوسنوں روز قیامت تائیں
بدلہ مارن آدمیاں دا دست بدستے لئے
سکدیاں سکدیاں گوشی اندر بلیوں اج اکلا
آ ویکھاں اکساعت سیر کر ویکھاں دلدارے
ربا تیری مدت باجہوں کردا نفس خوارے
جنہاں دا رب راکھا ہووے ہر ویلے ہر جائیں
ہتھ پائی زلیخا تائیں پاک تیرا خنوادہ
انگل نال اشارت کردا ناکر توں برائے
اوسدا اوتے لکھیا آہا ناکر توں برائے
ہین ہاں عظمت تیرے یوسف کرین کلام نہ میٹھے
انگلیاں تہیں نکل شہوت آہی گئی کدائیں
روز قیامت بریاراں دا ہوسی روسیاہے
اگے ہیں ہاں حاضر یوسف ناکر ایہ برائی
غلبے رب سبب بنایا ناکیتا سے گنے

حور بہشتی حاضر کیتی یوسفنوں دکھلائے
یوسف آکھی کس دے کارن تینوں رب بنایا
جس کھوہ وچہ پایا آہا یوسف اوہ دکھایا
صورت کوہجی بی بی سندی یوسفنوں دکھلائی
مہتر یوسف تائیں وڈا ناٹک آہا دکھلایا
مہتر یوسف دے دل آیا بی بی کیجی راضی
بی بی بہی وچہ خوابی اندر یوسفنوں دکھلائے
تاہیں مرسل پاک نبی کجھ فکر نکردی مندا
خوف ربی تھیں پیغمبر دی تھر تھر دیہی کنبی
بی بی آکھی ایسی دم وچہ مرساں کھا کٹاری
گلو چہ پلا پا کر ہن رو رو کردی زاری
اوہ نستی اوہ چھڈدی ناہیں اوکھہ بنی لاچاری
ول ہائی تدہ نٹھا یوسف جیون بھنکھی شہبازی
داؤ لگا جھب نٹھا یوسف باہر نکل آیا
پچھی دوڑی بی بی آئی تا یوسف تھہ آوی
رنگ محلا نوں چوں یوسف نکل گیا اگیرے
پھڑ کی بانہہ یوسفنوں پچھی کیوں ہیں منہہ کرانے
مہتر یوسف اودے اگی گل ندسی کائی
بی بی ویکھہ دوہاندیاں تائیں خوف لیو چہ آیا
فند فریب زنانی کر کی جیجن کھارین ووی
ہو کھلول یوسف دیاں تائیں سنہہ دیوی گھر تیرے
سست آہا ایہ جیوں چر وکا تاں میں پلنگ وچھایا
جاگ لدہی ہیں ستی ہوئی نٹھا چور تدا ہاں
حیران تیریاں نوں جیکوئی نظر کری جی مندی
ہویا غضب عزیز یوسفنوں مارن اوتی آیا

ویکھدیاں ہن پیغمبر نوں سندہ نہ رہیا کائی
آکھی جس زنانہ کیتا اپنا آپ بچایا
کھی فرشتہ اوہ کھوہ یوسف کیوں تو ندلوں ہلایا
نٹھا یوسف اس عورت نال کیا کرنی بریائے
بولی صورت زانی کارن تینوں رب بنایا
پر ایہ رب سبب بنائی نا کر دست درازی
ایہ تیری توں اسدا ایہی تاں ایہہ قصد کرائی
نوری جتنا رب بنایا ہر پیغمبر سندا
اگی حسن زلیخا والا بلدا بھاہ اسیبی
جی اج راضی کریں مینوں ٹہر ویاں عمر گذاری
ندتدی تر سندی تائیں گرم کریں انگواری
نظر کری دروازی ستی قفل آہی بہتہ ہاری
انگل نال اشارت کردا کھل گئی دروازی
سینوں ایس بلائی کولوں مولی اج چھڈایا
پچھوں کوڑتہ یوسف پھڑ لیتی پاٹ وتہا ہوں جاندی
اگوں عزیز یوسفنوں ملیا آہا نیڑے
کی کجھ تدہ تی ورتی یوسف مینوں دس سیانے
ٹردی دوہوں وچہ گلاں آئی اپنی جائی
یوسف تیرے خاوند تائیں ہوسی کجھ سکھایا
تہہ زمینی اودی ماری ٹیڈی اوتہہ کھلووے
لونڈی پال گھر انوں چہ رکھیں وس نہیں کجھ میرے
اکھیں جڑیاں اس لونڈینی دا آہا تد پائیا
الکتے اسنوں گھر وچہ رکھوا کیتی رکھہ سیاناں
مارن کٹن دی اوہ لائق یار کھیں وچہ بندی
اول آخر قصہ یوسف سارا آکھہ سنایا

جد دا ہمین اپہتی آیا پچھے لگی آہے
اج نال دلاسے اُنگل پہڑ کے تینوں سیندی لیائی
اول آخر سب حقیقت یوسُف آکھہ سُنائی
کوین خدائی غرق ہووی اینہہ رہیا لکائی
عاشق تی معشوقان اندر رمزان ہوون وچولے
جتھی دو جھگڑ ہیندی ہوون شاہد کسی نہ تائین
قسمان کہا کرہین بی بی سچی ہو کہلوئے
سُنکے حال عزیزی تائین چور دلیو وچہ وڑیا
مرسل پاک نبی اوتو یلی جو سر آئی جالے
پہہ رنان پہتہ عشق رناندی مندی فکر جنہاندی
مکر فریب اونہاندیکولون روندی گئی کہیرے
شیخ مشائخ عابد زاہد جو پہاتی وچہ پھاہی
جسد لکارن ہو یوانی مصر شہر وچہ آئے
ناکر ہبت شکایت حافظ رناندی اہر جائے
چالی روز انداک لڑکا وچہ پینگوڑی بولے
حیرت وچہ عزیز آیا سن اکہی لڑکے تائین
لڑکا آکہی جھگڑا ہین مین جھگڑا ندا منہہ سکالا
یوسف کیتیا زور دھگانان اگون پاٹا ہوسے
فی پچھی ہے کوڑ نہ پاٹا بی بی جہوٹی آئے
ڈٹہ ویکہہ عزیز یوسفدا آکہی زلیخا تائین
ن نون مشک بلایان ہو ورائین واگ بلائین
بہ کراہین کمی کولون سُن رتنے بریاری
ن تی رات زلیخا بیٹھی شوق یوسفدی روے
ہر تائین دیکھن کارن اگی سان ترسندی
نا آپے پیر کہو ہاڑی ری یوسف دوس نکوئی

کنان تے مہتہ رکہدا رہیا نہین کرنی بریائی
لاگو ہوئی مہری پچھی کرین کوہن بریائی
مُنہہ پہیری تی تلیان پہاٹی ہنجون نیر وہائی
ایڈا ہی مرجاوین یوسف ناہ جوانی مائے
اونہان ہاہجہ نہ شاہد کوئی کہڑا سچ اگولے
قسمان کہائی سچا ہووی تینون آکھہ سنائین
کرکی مکر فریب زنانی یوسفدی سر ہوئی
دیکی تازیانی یوسف کو ٹڑیان منہہ دہریا
سچا جہوٹہا معلم تینون ربنون پیا سمہلے
دہرون دہر آون مولا کیتی ناقص عقل تہناندی
تابع ہوئی اونہاندیکولون ڈٹے ہین بتیری
ترٹہہ موئی جہڈ زہد مصلی جیون کنڈ یوچہ پاہی
اوسنون آپ کہائین ہتہین جیون بی مہر کسائی
مت عشقی نون غیرت آوی پہاہی کسی پہائے
شاہا حاکم عادل اوہو جو جہوٹون سچ اگولے
جہوٹہا وس دو ہاندیوجیون دیوان وس نہرائیز
جا پہیر ہین دیکھہ یوسفدا اکسدا ہوگیا جالا
نا ہین کوڑا یوسف ظاہر کیونکر کا لکھہ دہوسی
یوسف تائین تہمت دیوی آپ کری بریائے
تیرے کول وگاڑ زلیخا کی مُنہہ کالا لکھہ لائین
بہتر جو کہن کم تاڈہ ڈاڈی تر دد رہائین
مصر شہر وچہ تیری پار دن ہوئی ایڈ خواری
ہتہ مروڑی تلیان پہاٹی ہنجون ہار بیر رووے
ہین ہرگز منہہ کہلا دی ناہین جاندا وی کنڈی
شہرت کہندو ہین جا تازہ ہو یا مرسوئی

تاناں ہٹیا اگلا پچھلا سارا توڑ گوایا　　کہندے ہن راس نہ ہووے مولے ہن کی ہوگ خدایا

شنیدن زنان مصر وطعن کردن آنہا زلیخا را

خبر سنے مصر دیاں زناں گھر گھر کرن او ساری
لائی زلیخا نال جنہاں نوں ترس نہ بھلکے آیاں
بولے نار زلیخا ساڈن زناں وار و وارے
مصر یوچہ شہزادہ تینوں لبھدا ناسی کوئی
کہیا لونڈا کنعانے ہوسی جس تینوں بھرمایا
تینوں ویکھ بھکیر و ڈگن آسماناں تہیں تارے
ناز کرشمہ شیرین گلاں زلفاں دے دلا بہارے
انہاں گلاں وچوں بے بے تینوں ہک نہ آہی و
جی سوارہا فتیاں نوں دھوبی دھولیا وی
جو سو نعمت رنگ دے نگے جنگلی طرح لکاوے
کنجریاں بازاراں اندر بیٹھن لائی سنگاراں
جھکر پاس اساڈے آوے ویکھے اوہ تماشا
جی ہک نظرے کری اوہ اس ول ہرگز تاب نہ جھلے
سنکے فخر زناں دے ڈبے بی الٰہی رب تہیں دریو
حوراں تاب نہ جھلن اُس دی جی بھر کری نگاہاں
کہے زلیخا بھلکے آؤ بین کر ساں مہمانے
بے بے خوب ضیافت کیتی کھانی خوب پکائے
کر سے ہر ہر جاگہ رکھے سبز زمرد سارے
مسند پالو پالے کر کے دوہری تکیہ لائے
سد منگایاں حوراں پریاں آیاں لا سنگاراں
ہس ہس بولن مزاں لاون کرنے عجب تماشے
زرد سفید لادنار سے قلیئے ناں خطائے

ہر مجلس وچ ایہو گلاں کے مسجد کے دوارے
اونہاں وانگ شکار زلیخا جہڑے مرمر ہون سوآں
لونڈی پچھے پاگل ہوئی ہوئیں جگ خوارے
لعل وکھائی منکا ہوکے نظر نہ کرن ستھوئے
خاطر وچ نہ لیاوسے تینوں ایہ طوفان کجے آیا
کی طاقت انساناں تائیں جی ملہ ہن وچارے
بانس اونہاں وچ بہاجیوں کنڈ یوچہ ناہے
جد تک آپ نہ دیئی لعلے منکا ہووکا وسے
باہجوں کندی پایا اوسنوں ہرگز نہ بچیاوے
لونے باہجہ نہ لذت آوے لا دل کوئی نہ کھاوے
غمزہ ناز کرشمہ کر کے گھایل کرن ہزاراں
کڈھ کلیجا اُس دا کھائی جیوں پھنکیے دا باشا
کہٹی مرغیوانگوں ایویں مرمر پیا پتھلے
رنوں اپنے حسنے اوپر اید غرور تکبریو
تارے ڈگن جان بہر ویکھے کہیا یاں تساہاں
ناز کرشمہ شیرین گلاں کر کیوں اگے جالنے
دیبا تے زربفتی مخمل فرشیں فرش وچھائی
سرخ یاقوت جڑاسے اُس تے ہوئی بنیا کارے
مشک معطر تے کستوری نافہ ساہن کھنڈائے
رنگا رنگ پوشاکاں لایاں جیوں پھلباغ بہاراں
چشماں کو لوں کرن لڑائی لگہ جھگڑا جیوں بانے
قلچی شیر برنج قبولا چنے آہے ہر جائے

فرنی صاف فلودا شربت زنگارنگ چہائے
سرخ انار ترنجاں دھریاں خاص شراب پیالے
کھانے تھیں جد فارغ ہویاں لین ترنجاں تائیں
لبے اول ڈائی کھلے جا کر منت زاری
جی اکواری قدم مبارک اس مجلس وچ پائیں
پیغمبر پہرے اگوں آپ زلیخا آسے
تیرے لوں لوں رزالاں رناں سخاں تی میں چاہڑے
یوسف راضی کیتا بی بی جوڑے زریں کوائے
ہو وچ کڑتا دامن ساری لعل جواہر لگے
ٹکا لک جڑاؤ بدھار لقان سن لشکایاں
انکھیں یوسف بلن مشالاں رناں وانگ پتنگاں
ویکھدیاں اونہاں ہوش نہ رہیا سبہ رناں نتعالے
حیض آیا ہر عورت تائیں خوبی ویکھدیاں ہیں
تہاں وچوں وانگ پہوہار لہو وگن ڈنارا
ہل گئی اوہ ناز کرشمہ نظر لایونے تاری
عقل آیو نے رلمل آکھن ایہ انسان نہ جایا
بے بے ولوں ویکھ کریہن رناں اوہندیاں
بہناں رل تقصیر قبولے آکھن بی بی تائیں
عشق تساڈے طرف زلیخا خلقت کوڑی ہوئے
حسن یوسف دا ویکھ کریہن ہر اک گاہک ہوئے
الدرم مشغول تہواہاں رلکے وار و وارے
حوراں وچ بہشتاں سنیے اوہو روپ اساڈا
یوسف جیہا کناں نے رکھی میں اس لایق تائیں
غیرت کھاہو زلیخا مرگے آکھے رناں تائیں
سہد پیا تساں سفارش کارن میرا کم سوارو

ورق سنہری روپے کولوں گردی آہے لائی
ایدوں ہوں ایدوں کھاون شیریں چھب کوالے
کٹ کٹ پھانگاں اگے دھریاں ہر سند تیائیں
تیرے بچھو رزلاں رناں بولیں لالا ساڑے
رناں کولوں سچی ہووان مردہ منجھ جوائیں
رورو مہتر یوسف تائیں پیرین ہتھ لگائے
سن سوال رنبیدا یوسف چل او تھے اکوارے
تاج سنہری سر تے دھریا چمکے لعل سوائے
لعلاں موج ماری اگیاسے اکول موتی لگے
مجلس اندر آگیہن چشماں چار کرایاں
چھیاں وانگ پتنگاں ولوں لیٹن وانگ ملنگاں
ہک ترپہن ہک گیاں شعوروں اک ہویاں مرفنے فا
جاں ترنجاں ہتھ کٹیونے ہو بیہوش تداہین
پردہ کج لیا سبھ رناں ویکھ ہوئیاں کاران
وسر سبھ گئی او چپ چہلے نخرہ رناں دے ساری
ایہ جوان بہشتی اسے اندا کوئی خدایا
ویکھ زلیخا ہستے مڑمڑ مجلس وچ سوائے
نوں سچی اساں اک جہانی تہیں پایاں ایدکھائیں
اس دے جیہا دنیا او ولتے ورلا ہوسے کوئی
یوسف جی تدہ ایہ نہ بہاوے گر وا ساں ول ہووے
زنگار نگ متاع حسن دی گاہک ہو بپارے
فرنی او ولتے پائی فلودا ہووے گرم تساڈا
خدمت کجھ فرماو مینوں کرساں سنج صباحیں
آون زہر تساڈا ہویا میرے حق بلائیں
نا الیس کارن میرے لولوں ہتھوں ایس وگاڑو

لازم هو بان زليخا ولون کرن نصيحت آيان
لسن يوسف جي عشق تساڏي بي بي ليکن لايان
جام وصال پيائي زليخا اسدي کر دلداري
اگي هوئي تيري اوتي ست کوئي پاڻن پاڙي
ست قيد يوچه چا ديوائي اوهتهي لين سنرائين
دي تنبيهان مار گواوي ڀورا سمجهه کڏاهين
فند فريب زناني جهڙي کر کر ٿکيان سارے
يوسف هرگز منّي ناهين اکهين ڀي هتهه ياري
لازم هوئي زليخا آکهن قيدي اليس کرائين
طوق زنجير لوا کريهن سخت تنبيهه دوائين
شير زماني هوئي زليخا پنجبر پاين جد پاسئے
ساهد تر تهي اگي ناهتي کُنڈ ڀنال لوائے
جان پکهي يوچه عاجز هوسي کل اطاعت کريسي
تاهين اندر بنديخانه ٻهدا هويا مرسے
سنگے يوسف ايه مصلاحت ربل هتهه وٺهائے
بند يهلي اليس مجلس کولوکان ناکو غير بلائے

فرستادن عزیز یوسف علیه السلام را در بندیخانه

بي بي اتي عزيز اک زائين جد ون اکٿي هوئي
رورو بي بي خاوندا گي کردي ايه وکهوئي
جهوٺهي تهمت اليس لڳي سهري تي آئے
تاهين سچي هووان جي اليس نال کران برائي
طوق زنجير لوا کي اوسنون ساري شهر پهراون
دي تنبيهان پچهون اٿون بنديوچه دواون
سنگے ايه تدبير يوسفنون کيتس چا حوالے
بي بي مهتر يوسف تائين کردي ايه سوالے
ديه مراد ميري هن يوسف جي چاهين پهلياوي
يوسف هتهه گناهي رکهي هووي تا برپائي
غصے هو زليخا مڙکي حکم پيادیان کردي
طوق زنجير پاؤ اس تائين کرو سواري خردي
هر کوچي بازاران رستي مرغزا اس پهير لياؤ
دي ٹهنڈورا لوکان تائين اوچي ايهه سناؤ
لونڈا هو کي بي بي تائين جيکوئي هتهه پاوي
ايهو حال هووے گا اوس تائين اوچي آکهه سناوي
ايسے طور يوسف نتيا تائين شهر يوچه پهرايا
جو ديکهي سو تليان پهايے ايهي چهوٺهه بنايا
عاشق هوئي اسدي پچهي يه ناقابو آوي
سچي هووي اهدي کالکهه کيونکر دهوتي جاوي
ايه جوان فرشته اهتهين کيئون هووے برائي
مکر زليخا کيتا تان ايه دامن پاک کرائے
مهتر يوسف بي بي پچهون بنديوچه دوايا
ساري عشق زليخا لوالي ايهه فساد کرايا
معشوق تانهون قيد کرادن ايهه زناندي ياري
عاشق هو يان ايهه پهل ديون رودن جهگڙ زاري
جي معشوق هوون ايه تان ناز دسن هر ويلي
چالان نازان نال کهاون هستا جيين هي بيلي
مکر زناندي ايهه غضب گرن ايهي چالے
هک جهيجے اک لاري کهن پهوندي ک دوالے

ہکناں غمزی تہیں پرچاوں بک گلاں تہیں ارضی
ہکناں نوں رخ دیوں چالوں اکناں نحتی بازی

تاکہ بہت شکایت حسا فقط زناں دی ہر جائی
مست عشقی نوں غیرت آوی بہا ہی کسی بہائی

خواب دیکھن دو قیدیاں و پرسن تعبیر یوسف علیہ السلام

مہتر یوسف جس جاگہ وچ بندی ہوندی آہی
دو غلام شاہی او سجاگہ قیدی نال گناہے

نام اکی دا بتر ہیا آہا او تہ شراب پلانے
شہر ہیا او بقول دوجا سی نت کہوائی کہانی

سفناں جسنوں ٹہیں آ دی پیغمبر تہیں جاوی
جو کجہ مہتر یوسف دسی سوئی اگلا پاوی

دوہاں تہیں سفنا ڈٹہا یوسف آن سنایا
ساقی آکہی شفقت کر کی میں نوں شاہ بولایا

ننگوں کڈہ شراب انگوری بادشہ یاں پلایا
آکے لسیا تاں مرہیں آپنڑے ڈیرے آیا

دوجی کہیا خوان تاں ناندا سر پر بیتی دہریا
جہا تاں ہار لیگئی پرندی ونڈ ونڈ او نہاں کہرناں

مہتر یوسف کہیا ساقی تینوں شاہ بولاسی
فجر یولی وچ کچہری خلعت تدہ دوا سے

دوجی کہیا سولی چڑھسیں کہا سن ماس پرندے
کہا سن تی لجا سن ونڈ ونڈ گوشت تیرا اپنڈی

اوس کہیا میں جہوٹہا سفنا ڈٹہا آہا جانے
یوسف آکہی مڑ دی ناہیں وگی قلم ربانے

جو پیغمبر کہیا آہا ورتے ورتن ہارے
اکی خلعت دوجی سولی حکم آہا ایہ بارے

یوسف کہیا شرابے والی بار باہیں جد شاہی
عرض خلاصی ساڈی کرنی دسی اجر آہا الٰہی

یوسف چہڈ درگاہ الٰہی کری امید بیرانے
ربنوں غیرت آئی اونوں جبرائیل پوچانے

کوہ یوسف کس تیر لگاران کر نوں وچ جہڑ آیا
کسنی کہوہ اندہیر پوچن باہر تدہ کہڈایا

کسنی کرنی بریائی تینیں کہو رنگ محلیں
کسنے تیری قیمت ایڈی پائی او ہنی گلیں

کسنے حسن بریدیاں تہماں اندر ملکاں پایاں
کسی کوہاں تہیں جوراں ہر ہاں تینوں ویکہن آیاں

خالق چہڈ وسیلہ پہڑیا تدہ مخلوقی تائیں
باراں برس کہاں تل قیدی اوہتی تہیں سزائیں

دل ساقی تہوں یوسف دی گل رب چا وساری
مہتر یوسف اہس تقصیروں کر دا گریہ زاری

مہتر یوسف بندیخانی جد آ قدم لگایا
برکت اوسدی بندیخانہ فرحت دلوچہ آیا

دیکھ عبادت پیغمبر دی سبھہ ایمان لیائی
چوہاں سی اوہ بندی آہا پیغمبر فرمائی

جی ہن چاہو گہرین وانجاہاں ساری ترکر جاہو
میر پیاس ہے جنہوا حشرہ دی گل سناؤ

اک ہزار ہوئی رلعرضی ولہی گہرین وسنجاہاں
پر جی مڑ پہر بندیدیسن تہاہیں سائیں ڈراہاں

طوق زنجیر اساڈی نالوں گھڑا آن لہائے
صورت رنگ پچھانن ایہے گھڑا آن چھڈائے

یوسف آکھی دعا کراں ہن ہوسی تساں خلاصے
دل لے کجھ وسواس نکر ہو ہوویں دور وداسے

طرف زلیخا جانب یوسف نظر آہے اک باری
لگی مٹی وانگ وے نہاں نہیں جدا ہوسن ساری

صورت ہور ہوئی ہر ہر دے ساربان رنگ وٹایا
لگا ہے سو کالا ہویا کالا لگا آیا

زرد آہا تس سرخی آہی زردی سرخی والے
جاندی کسی نہ ہوری ڈٹھے قدرت ایہو وکھالے

جاگھراں وچ یوسف دے حق مڑ مڑ کرن دعائیں
ہر جا گہہ پیغمبر تائیں کردی صفت ثنائیں

باقی رہی یوسف دی خدمت جاگھر بار بہولائے
رات دنے پیغمبر کولوں ہر ہر نعمت پائے

سلام دادن یوسف علیہ السلام بزبانی کاروانیان بجانب پدر

بندیخانہ اندر اوچا آہا اک چوبارا
مہتر یوسف باریوں چوں کردا اکدیں نظارا

اکدہاڑی شام زمین تھیں قافلہ آہا آیا
سن پیغمبر ویکھن کارن دل وچ درد وسوایا

باریوں چوں ڈاچی لکے ڈٹھا یوسف تائیں
آکھے یوسف تیرے کارن پاندا باپ کہائیں

ڈاچی دی گل سن پیغمبر ہنجوں بہر بہر رتاں
ٹھہر گئے اگ وچھوڑے والی دل جیوین سیخ پہتاں

ڈاچی مہتر یوسف اگے کھڑی ہوئی سو باری
اٹکلوچ ڈاچیدیتائیں ڈنگ آہی اک بارے

بنیاں نا کر غرق زمین وچ ہویا اوہ کروانے
یوسف آکھی ڈانگ وے گاوین زمین تے طوفانے

چھڈی وانگ ہتھوں کروانی زمیوں نکل آیا
باری اگے اکر ہن آدب بجا لیایا

یوسف آکھے قسم الٰہی تینوں ہی کروانان
خبر دسیں کنعان شہر وچ آہا درخت لگانان

باراں ڈال آہے اس درختے اچی لمیں ساری
کٹ لیا اک ڈال اس دا گیا جدا بچارے

درخت رووے وا اوس ڈالی کارن صبر آوس ہوا
آکھیں نور زہیا اوس دے کنوں ہویا دوڑا

سن کروانی آکھن لگا اوہ یعقوب وچارا
یوسف کارن روندا رہندا جگر ہویا سو پارا

اکول یوسف آہیں رنا اکول اوہ کروانے
یوسف آکھی توں کیوں روویں بینوں دس نشانے

کہے بلوچ نہ لاہا آیا ایس بیارون بینون
راس آہی سو بلیئوں کہادی آکھہ سناواں کینوں

یوسف دی ہتھ کنگن آہا سرخ یاقوت جڑایا
ویہ ہزار دینار اوس قیمت اسدے ہتھ پھڑایا

دیئیں سلام میرا اوس درختے جد کنعانی جاویں
راتیں ویلے اوس قیدیدا جا پیغام سنائیں

خوشی ہویا کروانے لگے کردا تسلیماتاں
صاحب جو فرمایا مینوں جا سناواں باتاں

ڈاچی تے چہر واؤ وانگر پہچیا سی کروانی
پہچی جا یعقوب نبی نون گس جا گا وچہ آہے
تہین یوسف دے ڈکھنون آہی راتدہان اوہ روے
پر مین عرض کران جا اوتہے جی ہیؤ دل بہاوے
بیٹی جا کہیا ہیؤ تا ہیئن آیا اک وچار آ
اوتہہ گھر اڈہ پیا پیغمبر اوتہیا وت دو بارے
لہو نبی جی تدہ تہین میکون آہی خوشبو ئے
مصر شہر وچہ قیدی آہا عالے اسڈا پایا
لہی نبی جی منہہ تدہ اس ڈاڈہا ہو وبہائی
پر اوس پردہ اندر رمز کیتی گریہ زارے
پیغمبر سن ایہہ حقیقت رتون پہر پہر زنان
کہے نبی کجہ منگ سیر تہین جو دل خوش تیرے
کرے دعا نبی استائین نال ایکانی جاوین
راتین گھر یعقوب گیا سی دیون پتا نشانی
مصر شہر تہین اک قیدی نے دتے ہین سنہے
بولے نا ہین نال کسیدی مٹھی نیند نہ سووے
ڈکہ ڈاہیندا نالمیری اوہ ایتھون ناکر آوے
قیدی کسی سلام لیایا مصر وچ اوہ ونجارا
بیٹے دا پہر موہڈ اٹریا ملیا اوس وچارے
کس پہوچایا تینون ایتہے اکھئین سچ سنہو
تسلیما تان کہندی تا ہئین بینون اس پوچایا
کہے بلوچ نہ مین منہہ ڈٹھا پردہ اندر رہا ہے
دردان دو کہان دے دسر اسکدا جا ہوئی کہار
پہر کے اگ وچہوڑ یوالی سیخان وانگر پہنان
کہیا بلوچ دتی ہو دولت لڑ کے اس وپنیرے
حور قصور بہشتی بیبوی جنت اندر کہاوین

خواب دیدن عزیز و تعبیر کردن یوسف علیہ السلام و نشاندن بر تخت

چل حافظ ہن مطلب وتی قصہ ختم کراہان
جو سختو دی مدت آہی گذرن اوہ لگے آئے
کری دعا الہی میری فضلون کرین خلاصے
لی دعا قبول نبیدی رب سبب بنایا
فجری شاہ کچہری اندر کہے امیر وزیران
ست گائین مین فربہ ڈٹھیان مڑ ست لیسان آئین
ست ہری مرستی ڈٹھی ست سکے اس جائے
ہے کوہی میر وزیر سیانا کر تعبیر وچارے
کر کر فکر رہے بتیری کو تعبیر نہ آوے
ساقی یاد آئی گل اوتوین شاہ نون آکہہ سناوے
قیدی پوچون کہڈ نبی نون اپر تخت بہاوان
مہتر یوسف اکرانے نون سر سجدہ یوچہ پائے
قیدی اندر ہین حاجزدا ہویا جیئوا اوڈائے
سفنا شاہ ڈٹھا تیں راتین حیرت اندر آیا
خواب ڈٹھی ہین رگے اندر کرو یکہو تعبیران
موٹیان لیسان نون کہا گیان شیرانو انگ اتھائین
سکیان ہری لپیٹ سکائی قدرت رب دکھائے
دانشمند کہاؤ سبہے فکر کرو کجہ سار کرے
رل آکھن ایہہ خواب کوڑا وین کہیا کجہ نہ جاوے
اس تعبیر وچارن دی ایہہ عاجز فکر کرائے

بندیخانہ قیدی لڑکا ہیگا اک عبرانے
باجھ گناہ کیتا ہے قیدی عاجز اوہ وچارا
ساقی تے جو وستی آہی ناک سائیں سنائے
لازم آہا ساقی اگی بہتر یوسف داؤن
یوسف آکہی پاسہہ توں چا اوتاریں بہاڑ
سجدہ کیتا آہا ساقی بہتر یوسف تائیں
سفنا شاہ تمامی سنکے ساقی آکہہ سنایا
برا بہلا جو سالاں اندر جو کجھ ہونا آہی
فربہ گائیں ستے ستی اول نظر جو آئے
جہڑا تدہ کر ساقی کرسی مہرستی کوٹھڑی لائے
مڑلیاں گائیں ستے سکڑ پچھوں نظر جو آئے
ٹکڑا لکوں نہ پاگہ فقیراں عاجز ہو گئے مرسن
پہلے ست رہی ارزانی وا ہی بہت کراؤ
حصہ سرکار دا رکہو اودوں ہن گہلواڑی
موجب خرچ اندازی جیکوئی کٹ کہاسی گائیں
قحط پویگا ملکیں سارے ان نہ لبسی مولے
جو تعبیر کہی پیغمبر ساقی آکہہ سنائی
ترت منگاؤ یوسف تائیں حکم ہویا ہی شاہی
یوسف بندیخانیوں چلن ہرگز مول نہ آوی
سیئوں باجھ گناہوں پہڑ کی دتا بندیخانے
چالی روز اندی اک لڑکے دتی تدعن گواہی
جو سدوائی زلیخاں زناں آہی مجلس لائے
مصر دیاں زناں سدوایاں کہو حقیقت ساری
آکہن یوسف پاک گناہوں سو جہ دوس نکوئی
کہی زلیخا عشق یوسف دی کیتی میں دیوانی

حسن کمال سلیم طبیعت صورت اوہ نورانی
اگا پچہا اس سفنی دا دیتے مطلب سارا
لیا ڈاوہ جوان اساہی شاہ اگوں فرمائی
پا سفنی دی اونی پایا آہا اوس حیائیں
جگ لکہیا روزانلدی گہڑا ادہس بہرانے
پیغمبر نہی راضی کیتا کرکی صفت ثنائیں
ترت وچار بہی لی او سدا آہا ایہ فرمایا
اللہ صاحب اگی سانوں ہی ایہ خبر کریہی
ست ورہے ارزانی ہوسی خبراں ایہ سنائی
اوسنوں ہی نکائی ہوسی لبہی اوہ خزانے
قحط ہوسی سن سال بہارا ایہ موت لوا ہے
طالع مند ہوون گل بخش خوف خدا نگرسن
حصہ کرسا ناندا کاہن ونڈ ونڈ چا دواؤ
پیار ہی تے کیڑی اوسنوں کہاسن نائیں ہارے
نال کشائش روٹی کہاسی اندر سنج صباحیوہ
مصری اندر غلہ تنگی آون لوگ سمولے
شاہ خوش ہویا یوسف اوتی بخشی رب گوائے
لائق اوہ وزارت دہی ہے اوسپر فضل آ آہی
کل امیر لیاون کارن اک آدمی اک جادی
دامن پاک کراؤ میرا آکہا آوان سلطانے
تنکے ہیچ عزیز مصر نے کیتی ناہ پڑ گا ہے
سدا اونہاندیکولوں پچہوں سر دوس نکائے
یوسف اتی زلیخا وچوں کیتی کس خواری
کل فساد زلیخا ندلیسن ہونی سی سو ہوئی
سب وگاڑ میری تہیں ہی اوہ ہی ملک نشانی

کل تقسیم عزیز زلیخا سترے منی آہے
حکم ہویا بازاران رستی کل سنگار کراؤ
مصر شہر وچ بندیخانہ باران کوہ وہتا آہی
خلعت شاہی بھیجی آہی پہن یوسف اس تائین
وقت سواری یوسف آگی وجدی سن شدیانے
ڈریا آکھیری یوسف شاہ آہا گل لایا
شاہ کہی تعبیر خوابیدی یوسف وس زبانی
شاہ کہی اسان سدھر تائین دولت دنیا شاہی
پر ایہہ کم نہ ہوندا ایہی ہور کولون نالے
حکم تیرا بادشاہی تیری کل سنبھال خزانے
حکم خزانی یوسف دی ہتھ ہوئی سبھ حوالے
حکم ہویا ست سالان اُتی واہی کرو سوائی
شروع عمارت سی کروائی بہتر تہین دیوان
سو گز سبھہ بنایا آہا ہر گھر چوڑا لمبان
بھریان وچ ذند کرسا تان تہین کوٹھیان اندر بان
قحط چیاست سال اُبری ڈرا سدق پچھی دی
حشمی کھوہ تلا نہ کھٹی ندیون سکی پاتے
پہلے سال وہاجی کارن یوسف نقد دتو نے
تریجی سال مینان تے گھر دیکی وقت لنگھایا
پنجویں برسے اندر ویچی ساری زیور دہیان
ستویں برسے اندر ہوئی ساریوا نات غلامان
جھیڑی لونڈا آکھندی آہی مہتر یوسف تائین
رب غیور نہ چھڈدی بدلہ دم خود ہوگئی ایہی

یوسف ساری سنی حقیقت کیتا فضل لٹیے
فرش فروش مزین شاہی ہور نشان وہو وجھاؤ
باران کوٹھا نو چہ دورستی فوج آہی کل شاہی
جھیڈے آ تعبیر اسانون مونہہ تھیں آکھ سنائیں
صورت ویکھن کارن آون ہجو بیچ لوگ دیوانے
تخت اوتی یوسف تائین اپنی کول بہایا
کر تعبیر سنائی یوسف ڈیکھی تیان شانے
کل امیر وزیر گھنیری کردی دولت خواہی
تدہ بن کسدی قدرت اُہھی ایڈ بہار سمہانے
واہی دی تدبیر کرا ہو کر کل زار جہانے
شاہی دی سمیانی ساری کر کر نظر سمبھالے
جنگل کھوہ نہ چھیڑ چھڈ و خالی جانہ کانئے
رات نہ ہرگز لائی آہی اوس اندر معماران
سی کوٹھی بنوائی آہی ویکھہ رہا بنیان کمان
ستان سالان اندر ایہا سی کوٹھی بہر وایان
داؤنہ چھلی کھاؤنہ جمی نان رب مینہہ ساوی
پہکی کولون مر مرجاون عالم وچہ حیرانے
دوجی سال متاع گھریدی گیٹر ویچ کھا دونے
گہنا گٹا جو کجھ گھر دا چوتھی سال دوایا
سال چھویں وچہ آپ ویچایا سر خط لکھ جھیان
خبر ہوئی ایہہ ساری ملکیں تاک کر رو نان شاہان
ساری لونڈی اوسدی ہوئی ربہ یا ندیکھہ نشانیں
منہہ بولن واکس دہاڑی بدلہ اکثر لیئے

فوت شدن عزیز مصر

موہیا عزیز وزیر مصر دا ہوئے ضبط خزانے
مہتر یوسف کولوں کجھ دن چھپدے رہندے آہے
یوسف نوں پرواہ لگائی بیٹھا حکم کماوے
چالی برساں پچھوں ربّے یوسف تخت بہایا
ملک مصر دیوں چوں یوسف آہی عقد کرائے

باہوں پکڑ زلیخا کڈھی رہے ناں اوہ سمیانی
مت میسنوں پھیر بدلہ دیوے کری جو اس دل چاہی
دن تے رات عبادت اندر دم دم شکر الاہوے
تخت جو اُنّے حکم کماوے چھڑیا روپ سوایا
پتر دہیاں اونہاں وچوں مولی چادو آئے

آمدن برادران یوسف علیہ السلام برائی خریدن غلہ در مصر

قحط پیا کل عالم رلیا بھکّے لوگ مُکایا
چالی سال فراق یوسف دا پیغمبر نوں ڈھیہا
دن تے رات نہ بھلّے یوسف دم دم آہیں مارے
اوس تدہ دے فیر چھیڑی آہی خویش قبیلے سارے
رلکے بندا ایہ ساری بہائی پیغمبر تے آئے
بھکّے تھیں ایہیں عاجز ہوئے مر دے پتر دھیاں
جی سو ساڈے لوکاں سرپر ہوئی ہی بھر پائے
قحط وبائے حالت سنکے پیغمبر فرمایا
پڑھ دو نفل کری استخارہ فرزنداں فرماوے
نام عزیز مصر دا اُسلے عالی ہمت ایہے
مل لیجاؤ جو ہتھ آوے دانے لا لیاؤ
اکھن اسیں فقیر نمانی مل کتھوں لیجاہاں
پیغمبر فرمایا اگوں اوہ ہے سخی زمانے
ان بن پیسے گھوڑے درم گھر وچ ایہو رہندے
ہنر کھی جی رخت کمینہ ہو پیغمبر زادے
دی عزیز مصر نوں آکھو لائق ناہ تساڈی
دت کھی پیغمبر بیٹیاں جدوں کچہری جاؤ
تُسیں پچھی سخن الاہو جھڑا ہوئی ضرورے

یعقوب نبی نوں علمن بیٹھ دا رب سبب بنایا
ہولا چار رہیدا اُڈنا سر دا وتے سہیا
بوہا فیکے حجرے اندر بیٹھا رہے کنارے
بیٹیاں نال اوس گل نہ کیتی ویر بساں تک بارے
ہر ہر وار و واری ہوئے تے حالت آکھ سنائے
جیلا ساتوں دسو کوئی ان پوتنھ چلیاں
رحم کرو معصوماں اولے جھنڈ تلے تے آئے
پانی لیاؤ وضو کارن تازہ وضو کرایا
علم الہی وچوں ہیتوں ایہو نظری آوے
غلہ دی اوس کھو ہی کھولے دن تے رات ویچے
بیٹے بیٹیاں دے وچ آکے بیٹھ سو کہانی کہاؤ
خالی ہتھ نہ زیب اسانوں غلہ جا منگاہاں
تھوڑا لیوی بہتا دیوی ہی مشہور جہانے
شاہ مصر تے گیلچاہاں رلمل سارے کہندے
ورثہ ساڈا ہے فقیری ناہیں کوئی شہزادے
ایہو گھر دی اندر آہے پنجی سبھ اسادے
اول حق عزیز مصر دا صفت ثنا سناؤ
کر کے تسلیمات کہلو نال آداباں دورے

جو کجھ مجلس وچہ سُن آؤ ظاہر کرو کسے
رخصت ہو جاؤ پچھوں ہین باہر آؤ سارے
رخصت ہویو تہین چلے اٹھان بہار لدائے
اگے ایہ سرشتہ کیتا ملک مصر دی سلاہین
اوتھی چوکیدار بہائے آوے جو کروانے
کون کوئی کے ذات لساڈے کیس جاگان تہین آئے
جان کروانے اوتھی آئی لوکان بگڑ کہلائے
کہن اسیں پیغمبر زادے بیٹے ہان یعقوبے
چوکیداران خبر اونہان دی جا حضور سنائی
اندر روڑ کے یوسف اگے عرض کیتی پہر داناں
شاہ کہی ایہ بھائی میری ساری ہین ہتر برے
باہجھ گناہ اہناں مین تائین جنگل بار گوایا
کھوہی تھین کرواناں مینوں کڈیا جدن کنارے
چور اُچکا لونڈا کر کے اہنا نسے وچوایا
اہناں مارن وچہ تقصیر نکیتی پر رب کہیا مینوں
یاد آہی اوہ ظلم تماہین ہنجوں ہویاں جارے
کیتی عرض وزیراں سنکے ساریاں قید کراہاں
بند بند جدا کرا کے ہن ساری شہر پھرائین
گل امیران دی سن یوسف نیر اکھین ڈلہائے
کرسان بخشش نال انہاں دے جیون بھائی نال بھائیاں
حکم ہویا تاجا کروانان کہانے خوب کہواؤ
کوچے رستے تے بازاران کل سنگار کراؤ
ست جا چوکیدار بہائے عاصے روپے والے
تخت اولے چہڑ یوسف بیٹھا سر تی چہتر شاہے
کل امیر وزیر تمامے آبو آپنے پاسے

جنگلے مندی جا چھپاؤ جو کجھ اوتھے دسے
رکھو یاد نصیحت میری جد جاؤ دربارے
ملک مصر دی حد ہی اوتے منزل ونزل لے آئے
کنعانے دی راہی آوتے پایاں اوس آئین
ہر ہر ملکے تہین جو آوے پچھو پتا نشانے
کس مطلب نوں چلے ایہو عرض حضور سنائے
ذات مقام سناؤ اپنا کون کوئی ونجارے
کنعانی تہین آئی ہی ہان غلہ دی مطلوبے
شاہ آہا سن روون لگا خلق تعجب آئے
حضرت سی کیوں روون لگا سن خبراں کرواناں
ہیر اہنا مارن کارن کیتے جتن گھنیرے
مشکاں باہاں بہن کر ہن کہوہی وچہ لنگایا
ویچن کارن میری گردی دور آہی سن سارے
مالک نوں ن کہہ میرتائین طوق زنجیر پوایا
ایہ بریاں اہناں کیتیاں اگہہ سناون لگیئین
قحط پیا ہین اُٹ وہا جن بن آئی بیوپارے
طوق زنجیر اونہاں دے تائین سختی نال پواہاں
نیکے نیکو واہے بدلہ بدیوں بدی کرائین
سو مترِ بری ہین اوہ میرتا ہے پیو دے جائے
بدلے بریایاں دے کرسان نال انہاں بھلیایاں
خدمت بہت دلاسا کر کے عزت نال بہاؤ
وچہ کچہری راگ رنگے ہر جا فرش وچھاؤ
پنج سے مرداں ذاہر تہایان حشمت ایہ دکہائے
صفاں غلام کہلوتے آہی ذوم آہا بادشاہے
تختی تے چہڑ یوسف بیٹھا گرد تماری آہائے

برقع گھت موہیں تے بیٹھا آہا شاہ یگانا ن
مصری آن وڈے کنعانی حیرت اندر آئے
دیکھ تجمل شاہی سندا ساریاں ہوش گوایان
صفت ثنا عزیز کریندی بولیوچہ عبرانے
کون کوئی کی قوم تساڈی کتھوں ہو عمن آئے
جنگل ملک پہاڑاں اندر وسن جا اساڈے
قحط پیا کل عالم رلیا اوتھے ان نہ لبھے
یوسف آکھے طور تساڈا وسدا ناکر وانا ن
چور اچکے ٹھگاں صورت یار اتھی دا پھیرا
کر اتفاق پوکارن سبھی چور نہ کھو اسانوں
بیٹے ہاں یعقوب نبی دی سبھے پیغمبر زادے
یوسف آکھے باپ تساڈا مویا ہے یا جیوے
جیوندا آہے باپ اساڈا گروا ذکر آہے
یوسف آکھے کتنے بھائی ہیں ہو ہیو دیجائے
دہ بھائی ہاں سکے ابھا دو آہے مشتر ہیرے
اوہ صورت سیرت اندر لائق کامل نبی آہے
باراں بھائی اکس ڈاڈھی مارن گئے شکار ہے
خبر ہوئی جد ہوو دیا ئین اندر دا بیشہ کناری
چھوٹا او سدا بھائی رہیا او ستھیں جھ لپر جاوی
یوسف کہیا آکھی کوئی ایہہ پیغمبر زادے
غرض کرن جی شام زمین وچہ ساڈا ہی خواد ا
ہو یا حکم بقولاں تائیں کہانا انہاں کھوو
ترنجی دن ایہہ ہوئی اکٹھی رخصت کارن آئی
شفقت کر کی دیوہوا جازت مڑ کی وطن پنجاہاں
یوسف آکھے بھائی آکھو کہا داہی بگھاڑاں

حکم کیتا کنعانوں آئی لیاؤ کہاں کروانان
ہر دل ہور تماشے دسن اکدوں اک سوائے
وار وواری ہیؤ تکی سہاں آ سلام بولایاں
یوسف وسی بولی اندر پچھیا ایتا نشانے
کس مطلب نوں آئی ایتھی دیکھو ملک پرائے
مصر اندر کنعان شہر ہے تتھوں وات دوراڈے
سنے سخاوت تیری شاہا آئے ہاں ہن سبھے
مت ہو و جاسوس کیندے دیکھو ملک بیگانا ن
متکوئی کر و خرابی ایتھی خوف کہائے دلمیرا
ایسی سخن زبانوں کہنی لائق ناہیں توں ن
ابراہیم خلیل اللہ دی نسل اسیں خنواد ی
دن لے رات گذاری کیونکر زہر کہر اپھر پوے
ظاہر باطن اندر کامل پیغمبر در گاہ ہے
اگے ہوہیو دا ایونکر ساری عرض سنائے
اکی وری قضا الہی گذر یا لنگھ اگیرے
پر کیونکر ہو ندا او دہ پیغمبر جی رب اوس نجا ہے
پچھی بھیا او ستائین کہا واسی بگھیاڑی
دن لگے آکھن جدا رہندا یوسف پیا پوکاری
ساعت جدا نگر دا اوسنوں ہست دم نکل جاوی
سچا ہووے قول تساڈا نیڑی آ آساڈے
ایتھی کون گواہی دیوی ایہہ ہی ملک دوراڈ
ہر دن رنگارنگ نعمت ہور وہور لیکاو
اول تسلیما تاں کر کے مطلب اوتے آئے
ہاں پیتوتی فرزنداں تائین دیجی رنج ملاہاں
ایہہ گل میتوں چھوٹی دسکے سچ بولو گفتاراں

وڈا سی لیساں سبنہاں کولوں یا وہ جیوں بہائی
باپ وڈا سی اوسدا اوتی اک دم سا نہ نوشتے
یوسف آکھی کیتوں پیغمبر جیوہ ہیں تائیں جا ہی
آکھن شلہا اوسدیاں ہیں کر دوں اک نظارہ
دُنیا اُتی ثانی اوسدا ورلا ہو گیا کدائیں
ایہ اوس اک سفنا ڈٹہا سانوں غیرت آئی
یوسف آکھی کی سی سفنا مینوں آکھہ سُناؤ
بیٹھی گا اوہ تختی اوتی ہوں اسین سلامی
یوسف آکھی شاہ ہویا ہی یا اوہ ہویا ناہیں
آکھن اسنوں دُنیا اوتی تخت نہ کیتی یاری
جیکر اوس بگھیاڑ اگہیاں دا ہوندا شاہ لگاناں
یوسف آکھی کیونکر کہیا وا آہا اوس بگھیاڑ ان
آکھن اسیں شکار گئی ساں ساری بہائی رلکی
یوسف رختی کول بہایا دور گئی ساں ساری
لڑکا سی بگھیاڑی آکر اوسنوں چوس چلیا ہی
یوسف آکھی کم نہ ایہہ ہو جاگا خوف اوجاڑی
سُنیاں ہین پیغمبر زادیاں جو گل گوشتیا ہی
آکھو کڈ تہ لوہو ہہر یا پیغمبر تے لیاتے
کڈ تے پاڑی با جہوں کہا دن نا اساندا لگے
آکھن شاہ بدا دل ہوسی چوراں وچ کرایا
یوسف آکھی کم چوراں دا لٹن مال خزاناں
یوسف آکھی ہر گل اندر ظاہر جیوہ تساڈا
پیو دا جایا بہائی جنہاں آپنا مار گوایا
نیک صلاح الہی ول اساڈی ساریاں قید کراناں
غرض کہاں جی باپ سنگا کرناں قید اسانوں

سبنہاں کہیا جیوڑ ناآہا جتنی ہی نوائی
گھڑی آرام نہ آوی اوسنوں جلدا وہ مول وسیے
وڈی بہتی مول نہ کہی شفقت نال لگا ہے
ہوش جاندا تدہ اول واری حاجت نا دوبارہ
اوس اقل تاری تُرتُر تکن کی گل آکھہ سُنائیں
اوسدی پاروں وسدی اوتی ہعنی سی بربائی
شاہا ایہ تعبیر اساڈی ولدی اوتے لاؤ
مولا ہو ولیگا اوہ ساڈا دعوی اساں غلامی
اگلی گل سناؤ سانوں جائی ظن اساہیں
وچہ بہشتاں شاید اوسنوں ملسی کی سرداری
باجہ نصیباں تخت نہ ملدا نشاہاں تے سلطاناں
ساری گل سناؤ اوسدی رلکی بہائی یاراں
ہرناں شینہاں بار ن چلی اگوں پچہوں لکے
پچھے رہیا دور وراڈا اکہیا دا اوس بگھیاڑی
حملہ کر بگھیاڑی کہا دا بیو دا جایا بہا نے
لڑکا جیوڈا کلا جا ہولو لو جیوٹہہ انا زی
ہی حرام دریندیاں تائیں میتہوں لو سنیہے
یوسف آکھی جیوٹہہ تساڈا دونا ہوندا جائی
سارا اکڑ تہ کیونکر رہیا منصف ہو دوا گے
ست گئی پیراہن سارا مڑ بگھیاڑاں کہا دا
اوسدیا پاس نہ دولت آہی دشمن ناہی جاناں
ایس کلام تساڈی کولوں گیا یقین اساڈا
کہیا خوف اوہناں نوں ایہہ ہی ماراں مرن پرایا
گل تحقیق تساڈی ہوری تدمڑ چا جیوڈا اون
بددعا کر گئ پیغمبر مڑ اوہ حیرت انوں

پہلے پتر دہیاں ساڈی اسیں اج ہاجن آئے
یوسف اگہی آن لیجا ہو قید نہ ہووے سارے
چھوٹا بھائی اوسدا لیاؤ تد تحقیق کراہے
ساری بھائی مصلحت کر کے شمعونے نوں چھڈ چلے
جو کجھ اوہناں آندا آہا سبھ حضور منگایا
بوری غلے دی بھر دتے اُنوں نقد سوائے
کتنی مدت پچھوں ٹر دی پہنچ جا کنعانے
ملکے آکھن پیؤ دی تائیں مصر شہر دا سائیں
سیرت صورت اُس پیغمبر والی اوہنوں دسیے
ہر گل تہیں پیؤ دی اگے کر دی شکر گذارے
شمعونے نوں قید دی اندر اوہناں چھڈ آئے
بنیامین چلے نال ساڈے بجھ تدوں ہو وا آہان
جی ایہہ او تہے جا کہن ساڈی دے گواہی
پیغمبر گل یوسف والی لیکے نا تو پکارے
ہولا چار بیٹھے دتا ہیں کیتس رب حوالے
پاک محمد دی سوگندی ذرہ فرق کیتوئی
بنیامین نوں پیغمبر مجلس وچہ بولایا
پگڑی حضرت اسماعیلے سر اوسدے پہنوائے
عاصا ہتھ دتا اسحاقی پیغمبر فرماوے
لالیاس ایہو تدہ جانا وچہ کچہری شاہے
پگڑے حضرت ابراہیمی تحفہ گھڑ ہا بھیجا ہیں
رورو وداع کرے پیغمبر اچی گر گر زاری
باہر جتھوں وداع کیتا سی بہتر یوسف تائیں
ایسے جا کہہ یوسف اگے میں فرزند وسنجایا
وت فرزنداں تائیں آکھے اک دروازے آون سارے

دیر لگے مر جاؤں سارے پیغمبر دی جائے
اک بھائی نوں لیتے چھڈ و آون نیک وہاری
سچے ہووں قول تساڈے مر اس چا چھوڈاں
حکم ہویا بھر دیہو چھٹاں خاص انباروں غلے
لیکے گھر اوہ چھٹاں اندر چوری چا چھپایا
بہت نوازش کر کے اوہناں گھر دی طرف چلائی
شادی وچہ گھراں دے ہوئی خوشیاں دسمیانے
وچہ سخاوت اوسدے جیہا ورلا ہو گدا ائیں
جو منہ منگی سوئے دیندا رج رج آون تسے
ہور کہن پیغمبر تائیں جو کجھ گذری ساری
مصر شہر دا والی اوتہے بنیامین کولائے
ناہیں بھائی بدہا مر سی چھٹسے نا کدا ہان
جو منہ منگے سو منگ لیساں ترت ہواں ہن راہے
اگلا فکر نہ جاندا اسے مدت کر ہو کہا دو باری
سرور عالم ختم نبیاں ضامن لئیں نالے
یا مر سویا آفت اندر ساری تسیں پیؤ ہے
کوڑ نہ اپنا لاہ کہیں اوسدے گل وچہ پایا
چادر پاک خلیل اللہ دی موڈیاں اُوپر پائے
خیری نال ہیتوں رب آہوں مصر چہ پوچائے
برکت اسدے ہوسی تینوں ہر دم فضل الٰہی
شاہنشاہ تبرک ساڈا ہر لتے جا پہنوائیں
درداں دکھاں سولاں ہر گز پائی وت عنبا
بنیامین نوں گل لاکے رونا گھٹ کہا ہیں
کیسے کجھ و رنگ منسے اوتی ہن بھی بار خدایا
ہو اکٹھے ڈیو ناہیں نظر لگے مت بارے

مصری آوڑی کنعانی رلکے دو دو بہائے
شامی طرف جہڑا دروازہ اوسدے بجانب آیا
جبرائیل یوسف دے تائیں ڈیوی آن سنیہے
پہن لباس غریبانہ والا وہیری جہڑ جائیں
برقع گہت ہوہین تی یوسف ڈاچی تے چہڑ آیا
کون کوئی کی رکہین مطلب کسیجا گا تہین آیا
آئی ہان کنعان شہر تہین پاس عزیزی جانا
یوسف بازو بند جڑاؤ اپنا چا کہو لایا
بنیامین کچہری آکی ملیا آن بہراوان
بازوبند دتا اوس مینون کرکی تہہت دلاسا
بدتہس اینہ بازو اوپر دم وچہ غائب ہویا
لے لے سبہنان بہایان اوستون بہدوار وداع کر
اس گلی تہین سبہہ کنعانی حیرت اندر آئے
وڑی کچہری اندر آکے رل کنعانی ساری
یوسف ہر ہر بہائی تائیں مڑ مڑ سینی گل لایا
برقع اندر روئی یوسف لنون ڈاہڈ دوائی
پگڑی چم کیہن یوسف سر تے چا پہنائی
حکم ہویا رل کہانا کہاؤ دو دو سکی بہائی
یوسف آکہی کیون تون ناہین نال کسیدی کہاندا
روون ہاکا ہوکر یہن حالت آکہہ سنائی
مین ہان اہنا ندا متر یرا سکا نا کوئی بہائی
یوسف نام آہا مین بہائی حسن جیہی پیشانی
اوسنون سی بگیاڑان کہا واجی ہوندا اسیجائے
یوسف نال بہایا اوسنو جی مین بہائی جانے
برقعہ اندر بنیامینی یوسف دیکہدیا ہین

بنیامین اکلا رہیا کسی دروازی جائے
بولی اوسدی کوئی سجانی سمجھی نا سمجہایا
بنیامین کہلو تلاگے اوس دروازہ ایہے
بولی عبرانی سمجہاکی شہر پوچہ لیائین
بولی وچہ عبرانی جاکی بنیامین بولایا
کسدی گہرتدہ جانا ایہ ہر وسنائین مرد پرایا
یوسف نال لیائی گھرین دسداپنا ٹکانا تان
بازو بنیامین دے تائیں آہا اوس بہایا
آکہی اگی مردی مینون میلیا جاتاہان
لیا کہول میوی اوستون لڑکی تہین کراسا
موہندی بنیامینی اندر نظری آہا پایا
غائب ہودی بنیامینی پاون دہ دہ وارے
بن بنیمیر اپین گلیدی معنی کون سنائی
لتسایما تان آکر گمردی صفت تما دوباری
بنیامینی لون گل لاکے رو رو نیر وہایا
ہر دم درد وچہوڑی والی مڑ مڑ ہون سوائی
اگلی پچہلی اوہنان حقیقت ساری آکہہ سنائی
بنیامین اکلا رہیا رو رو نیر وہائے
یا ایہ تیری بہائی ناہین یا تون ہین شرمائدا
دو دو جہڑی رلکی بیٹہے ایہ ہین سکے بہائی
اک آہا سو اوسدتیائین ڈاہڈی قلم وگائی
دنیا اوتی اوسدی جیہا ہوسی نا کوئی ثانی
رلکی اتہی کہانا کہاندی ہین تی میرا بہائی
دووین رلکی کہانا کہائی کر تون جیئو لگائے
کہانا تہل گیا اوستائین دم دم ماری آہین

لوہو نیر کدّا اول ہویا گرد النظر نر بجے
یوسف کہیا کہہ توں ویدن میرتیاں بھائی
بنیامین کہیاتدہ جہا آہا میرا بھائی
یوسف مڑ مڑ کریں تسلی وہبی ملگ گدا ہان
باہجوں حکم ربانی کیونکر یوسف آپنوں دسی
دو جیدن فرمایا یوسف رنگ محل کھلاؤ
مرمر دا چوبارا آہا چنگی طور بنایا
صورت مہتر یعقوبیدی لکھی سن فرزندان
شمعونی وچہ سبھی ہتی دوہر ونگی چہری میاں نوں
روپیلی وڈی من تائیں یوسف سی ہتھہ پایا
ننگا کرکے یوسف تائیں بہندی ہتھہ دوبارے
یوسف مڑ جد کھوہی چون کڈیا سی کروانان
وچہن ولی شہر طان کرکی طوق زنجیر پوائے
ملک بیگانی جاکر بہن وچہن اوسدتیا ئین
خط عبرانی نال حقیقت ساری لکھی آہے
دسہر وہ پیا اوہناندی دلیتی کینبی آہے ساری
کہن وزیران تائین رلکی جیہہ سکی دل ہندکر
یوسف جانالازم ہوئی دیکھہ حقیقت ساری
دوجی جاگا اندر اونوین فرش فروش وچھائے
یوسف آن گھر لوچہ بیٹھا آکہے مینجہ سناؤ
آکہن اوتہی قصہ ظلمی کاریگر لکھہ وائے
یوسف آکہی شاموں ایتہی کاریگر سے آیا
وچہ کنعانی اک لڑکی نے کیتا ظلم بھراوان
پیغمبر دی بیٹی ایہو دسو کہان ہن ساری
ہین حیران ہویا ایہ سنکے کھڑا مہتر خونی

ہت ایہ یوسف بھائی ہووی ہتیر ریابتین منہہ کجی
ویکھدیاں میرتیاں بجوں رووین جائی
یاد آئی اوہ صورت اوسدی جندنہ نکل جائی
رلمل دو وین اک چوکی تی کہانا بیٹھہ کھواہان
ویکھہ بھراوان ولوں یوسف کدیں فوہ کدین ہسنی
یاران بھایاں تائین وتہی کہانا بیٹھہ کھواؤ
اوسدی اندر یوسف ہر جا نقش نگار کرایا
یوسف نال جو بھایاں کیتا لکھیا دانشمندان
کہی ہتھہ یوسف دیاں زلفاں ہڈا مڑ جانوں
مارتماچا روپیلی نی بلا چا چہرہ کایا
کھوہی وچہ لٹکایا آہا بیچارے دکھیاری
لونڈا کر وچوایا آہا بھایاں مسلمانان
چورا چکا کری خیانت رات دنی نس جائے
پاس نہ اسنوں ہرگز رکھو ہووں دور بلائین
ویکھدیاں اوہناتائین ورتی آن سیاہی
جی ایہ کم اساڈی جانی شاہ سان بہر ہاری
اسجاگا وچہ کہانی کارن ہرگز ناہین بہندی
ہوری جاگا اوہناں بھاؤ کرلو ترت تیاری
بھاتو بھائی نعمت اوتہی آہے رکاب چنائی
کیتوں اوس رنگ محلی اندر کہانا موں نہ کھاؤ
ویکھدیاں اوتہی ساڈا پاٹ کلیجا جلے
اوس عجائب قصہ سانوں ایہو آ سنایا
ایہ منر پیرا اوہنا ندا آہا آپو آپنیاں ماوان
ایہ حقیقت سبھی جہوٹی آکہہ سناؤ باری
جنے نکڑی بھائی اوتی کیتی ایذ ز بولی

شاید لسّان کرا ایہو دی ظمید اور تا را
سچ کہن ول یوسف اگی جد موتیون ڈُٹہوئی
ایہہ بعضی نقش کاریگر غلط ہین لکھائے
یوسف آکھی وچ تساڈی ایسا ہی اک بہائی
آکھن ایہو سچ کہیا ہی جس کس ایہہ سنایا
یوسف کہیا ہور لتسانوچہ ایسا کوئی دوڑی
غصّی تہین جد نعرہ ماری جہڑ دی حمل ناندی
آکھن ایہہ ہو دا ایہا ایسا بہائی ساڈا
یوسف آکھی ایسے ہو وسیہہ زور اور بہارے
اوہندی بائی ساریاں سنکی سر پہ لازم ہوئے
بنیامین یوسفنون آکھی سٹینون عرض فقیرا
یوسف دیجا صورت ویکہاں جو ماؤ دا جایا
صورت یوسف ویکہہ کرہن روو ڈاہین آہین
یوسف اپنی ہٹی تائین سدکرین سمجہایا
میر یصورت ویکہہ کرہن جی اوہ روندا اہی
یوسف ایہو بہائی تیرا کرداجہڑا ستا ہی
ہہل گیا خوشخبری سنکی واگ خمیران ماناں
پر ایہ راز بہرا وان اگے جا چادسین ناہین
اوتہہ کہڑا گل لایا لڑکا مُنہہ سرا وسداچمین
محلا نوچہ بولا یا آہا بنیامینی تائین
لو ہونیر کداول ہو یا ندیان نیر او چہلے
ملکے بہائی آپس اندر فرحت دیوچہ آئے
بہایان اگی میر ہر گز ہیبت نہ ظاہر کرنان
رور وبنیامین سنائی حالت یوسف اگے
اوسد تیامین بلسین تان جد ہوسی حکم رباناں

آکھو جو بگہاڑان کہادا ایہو ہو دی وچارا
ساتہین ہی ایہ کم ہو یا ہی سچی لیو وکہوئی
یوسف آکہی اینویں ہو سی بعضی جہوٹہہ لکھائے
زور ینال زخمی تائین منڈہون چا چٹیاے
ایہہ رو ئیل بیٹہا ہی اگی زور اڈا اس پا یا
شیران تائین تہین بہڑداکر کی عاجز زوری
دوجی نعرہ کولون جیہہ حیوانان پیٹ گراندی
ظاہر باطن زوراور ہی ساڈا ایہ خنواد
ماریاتسان بہراؤ تائین ویس ہیو بگہاڑی
روون لاگی ہوئی آہی سن سن گل وکہوئی
مڑا کوارا اجازت دیہو جا ویکہاں تصویران
نام لیو ہن جچ یوسف سندا نیر اکہیں ڈُل آیا
بہر کی بہاہ وچہوڑیا لی جہٹن آوازی آہین
ایہی چاچا سکّا تیرا جس ہین محل کہولایا
بولی اوسدی اندرا وسنون جا کر دیہ سنہی
نام عزیز مصر دا والی سایۂ ظلّ الٰہی
سختی گئی فراخی آئی بہریا ہور زماناں
جد بہر حکم الٰہی ہو سی ملسی باپ نداہین
نظر کریندا رجی ناہین واری لے لے گہین
یا گلو گہڑیان دو بہائی رونی گہت کہاہین
ٹہا ٹہاں دروان ڈہر مڑ آون صبر نہ اونہاں بہلی
یوسف بنیامینی تائین ایہ تاکید کرلئے
جد لگ حکم اللہ نہ آدی سر پر ایہ جرناں
روندا باپ ہو یا ہی آہنا کوئی دن ہن تگے
بر ہین ایتہون جاندا ناہین کرساں ہسر ٹکاناں

یوسف آکھیا اوسنوں اگوں مین ناہین چاہاں دوے
دوری گنڈی بہایاں رکھے ایہ صلاح کرائین
تہمت چوری بد تدہ دیکھے لوک بہتیرین پائے
بنیامین بہاہاں کول آیا منہہ لئے خوشحالے
کہے اج خوش وقتے تینوں جا میو جہنہ مینوین
اگے یوسف داغم آہا جدا ایہ صورت ڈٹھے
حکم ہویا بہر دیہو غلہ وطن جاون کنعانے
خلعت ہر ہر تائین دتے جنساں نقد گھنیرے
دہم پاتے تہر وائی اوچے قرقرا ایہ پکارے
لعل جواہر ناک موتے اوس لئے ہین جڑاؤ
بجسے گھوڑا اونہاں پچھی یوسف چا دوڑائے
منزل اتے پہتا آہے اگلے چا وچارے
دہ بہایاں دے بہاران وچوں لدناہین پائے
ابن یمینی دی بوریوں پیالہ ڈہونڈ کہڈیونے
بنیامین بہاداں اگے طعنیاں دے منہہ آیا
کی کجہ عذر کراہاں ایتہے ظاہر ہوئی چورے
ہتھ کنان تے رکھے قرقر بنیامین وچارا
پیالہ بیر رکھے باجھوں کس لئے ہور چہپایا
جسنے دم تساڈی اگے بہاران وچہ چہپائے
کہے روبیل کہے سچہ لڑکا مصر شہر دی سائین
بنیا مینے تائین لوکاں نے یوسف کول آندونے
جو ریدا حق کے پیغمبر حکم شرع فرماوے
بنیامین کہے ایہ ساڈا حکم شریعت سندا
حکم ہویا گہر رکھو اوسنوں ہویا غلام تساڈا
سبھے یوسف اگے آکھے کر دے منت زارے

اگے جہری دوری گندی آہی اوہ ضرورے
جے پیالہ تے بیر بوری اندر کوئی چاچہپائین
تیر تیا ہین بہایاں وچوں رکھساں اک اکلا
ساری بہائی اوسنوں ہوئے وارو وار سوائے
الیس گلی دی سار دیہاں ہن توں سانوں دلوین
ویکھدیاں دلراضی ہویا بہر صورت دے جسنے
بنیامینے دی بوری وچہ پیالہ کرو نہالنے
لدکرین جان اونہاں تائین ہوئی ایہ گیری
غائب ہویا پیالہ خاصا آہا جو سرکارے
لے شبیرینہ دسے کوئی ہووے جو مرکہاؤ
چور ہووے سو پکڑ لیادے ویکھے کل لوکائے
پیالہ ڈہونڈن کارن اونہاں بہار سبہا سارے
پچھے بنیامین رہیا سے بوری اوہ کہولائے
ساریاں بہایاں ویکھ کہین اوہندے پیالہ جدلونے
تدہ خنوادہ یعقوبے داہے بدنام کرایا
منہہ کالے ہوئی ہاں سارے نا کجہ چلے زورے
سارے آکہن جہوٹیاں قسماں کیوں کہائین کوڑیارا
اک کہین بنیامینے ایہ جواب سنایا
ایہ بیہے اوس رکھوایا ہوسے عاقل ایہ دل لائے
کیتا ایہ فریب تمامی کیوین اہناں انگائیز
وقت عدالت حکم شریعت اتہاں تہین پچہونے
ہارن کٹن قید کراون یا لونڈار کہودے
ساری مدت رکھتے والا چور رکہے کرمندا
بہاوین پیغمبر دا بیٹیا ہے بزرگ خنوادہ
ایتہے او تہے ساڈی ہوئے شاہ بہت خوارے

باپ کولوں اس بھائے تائیں قسماں کر کر دیائے
کے ہتھ لیکے جاواں اوتھے کی کجھ جا کہاہاں
ایہ گناہ اسانوں بخشیں کہاہ موہیں گل پلا
لگے چوری کیتی آہے یوسف اس دے بھائی
یوسف آکھے ظلم ہویا جو میںوں آکھہ سناؤ
عرضاں مڑ مڑ کر ہو ناہیں نا کر ہو میں پیکا
حکم الٰہی نال یوسف نے پاپ چا چھپایا
سب کنعانے حاضر آہی یوسف پاک تائیں
یوسف آکھی پاپ کہندا ایہ سن یاراں بھائے
جنگل کوڑ شکار بھائی ہیو تہیں ٹھگ گھر لوڑے
مشکاں باہاں بنھ کر ہن کھوہ وچہ سٹ آئے
کھوہ ہی تہیں کرواناں جس دن کڈھیا اس وچ جا رہے
کھوٹے درم اٹھاراں آئے وس جو بپارے
دوجی واری مڑ کے یوسف ہتھ پائے نپی مارے
بھائی نوں اہناں وچن ویلے ایہ خط لکھایا
کہن اسیں پیغمبر زادی ظالم پھر دی خونے
لازم ہوئے آکھن لگے پاپ چھوٹھا وستر
یوسف نے مڑ پاپ تائیں آہا وت وجایا
یوسف آکھے ہن ایہ کہندا اوہ خط ایتھے ایہی
یوسف خط بھراواں والا مجلس وچہ منگایا
خط پچھان کر ہن اپنا لازم ہوئے سارے
یوسف غصہ ہویا سنگے بنیا ئیں نوں کہندا
خط انہاندا اندرہ چھپاتا ہویا ہوئی بھائے
بنیا ہن مو ہیں تہیں کہندا خط انہاندا ایہ
لازم ہو کہن اوہ یوسف لونڈا اچھا ساڈا

پاک محمد ضامن دے کے ہیو دی تائیں آئے
پہلا ایہو جی سارے بھائی ایتھے ہر مرجاہان
اس بن پیغمبر کنعانے مرسے ہو گئے چیلا
پچھوں اس نے دو جیوا سرکا لکھہ ہر ایہ لائے
ایہ شریعت قید کرایا وطن تہیں ہن جا ہو
اس نوں ہرگز چھڈاں ناہیں لکھیا ندگل اکا
تہمت چور یدے مڑ دے کے بھائے قید کرایا
ہتے نال وجایا آہا کڈھیاں اوس صدائیں
اک بھائی دے سر دی اتی انہاں چادر تائیں
پیروں ننگا ماتما جی اگے رکھہ لیئو نے
لوہو تہیں پیراہن بھر کے پیو دے کول لیائے
لونڈا کر کے اہناں وتا کروانا نوں بارے
ایہ نکوئی بھایاں دسر اہناں کیتی بھارے
پاپ اندر مجلس شاہی او جی سد پکارے
اپنے ہتھیں کاغذ او لتے ہر العبد کرایا
جنہاں نکڑی بھائے اوتی کیتی ایڈ زبونے
یوسف آکھی ہن تک سنوں چھوٹھا کہیا نہ کسی
مجلس اندر اوچے اس نے وت آواز کرایا
وچہ صندوق عزیز مصر دی میتھوں لو سنیہے
ہتھ اونہاں دی دی کر ہن آہا چا پھڑایا
منہ تہیں ظاہر منن ناہیں دل وچہ کردے آرے
نیک وسیں توں سہناں وچوں ایتھے لو ہن رہندا
انہاں دا لکھیا ہویا ایہ ہے آکھیں برا حدائے
اس گلیوچہ چھوٹے ایہ ہن میتھوں لو سنیہے
جس دا ایہ قبالہ لکھیا گیا وہاں لتاڈا ار

یوسف مڑ اوس پاپاک تائیں آہا ہتھ لگایا
یوسف بنیامینی آکھے سچی دی گواہیے
کر کے قسم گواہی دیویں، بنیامین سچاویں
مڑ کی ہرگز بولی ناہیں ہوئی بہت خواری
ہتھ بنہ بنیامین کہلوتا ہیں ہاں شاہ سوالی
بھائی میلیں یوسف اہناں جہڑا سی وچوایا
ہتھ لگایا پاپاک کہندی یوسف زندہ اہی
ڈیری آمصلاحت کر دی آل کنعانی ساری
لی ہتھیار یوسف دی گی آئی بہن پراتان
سے سی منت زاری کر دی یوسف ہک نجانی
جنداں تہیں ہتھ دہیوتی اونہاں دہیر ولیوئی گہنے
ساری ہان پیغمبر زادی قوت ایڈ رکھاہان
ایڈی وچ لڑائی ہوئی سی ہاتھیاندی ماری
یوسف آکھی ربدیکو لون دائیم ڈر دیاں رہئے
شاہاں نال سرو تر کہی جنہاں دعوہ شاہے
حکم کران ہن تیغاں اگی کیمان ہو وسارے
ہر دل اندر خوف الٰہی سمجھدا ہی اسانون
کہے رو تیل یوسف تیائیں جی ہک نعرہ ماران
دو جا نعرہ جدہیں ماران ہیبت منجہیں نہ گائیں
یوسف اگی جاتا آہا نعرہ ہی اس کران
غصہ اوسدا منٹھا ہوسی نعرہ مول نہ چلسی
رسم آہی پیغمبر زادیاں نعرہ جدن و مر یندی
جی ہر نسل اونہاندی ہوچوان ہتھ کنڈتی لاندا
نعرہ کرنے اوتی آیا پیغمبر دا جایا
غصہ بجھ گیا اوس دیہی سرد ہوئی جیوں پانی

آکھے یعقوب یدالونڈا یوسف کوئی نہ آیا
یوسف نام لونڈی دی بیٹوں یعقوبی گھر آہی
لونڈا کوئی یوسف ناہیں آکہن گل کوڑ اوہیں
بھاگ پہرن یا چوراچکی خلق سنا پکاری
پچھوا نجی پاپاک کو لون کر بہو نیک دلالی
فوت ہویا یا جیوندا اوہ ہی ماؤ پیئو داجایا
نیڑی ہی تدہ تائیں بھائی یوسف رب بلیئی
نال عزیز لڑائی کر بہو کون جتی کون ہاری
وچ کچہری بندی شاہی آہی کھڑی جماتاں
برقع اندر رکھی یوسف شیر جیویں سترانی
سی جنہیاندی کہائل ہوسن جہڑی ڈسدی ہنی
نیہراں تائیں ہتھیں پہڑ کی اہد و اہد کراہان
سی جنہیاں نوں مار کے بہن تدمرساہاں ساری
جی ہولڑنی دی ورہو وی ناہ برابر کہئے
کی مقدور تساڈا اہی کر بہو حال تباہے
وت بی ادبی شاہاں اگی کر ہونا دوبارے
جس گلی دی لائق ناہیو کہیا ناہ تانئوں
کجی ہکے پیٹ زناں تہیں کہڈاں حمل ہزاراں
جہڑی ہو سنیں سنون ہوسن جہ فنا ہیں
بیٹے نوں سمجھایا آہا تدہ ہتھ کنڈتی و ہراں
لازم ہو کی لوہیوانگون دل دی اندر گلسی
جیہڑ حمل زناں دی ہوندی شہر فناہ کر یندی
جیئو یانی ہتھیں اگ بجھ جائی تیویں آہا مرجاندا
بچہون ہو کی بیٹی یوسف ہتھ کنڈتی لایا
دعوی کولوں جہوٹا ہویا لونلون آتش دہانی

لکھی لقیں ساڈی نسلوں اتھی ہی کوئی ہندا
ساری اتھیں منکر ہوئی سانوں خبر نکوئی
یوسف آکھی زور لشانے سارا لالیوئے
پہلیو پہلی بنائی مولی اکتوں اک سوایا
پتھر مر مردی سی چونکی جستی فرش وچھائی
فرش ہو یا سبھہ چینا چینا بسم ہی ہوئی کنعانی
ساری ہو پیغمبر زادی تائیں کی کرائیں
جاتونی جی نسل پیو دی بھادیں ہو کو بھائی
سے تدبیراں کر کر تھکے پیش نکائی جائے
اک جنی لون بھایا نوچوں رکھو جسنوں چاہو
یوسف آکھی دسو کہاں ایہ حکم شرع فرماوی
رور دکھی روئیل بھراواں کی منہ ہیں لیجائیں
بھائی چھڈ گھرانیوں چلی کردی گریہ زاری
ٹر مصروں کنعان شہر ول منزل منزل آئی
تو بھائی پیغمبر اگے ہوئی آن سلامیں
بنیامین چھپایا پاک اوسنی کیتی چوری
جی جانیں ایہ چوری کردا اسنوں کیوں لیجاندے
شہر مصر تہیں بچہ منگا ہو جتی ایہ ہی ورتی
اگی در دیوسفدیوالی پیر بڈھالوں کھاندی
اگی سوز یوسفدیکولوں نہی آہا ڈکھیا را
اگی بہت چماندا آہا مر ہیم صبر لوائے
سندا خبر زمیں تی ڈھہا ترٹی جان وچاری
ہوش آیا جر پچھوں اوسنوں رو رو کہی خدایا
وچھڑ یاندی سٹ پہلیری گھڑی آرام نہ آوی
فوجان درد فراقاں آکی ولتی لایا ڈیرا

جسنے ہتھ کنڈ لوچہ لایا مجلس وچ ہی ہندا
جیب چھپاتا ہاتھہ کنڈ تیں لاگیا ہے کوئی
لغرہ دی بھی کر نیکولوں ہرگز نا جیتوئی
ہر کو دعوی سیر کرنیدا پاؤ نہ کسی کھایا
یوسف غصہ کر کی اوسنوں اگو لٹ چلائی
مٹر کی اہاں تائیں یوسف کر دا سخن زبانے
ناہیں اک لغرہ تہیں بھنہاں خاکی نال رلائیں
ناہیں ایڈ عزیز مصر لوں قوت کہتوں آئی
اوڑک ساری منت کردی ایس گلیتی آئے
بنیامینی تائیں سر پر ساڈے نال چلا ہو
چوراں تائیں چھڈ کریہن ساہداں قید کرا دی
اگی تی بنیامین لیایا اگی تی مویا ایتھا ہیں
اک وچھوڑا بھایاں سندا دوجا ڈر پیو ماری
سن خبراں پیغمبر ہردم دونا ہوندا جائی
ورتی جو کجھ سر دی اوتی کھندی اوہ تمائیں
قید ہو یا اوہ کیتی پچھی دوس نہ کسی ہوری
مصر شہر دیوالی کولوں چور نمل کھاندی
چور ہوئی کنعانی ساری ملک مصر دی دھرتے
بنیامین دی گل منگی ہند نہ نکل جاندی
بنیامین وسلیدی اوتی لایا کس دوگاڑا
بنیامین دوباری مڑکی آہی تیغ لگائی
ترٹ پیہ کٹھی مرغیو انگوں دیہی اوسدی ساری
یوسفوں ہیں روندا سان ہن بنیامین گوایا
ہڈاں لوچہ جوت نر ہیا ماس تنوں جھڑ جاندی
پیغمبر دی دیہی ہبھی جیوں سنجان تی بیرا

موت ہووی ہتھہ ڈُرمنداندی یا ایہ ملوں کاوی
گجھی آتش اندر سڑ ہی بلدی ہول نہ دسے
یوسف بنیا ایتھی تائیں ہر دم ذکر سمبالے
سجدیوچہ پیغمبر راتی رورو کردا زاری
چنگی موت وچھوڑیکولوں بلوچہ روح سداوی
حالت پیغمبر دی روندیاں موتوں گئی اگیری
ملک الموت نہ بارت کارن اکدن آہا آیا
کہو یوسف دیجان پہر اکہتی تدہ قبضائی
ملک الموت نہی دتیائیں ایہ جواب سناوی
کہی نہی اوہ کہڑی جاگا دس اسانوں بہائی
ایہہ دیاں بشارت تینوں یوسف ملسی نیڑی
اکدن پیغمبر وچہ سجدی ربنوں حال سُنایا
موئی ہووَن دوہیٹی تیری تاہ ہی وہنا جواناں
پر مسکیناں تائیں اپنی نال طعام کہوائیں
ڈُنبہ کوہ تدہ اکس وہاڑی بیٹیاں سدکہوایا
سنگ ہیا اوہ تیریکولوں مڑ مڑ اوہ سوالی
تددا پیغمبر دو ویلی جدوں طعام پکاوی
ملک الموت بندی تائیں دتی آن تسلے
دوویں خبراں سُن پیغمبر مجلس وچہ پکارے
خبراں غیب آہی کولوں پردلبندی گواہی
عرض کران جی خط حقیقت اپنی جا لکہیا ہو
فارس نام یہود یاسی اوہ فرزند گمانی
خط لکہیا اوسدیکولوں وچہ زبان عبرانی
خط عزیز مصر دیجانب ہی یعقوب کہلایا
خاصا قو نوں ازماون کارن سختی اندر پائی

دکھیا نہ کوئی رہندا حافظ دردا آوی مرجاوی
جستن لگی سوئی جانی ہوری خبر نہ کسی
ہولا چارا و نہاندی تائیں کیتس رب حوالے
تیری باہجوں گہڑا ہیری دلدی ماری کہاری
ہر دم مرن وچہوڑیکولوں پل آوی پل جاوی
اکہین تہائیں لوہو وگس گل گلدلدی بیری
پیغمبر تی اوسدی اگی رورو حال سنایا
یا اوہ وچہ حیاتی اپنی سانوں خبر نہ لکائے
جیوندا یوسف تختی اوتی بیٹہا حکم کماوی
حکم نہ دسّن سانوں آیا ملک الموت سنائے
دلدی کجہ تسلے ہوئی توڑی پاک اگبرے
خاطر یعقوبیدی مولا آہا وحی پوچایا
دنیا اتی اوہناں تائیں تینوں آن ملاحاں
تا فرزنداں دا ایہ ملناں اجر حضوروں پائیں
ہُیکا سی ہمسایہ سنگی در تیری تے آیا
اوسدی ناامید یکولوں ہوئی ایہ بُر حلے
سد ہمسایاں مسکیناں نوں اپنی نال کہولاوے
وددجا خاطر یعقوبیدی وحی الاہوں کہلے
جا ہو یوسف تائیں ڈہونڈ ہو مصر ہوے دست بار ہو
یوسف ہی عزیز مصردا کرداہی بادشاہے
قاصد اہتوں گہل کرہن تُرت جواب منگاوے
منشی آہا پیغمبر دا سدیا اوہ مرداناں
پیغمبر لکہواندا جائی رورو آپ زبانے
جیو بچہوں جاوتیاں مُنہ آہی بیو وا دا آیا
صبر کران تی تنگی بچہی فرحت اوہناں بچاوے

ابراہیم خلیل اللہ نوں سٹ ڈِچہ انگیاران
اسماعیل ہنیدی تائیں گلتی چھری وگائے
ہین فرزند گوایا آہنا یوسف نام چروکا
اوسدیجا گا چھوٹی تائیں ویکھہ کریہن جیوان
جیکر عاصا ہنا آہا آہی ایہ ڈنگورے
جدوا سُنیاں قید کیتا تدہ وگی سخت اندہیر
شفقت کراس بڑہی اوتی بیٹا بھیج آساہان
اگی روان یوسف دا آہا تیل دوباری پائین
تہمت چوری وِیہ نسانوں سمجھ کریہن گل کہئی
اصلی اسین پیغمبر زادی عزت حرمت والے
پھڑیا کاغذ یعقوبی نی رورو ہویا نساہا
کاغذ لیکے قاصد ٹریا یوسفنوں پوچائے
پیئو دالو ہو دیکھہ کریہن حالت اوستی ورتے
جُسّے دی اوبس ہوش نہ رہیا ٹنگا باہان سٹی
عقل شعور آیا جداو سنون رورو کری عائن
چالی سالان اندراو سنون رورو کری عائن
وحی الاہون نازل ہویا آجواب لکھائی
ابراہیم چکھا وچہ پکی صبر کیتا پہل پایا
اک بیٹی دی جاون کاران رُون اڈیا لوٹی
جو کجھہ آوی ربدے پاروں راضی ہو کر جھلے
قاصد تائین خلعت دیکی لکھہ جواب پھرایا
پیغمبر خط واچ کریہن سر نوں پیا ہلائے
ایڈی عقل فراست دانش اوسنون ربدیوائے
پیغمبر سی نایب ہویا سچ عزیز سنائے
پہڑکے خط نہیدید لو چہ غیبوں آئی شادی

ربِ ل ڈٹھا وسد اوتی اگ ہوئی گلذاران
صبروں اجر ہویا اسجا گا دُنبہ ذبح کرائے
روندیان اکھیں نور نہ رہیا کہاوں گیا تدوکا
اک پل اکھیں ہول نہ وسی مجنوں انگوں تہیون
ہولی ڈاہڈی اڈ گل پہڑکی ہیر تیائیں ٹوری
ہتھہ پسار ریا ہول ندسی حالت ایہ ہی میرے
ناہین آہ غریبان والی سون ندیاک کداہان
آہ غریبانکو نون اپناکیون گھر بار چلایئن
جی رب شاہی دولت دیوی تانہیں ڈردیان رہئی
چوری کم آہا بُریاران چوراندی منہہ کالے
روندیاں ہویان کاغذ اوتی لہو چھڑیا آہا
بُرقع اندر پڑہ پڑہ یوسف رورو نیر وہائے
تختے اوتی ہوش نہ ہیس جھڑیا اوپردے ہٹائے
مہتر یوسفدی منہ ہارن عطر گلابوں چھٹے
ربا پیئو نوں میل کریہن سینے ٹھنڈ پوائین
ونڈن درد فراق ودیہر اہر پل سوز سوایا
انہوین یوسف لکھہدا جاندا جیئو نکر وحی سنائی
اسمعیل رضا قبولی دُنبہ ذبح کرایا +
یاران بیٹی اکھیں اگی صبر نمول کیتوئے
سختی پچھی فرحت اوسنوں ترت الٰہی کہلے
واؤ وانگر نال شتابی پیغمبر تے آیا
کھڑاہی جبرائیل برا سی طعنہ سانوں لائی
یا اوہ ہی پیغمبر زادہ آیا اوس علم عطا لئے
بندہ سی تقصیران کردا صاحب بخش خطائی
دلدا کول آہا تد کھڑیا جھلے واؤ مرادی

پیغمبر فرزندان آکھی مڑ مصر پول جاؤ
یوسف ہی عزیز مصر دا ایہ دل وی گواہے
مڑ بھائی رل کرن تیاری مصری اندر آئی
یوسف تائیں ملکی ساری مڑ مڑ کردی زاری
پتر دہیاں ٹبر ساری بھکی کولوں مردی
برقع اندر رووی یوسف تکے حالت بھایاں
رب ل ہتہہ وٹہائی یوسف حکم ہووے درگاہوں
حکم الٰہی وحی ملیا اینویں یوسف تائیں
تخت اوتی چہڑ بیٹھا یوسف کری تجمل شاہی
بھایاں تائیں حاضر کیتا آکھی ای سروایاں
مونہہ توں برقع لاہی یوسف بھائی کرن نظاری
خال آہا رخساری اوتی متہر یوسف تائیں
سارے آکھن توہیں یوسف ساڈی پیو دا جایا
یوسف آکھی آہو میں ہاں ایہو میرا بھائی
ویکھ کریں شرمندے ہوئی اوہ مندہ یاون ساری
کہا ہومیں گل بلایا کی جیہہ تسکی من ڈہندی
بخشش گناہ اہانوں یوسف جو ہوئی بریائی
سختی بہچی اللہ صاحب تینوں تخت بہایا
یوسف آکھی جو دن ول ڈاہڈی قلم وگائی
میں راضی رب راضی ہووی جیہد صفت غفارے
راتیں یوسف روکریہن ربول ہتہہ اوٹہائی
پہنچی دعا قبول یوسف دی وحی الٰہیوں آیا
بھایاں تائیں آکھی یوسف کرتہ کوئی لیجا ہو
دیدی ہوسی ہوش او سدے کہی حقیقت ساری
اوتہہ سیو دا عرضی ہیو یا حکم ہووی ہن تائیں

یوسف لوں جاں ڈہونڈوں اوتہی آجر حضور ون پاؤ
مت رب تخت بہایا ہووی حکم کماوی شاہی
کھوٹی درم جو تحفہ کر کی پاس عزیز لیائے
اک وچہوڑا بہایا اندا ہی دوجا قحط خواری
اکہے تی ان نہ لبہیا اوہناں اکی نہ کہاون ردی
مکھ قبیلی سختی اندر ماسیاں بہیپاں تایاں
بہایاں آپنا آپ جتاوان ہن ہین ہنجر صبا خیر
نال بہراواں ل توں یوسف اپنا آپ جتائیں
صفاں امیر وزیر کہلوتے کردی دولت خواہی
یوسفوں تساں جیہاں کہیاں گئی لیکاں لایاں
جن جیں سی متہر یوسف بہائی آہی تاری
او چہپاتا آ بہراوں گیا ہوش کداہیں
برقع اندر ساڈے کولوں اپنا آپ چہپایا"
تخت نصیب کیتا رب تینوں مولا ہتہہ وڈیائی
یوسف ہر ہر بہائی تائیں لیندا اوچہ کناری
بہنکے ہتہ یوسف دی اگی آہی ساری کہندی
بریاں تہیں بریائی آوی بہلیاں تہیں بہلیائی
سانوں خجل خواری حاصل جو کیتا سو پایا
کیسی طاقت اہی جی اوس تائیں چا مراثے
خطرہ وڈ دلیتوں کر ہو گذری جو گجہ ساری
باپ ملن دا حکم ہووی تا دلدی ویدن جائی
یعقوبی لوں مل ہن یوسف ارب سبب بنایا
نال شتابی جا کریہن پیو دی مونہہ تے پاؤ
سنے قبیلے آون کارن کر ہو ترت تیاری
آتیہو ندی ایہ سبہ حقیقت پیو لوں جا سمجہاؤن

اوہ پیراہن لوہو پہر پا گھڑ پاسی ہین تیرا
حکم ہویا پیراہن تائین توہین لیجا پہائے
انھی فرسنگاں دا پینڈا اٹھ دا پیر پیادہ
قلیچی سٹ جواندی خرچی پلّی سن اوس پائی
مصرون نکل ہیودا باہر اوہ پیراہن جہاڑی
حکم ہویا اوس وٹو تائین یعقوب ول جائین
بو دماغ گئی پیغمبر تونلون فرحت دہاں نے
مجلس وچ بنی تد آکہی جیکر اللہ بہاوے
ہیسن لوک بہتر پائی عقل نہ ہیوس جائی
آہیو دا ہیئو دی اگی تسلیمات کر لئے
دلدی اندر شادی ہوئی اکہین نوں روشنائی
سینے ٹہنڈی پیغمبر وچہ قبیلے شادی
لوک ہوئی شرمندی تنکی ہسدیسن جو ساری
خط یوسف جو لکھیا آہا پیغمبر دی تائین
پچھے حمد سلام ہیدی بندہ عرض سنائی
آدھ مصر سنی فرزندان ہویا حکم ربانان
لنجہ دہاڑی گذری آہی یوسف کری تیاری
تریہہ ہیجایاں ڈاک سواران چھیکڑ آون پہائی
کل پروارا کٹھا ہو کی مصر لعل سدہا نے ز
ہائی کرین پہایان یوسف خوب پوشاکان پایان
منزل منزل آئی آہی مصر شہر دی نیڑے
پیغمبر پشمینہ جبہ گلیدے اندر پایا
خبر یوسفنون مصر پہتی آئی نی کنعانے
ملنے کارن ہیئو دی کردا یوسف چا تیاری
سازش ہوئی گہوڑیاں تائین تریان کہڈن پلان

ایہ خوشخبری ہین لیجاوان بدلہ ہیودی میرا
بہنکے لگ ہیو واٹر پا واؤ وانگر جائے
تہوڑی مدت اندر ہیئوقی پونچیاسی شہزادہ
کجہ کہاوی کجہ آہی پلی جدآ خبر سنائی
مشک بہشتی اوس پیراہن جہندی مشک آواری
بو پیراہن یوسف والی پیغمبر پوچا بٹن ہ
بلدی اگ وچہوڑیوالی چا سٹا ایس پائی
نیڑی اہنان روزان اندر یوسف رب بلاوی
سو پان گیاندی گلی یار ون ہرگز خبر نہ آئی
کر بسم اللہ منہہ اوسدیتی چا پیراہن پائی
تنکی ویل کیہی رب تا زی قدرت وس دکہائی
سن سن لوک نبیدتیا ئین وہن مبارکبادی
آکہین بدیان کمان اندر کون کوئی دم ماری
مر گئی اوہ ہیو دی وتا اوہ مضمون سنا ئین
بلدی اگ وچہوڑیوالی ملکے پانی پائے
مصرے اندر آکہین کرہو جا نکاناں ن
سو پنجاہ پوجائی نجتی اوتے پا ء عمارے
کوتل گہوڑی وینہ ہجائی اہول بنی سدہا رہ
لوک ساری کنعان شہر دی رورو وداع کرائی
شادی سندر جوڑے لائی پہنیان ہیپان پایان
گرد نواحی مصر شہر دی آلا یوسنے ڈیری
اوہو گلد یوچہ رکہا یا ناہان نوان لگایا
پہلا انوانگون گہڑ پا یوسف سنکی خبر شادی
نال تجمل شاہی سندی ہوئی خاص سواری
کوتل صفان قطار گہوڑی سنی عماری فیلان

ہاتھی کتنی مراتب چھلن لوک نشان چھلارے
چاروطرف نقیب پکارن دہم باجے نا ہین
سر تے تاج سنہری چھلے تہند و کاری فوجاں
دیکھ تجمل یوسف سندا پیغمبر کنعانے
فوجاں آون ململ جاون یوسف نیڑے آیا
یوسف پیو نوں دیکھ کریہن پیادہ ہویا تداہیں
مڑ مڑ یوسف تائیں پھڑ کے پیغمبر گل لائے
ویکھن کولوں صبر نہ آوی پیغمبر کنعانے
سینے ٹھنڈ پئی پیغمبر روشن ہویاں اکھیں
پچھوں ملک یاں ہنجنے نزت آہا گل لایا
دین خلیل اللہ دی اتے آہا اوس عقیدا
کہے بنی نوں خلقت سارے ملک مصر دی ایہے
بھلا ہووے خلقت تائیں اج خلاص کراؤ
یوسف ساری خلقت تائیں چا آزاد کرائے
مل گل بھیناں بھائی سارے شہر مصر دل آئے
ویکھ بنی منہ یوسف سندا دم دم شکر پکارے
ان پیو مہتر یوسف تائیں اوپر تخت بہایا
جائی سالاں پچھوں مولے ایہ تعبیر وکھائے
تدوں سجدہ جائز آہا سرداراں دے تائیں
اکدم رکھے پیو دی اگے بیٹھے آہے سارے
یوسف تے جو ظلم ہویا سے ساہنیں اوہ بخشائیں
سن یعقوب انہاں دے زاری دے جواب انہاں ہاں
کتنے مدت گذری پچھوں کردی گریہ زارے
عجز بھایاں دا ویکھ کریہن رحم یوسفنوں آیا
اگے یوسف ہوکہلوتا پچھے سارے بھائے

عربے واجے تی شدیلنے ہر ہر کرے قطارے
وجن پھیرن کرن لگارے جگتی بیان کہائیں
خلق تماشے کارن آئی جیہوں دریا موجاں
ہتھ اوٹھائی کریہن رب تے کہندا احمد ربانے
اوتر پا پیغمبر اوتھے دم دم سوز سوایا
روکرین گل لگ دووین شوقوں پھڑ کین بھایاں
جالی سالاں دی اگ بلدی ملکے چا بوجھائے
جیہوں پروانے صبر نہ آوی سو یعقوب نشانے
ایہ ویلا پیغمبر تائیں ہتھ نہ آوے لکھیں
جس دا نایب یوسف آہا رب نے تخت بہایا
ابراہیم بندا خاصا سے یعقوب نبیدا
سبہ غلام یوسف دے بندے بیٹھوں لیو سنیہے
شادی ہووے عالم اندر اج حضوروں پاؤ
خط غلامی ہر ہر تائیں آہی ترت دوائے
اکدوجے تھیں چہڑ دیوں چہڑ درنگ محل بنائے
تخت نبوت حسن یوسف دیکولوں نفل گذارے
مانو پیو بھایاں یوسف تائیں سجدہ ترت کرایا
بہن کے ہتھ یوسف دی اگے سجدہ کردی بھائے
ہن بن اللہ جائز ناہیں تینوں آکھ سنائیں
ہن بخشا گناہ اساڈا عرض کرین غفارے
توں راضی رب راضی ہووے واجہ حضوروں پائیں
ڈیری ہوا کٹھی رلمل بخشش اسے منگاہاں
رب کولوں بخشا اسانوں جس دے صفت غفارے
پیغمبر نوں قبلے جانب آہا کھڑا کرایا
آمین کردی جد پیغمبر استغفار کرائے

وہیاں برساں تاں کر رووں ایہو ہیں کر کر زاریاں
ساریاں نوں نا امید ہوئی ساتھی غضب الٰہی
ہو یا وحی الٰہی نازل آکھے دانشمنداں
رب نصیب نبوت کیتی انہاں ہر ہر تائیں

توبہ اجے قبول نہ ہوئی حاصل اُیڈ خوارے
ڈاہڈا بنال ہر وتر کہے اوسنوں بی پرواہ ہے
لے دعا قبول بنیا تیرے ختی فرزنداں
سن بیٹا پیغمبر رب نوں آکھے حمد ثنائیں

در نکاح آوردن حضرت یوسف علیہ السلام زلیخا را

آحافظ ہن لبے نائیں یوسف جا ملائی
جیوں یعقوب بنوں دیتا ئیں ٹھنڈ ہیوے وچ سینے
غم اندوہ فراق یوسف دے لبے نت سوائے
نان اوہ مال خزاناں رہیا نا اوہ سر دا والی
گئی جوانی پیری آئی پھر پوس تھا ڈنگورے
دیور جیٹھ نہ ہئس کوئی مصر شہر دا سائیں
جھگی راہی اوتے پائیس جس راہ چھڑے سوارے
بت پوجیندے نت زلیخا ہر دن فجر پویلے
لگے ہوئے اکس دہاڑے بت جواب کریندے
وقت جوانی کولوں ہن ہیں مرن کنارے آئی
لیکے بت زمین تے ماری ہو یا چوری چورے
رباندہ ول ڈٹھی بندی تیرے ویکھ کریں دربارے
یوسف وچہ عمر گذاری کیتے سے سے حیلے
کرتوں کرم غریب نوازا یوسف نے وہ کلاوی
ہئی دعا قبول لبے دی جاں صاحبول آئے
ہندراں برس ڈٹھا اس منہ یوسف دے تائیں
لبے راہی اُتے آہی بیٹھے اہنے مورا
یوسف سیر تماشے کارن کیتی خاص سوارے
جس رستے ول ٹری سواری پچھے حال فقیراں
فوجاں آون لنگھ جاون نی بی کجھ بجھانی

مدت دی ترسندی تائیں جام وصال پیائے
اینویں لبے جیچ سہاوی ملے یار نگینے
وچ شکنجے برہوں دتے کدیں آرام نہ پائے
ملن یوسف دا شوق سوایا رب تے نت سوالے
پھر کے ہتھ اوٹھائی کوئی ٹری جیکوئی ٹورے
ہیکے شاہ ہیں وچہ آہی اوہ ہے موئی انہائیں
دن تے رات وظیفہ لبے رووں جیکن ہارے
اجے امید گوائی ناہیں مت ایہ یوسف میلے
ساری عمری یوسف کارن تیئوں رہی پوجیندے
تیر بکولوں اکس دہاڑے کدیں مراد نہ پائے
بہتر پوجن احمق ماننس کرن عبادت گورے
تیری باہجوں ٹھاٹھاں کولوں کہر ایار اوقاتا
کیتے خرچ خزانے ساری محل بنار نگیلے
بت سکدیاں سکدیاں ایس بندے جیندے نکلے جاتے
موم ہو یا دل حضرت یوسف قدرت رب دکھائے
حضرت یوسف دے دل آیا لبے ملن کدہیں
ہتھ ڈنگوری گل وچہ گودڑ تے پشمین آہا بھورا
دلوچہ تاہنگ زلیخا آئی دسے کوئیں وچارے
کی کجھ حال زلیخا ہو یا دلوچہ سے تدبیراں
جاگا کولوں مول نہ ہلے بیٹھے رہے نگانے

جدہر مہتر یوسف والی آئی خاص سواری
تیرے پچھی مال خزانی یوسف کُل لٹائی
مویاں تائیں کیوں مارین یوسف گم کی سمجھ کراہاں
سے سے طعنہ یوسف ہاری ہل کھلوتی اگاں
اکدن زور ا ساڈا آہا سے سے ناز او ٹہلئے
جیسدن زور آساڈا آہا ٹل منگائیوں لکھیں
دہ دُنیاتی ستھر آخر اکھین لوک ہتھار رے
آہیں ہاری اینہر ساڈی ہٹرکن بہاہ آ لنبے
یوسف دیکھ فراق زلیخا حیرت اندر آیا
حکم ہویا اس بی بی تائیں گھر وچہ جا بٹھاؤ
کرکی سیر شکار یوسف دی آئی جدون سواری
بی بی حمد ثنا الٰہی اول آکھ سنائے
جو لگ بت پوجیندی آہی تو لگ آہی دُوری
جام وصال پیاہن یوسف مطلب ہو زنکوئی
یوسف آکھی تیرا بی بی ویلا وقت نہ کوئی
اکھین لونہ دندسوہین وچہ آخر ویلا پیری
بی بی آکھی سبھ کجھ نبیا رب تہین جادو اہین
اکواری ہین دیکھاں تینوں آ سجاتی پیوں
یوسف نال بی بی دُسنگے رب ول ہتھ دہائے
رب بارکت پاک محمد صاحب جنہوں ختم حبیبی
اس بی بی دیتائیں دیوین اکھین دی روشنائی
ایہ گلی دم کیتا آہا اکھین بی بی تائیں
پیغمبر مڑ بی بی آکھی ہن کی خواہش تیری
اگی نالوں حسن سوایا نبیا منجھ دوائیں
مہتر یوسف بدی اگی مڑ کی کیتی زاری

باہاں چاک او تاہاں ذوویں کر فریاد پوکاری
ہن تنک شوق تساڈیوالی مینوں سول سوائے
کس اگے فریاد کراہاں کس تہین داد منگاہاں
کدین نہ پچھیں حالت ساڈی محل اندر پاسن ٹھگا
جان اج وقت تساڈا آیا شہر دن مار کھدائی
اج شین سدی آواز نہ دیوین پرت نہ دیکھن اکھیں
ہتھوں ہینوں بدلہ ہویا دم دم بہت خواری
جُسے وچہ نہ قوت آہی تہر تہر دیہی کنبے
حالت دیکھ زلیخا سندی رو رو نیر وہایا
مڑ کی جدون سواری آوی حاضر آن کراؤ
حاضر کیتی یوسف اگی بی بی جا وچار رے
واحد رب پچھاتا بندی دلوں ایمان لیائی
لوں لوں جدہیتر چھید یا سٹیا گھت اوڑہی
ایسی شوق تساڈی کیتوں قبری جوگی ہوئے
حسن جوانی رہی نہ باقی کیتا کوچ ستہوئی
اینی لوہلی ڈوری ہوئی ایہ ہی وقت جھیری
ڈبدی بیڑی پیس بندی تانگہ کیتی من ولا ہین
دتی اوہ جمال تساڈ خضر برابر تہیواں
عجز نیاز کریندا آہی مڑ مڑ عرض سنائی
برکت وسیداں فرزنداندی جہڑی اوس قریبی
موئی جوانی تائیں ربا تینوں قدرت آئے
اکھین وچ شوں نوین ہوواں بدیاں دیکھ ضیائیں
کہے زلیخا لی جوانی ایہ ہی خواہش میرے
سکے ٹھنگر تازہ ہوواں کل کول کرائیں
ربا دیہہ جوانی مڑکی فضلوں الیسے چاری

بی بی ملی جوانی مُڑ کی انگلیون حُسن سوایا
حُسن جمال کمال زلیخا ماری ٹھاٹھہ جوانی
بی بی رونبید تیائین مُڑ کی کر دی زاری
وچہ نکاح لیاؤ بنیا ہن تون ہیر تیائین
مہتر یوسف کری تحمل آیا وحی الاہون
وچہ نکاح لیاؤ زلیخا مطلب اوہس ورانے
ملک ریان امیر تمامی نہی آہے سدوائی
باران ہر باندی بن ہٹھی خوبی ہنر لگائے
ہار حمیلان لعل جواہر ہر اک موجان ماری
سُرخ کناری سُرخی چہری سرخ لباندی لالے
شوخی چشمان شوخی کجل شوخی زلفان ساری
چشمان مست جھلیندی آئی زلف کنڈل سر ماری
مہتر یوسف بی بی رلکی چیج آہی تدمانے
جیہا عشق بی بی نون آہا یوسف دل آیا
عاشق تی معشوقان سندی مقصد رب دوائے
شوقون اکدن پھر یا بی بی گرتہ یوسف سندا
جلنے ڈکھہ قیضتی بی بی ڈٹھی آہی ساری
حسن جوانی یوسف جانی جبدا کوئی نہ ثانی
پھر کی آتش برہو نوالی آہن ٹھنڈی ہوئی
بی بی وت یعقوب نبی تہین علم پہر لیس ساری
مصر وچہ نہ ثانی آہا بی بی سندا کوئے
سینتری سال بی بی تی یوسف چیج آہی رلمانے
موئی اگی یوسف آہی کہی امام غزالے
موئی زلیخا پچھی یوسف عقد نکیتا کوئے
جیونکر مولی دنیا اُتی بی بی خوشی دیکھائے

آئی وچہ جمال دوہاند اُمر ڈٹکے رب دوایا
کی کجہہ ہین دل تیری اندر مطلب آکہہ زبانی
وصل تیرے دی پچھی بندی عمر گوائی ساری
خدمتگار ہو وان ہین تیری دائم کران دعائین
حکم ربانان یوسف انیونکر ہویا ہے درگاہون
سار لیعمر پدی تر سندی ہو وس جیئو ڈکانے
مجلس شاہان سندی کرکے او سدا عقد پھرانے
عنبر مشک شہانی جوڑی پورا نگ لگائی
سورج وانگون اوتہی آہی جھُسندی چمکاری
سُرخی چشمان سُرخی غازہ سرخی رسانو آئے
شوخی مسّی دندان اوتی آہی پئی غباری
خونی آن ولاندی ٹھوئی پوشو پوش پکاری
سورج چن اکٹھی ہوئی آہن حمد زبانے
وصل زلیخا سندا ہو وس دم دم شوق سوایا
شکی ویل گتی رتبا زی کھریون بدل آئی
اج پیغمبر کیچیدیان پاڑ پالڑ بیشوازی ہندا
دوتی خوشی فراغت ہوئی ہر دم شکر گذاری
وتاریت ہنڈا ون کاران بخت آہا سلطانی
جبس تن لگی ہوئی جاتی ہو رنجانے کوئی
عالم فاضل ڈڈی ہوئی ظاہر باطن یاری
جھڑا مسئلہ حل نہووی بی بی دسّی سوئی
باران بیٹی مولی دتی بی بی تائین جانے
ویہہ دہاڑی پچھی یوسف کوچ گتیا لاڈ بالے
شادی چونپ ڈلیتون اوہی آ دلگیری ہوئی
وچ بہشتان بی بی یوسف ہوسی حُب سوائی

بہت وڈی اولاد نبیدی مصری آئی آئی | جیہی لکھیہ بخشی مرد بہادر موسی نال سدہائی

وفات شدن حضرت یعقوب علیہ السلام

پہنچی عمر یعقوب نبیدی وقت چلن دا آیا | سد حضور نبی تدہ ہوئی آگر وحی سنایا
یوسف تی فرزندان سبہاں پیغمبر فرماوی | دنیا فانی اوتوں ہیرا جدا ایہہ روح سدہاوی
شام مقدس اندر میںنوں کر تابوت پہنچاؤ | پیئو دادیدی روضی اندر میری قبر کراؤ
روح نبی دا جسی چہوان آہا جدوں سدہایا | غسل جنازہ کفن دوا کی تابوتی وچہ پایا
بہایا یوسف لشکر دیکی شامی ول پہچائے | پیغمبر لوکاں اوتی جاگا چنگے طور دبائے
جت ویلی تابوت نبیدا بیت مقدس آیا | عیص نبی دا او سویلی آہا روح سدہایا
جیونکر دووین ایہہ پیغمبر جوڑی جمی آہے | تیوین ہین اک قبری اندر دووین آہی پائی
ملک ریان ولد نیادی اوتوں آہا جدوں سدہاہان | نام قابوس جہیٹا پچہر تختے شاہی لائی باناں
کافر فاسق ظالم آہا دین نہ کہدا کوئے | جوول اندر اوسدی آوی کردا آہا سوئے
ملک ریان تی یوسف جوسن حکم شہر عدی سارے | ملکاندی وچہ جاری کیتی مند ہم ہوئی ساری
یوسف چہد وزارت بیٹہا وچہ دربار نچائے | اک راتی وچہ سجدی پیکی ربنوں عرض سنائی
فضلوں ہین ہدیدے تائیں بدہ تہین جہڑکایا | وت غریب نوازی کرکی اوپر تخت بہایا
علم میںنوں تعبیراں دتوئی تاج نبوت سندا | ہن یہ خالق تیری اگی عرض کری ایہہ بندا
توہین والی میر صاحب اندر دوہاں جہاناں | چلدی واری ماریں مینوں اندر مسلماناں
تنگ آیا ہاں اس جیوں تہیں کافر دی سرکار کی | پئی دعا قبول یوسفدی جبر رونان کر لنگری
جبرائیل یوسفدی خاطر مولی سی بہجوایا | یوسف تینوں اللہ صاحب اینونکر ہے فرمایا
جیہی سی جد اولاد ودیرا شہر ہوسی بہارا | تد یوسف تدہ دنیا اوتوں کرنا کوچ لگارا
الگس ٹہاڑی یوسف سندی باہر گئی سواری | کل اولاد یعقوب نبی دی نالی آہی ساری
پٹے اتے بہجے اپنی خدمتگار غلاماں | چالی ہزار اندازی آیا عورت مرد تماماں
نہریاں کوہاں اوتی جاگی کیتسر آہ لگاناں | جبرائیل کہی آ یوسف ہویا حکم ربانان
اپنی شہر لوادین خاطر چاوتن اپنی نائیں | موجب حکمی یوسف اوتہی کیتیاں چا بناہین
نام مدینۃ الحرین کہایا اوہن مبارک جائے | وتّن کارن آئی اوتہی چار طرف لوکائی

رنگا رنگ عمارت کیتی اوچا قلعہ بنایا ۔ عالم سارا ویکھن کارن اُس جا گانون آیا
تریہہ کوہ اوتھوں پانے آہا جبرائیل فرشتہ ۔ نیلون نہر کھدائی آہے کر کے نال سرشتہ
نہر فیوم نام اوس نہر دا جبرائیل رکھائی ۔ جتول لنگھ جائیے پانے اس دا گل گلزار کھڑا ہے
جو مصر یوچہ برکت آہی جبرائیل اٹھائے ۔ ہو موجب حکم الٰہی کر کے اونہے جا لگائے
موئی زلیخا اوتے جاگا اوتھے دفن کرائے ۔ کرے زیارت اس جاگہہ دی ہن تک خلق خدائی

فوت شدن حضرت یوسف علیہ السلام

وقت چلانے دا جد آیا مہتر یوسف تائیں ۔ افرائیم نوں کری نصیحت بیٹا مدہ سمجھائیں
جتنے حکم ربانان ہوسی اوتھے مجہہ دبانان ۔ باہجوں حکم الہے میرا کرنا ناہ لگانان
ہویا وحی الاہوں نازل یوسف کر وچلانان ۔ سیر بہشتان دا چل کر ہو ہویا امر ربانان
بھائی بیٹے سبہ بلائی خطبہ اوتھان سنائے ۔ حمد الٰہی کہکے سبھوں رو رو وداع کرائے
بہایان وچہ یہودی تائیں پاک بنے پہنائے ۔ تابع ہو وو اسکے پچھے جتھڑی سبھی بہائے
دین خلیل اللہ دی اوتی رہناں تساں ہمیشہ ۔ اوسے اوتی رہنان سر خو وجود دیا اندیشہ
وعدہ وچہ اولاد تساڈی آتا ہوسی بہائی ۔ شہر مصر وچہ باہجہ تساڈے خالی جائی لکائی
ایسہ تھوڑی مدت پچھوں ظالم پیدا ہوسی ۔ اوس دے ظلمے کولوں سارا ملک رعیت روسی
نام فرعون ہو ویگا اوس دا دعوٰے کرگ خدائے ۔ چار سے ورہان تختی اوتے بیٹھا حکم چلاوے
ساریکی جو اولاد تساڈی اوہ غلام کریسے ۔ نکڑی وڈی جو ہوئی موئے ہر گز نا چھوڑیسے
لکڑ لگا کہر میر یدا جش دن بانگ نہ دیسے ۔ اوس دناڑی اندر ظالم اوہ ظہور کریسے
ظلم اوس دا جد غالب ہوسے عالم اپر ہویدا ۔ لاوے دی اولادوں لڑکا موسیٰ ہوسی پیدا
مرا یہ لکڑ کوٹھے تی چیڑا اوچا کرگی آوازہ ۔ دین ضعیف ہویا تو بلے ہر کے ہوسی تازہ
معجزیاں ہا تہیں موسیٰ اسنوں بہتا عاجز کرسے ۔ اوڑک غرق ہوسی سن لشکر دوزخ یوچہ مرسے
اوس نبیوں میر بطرفوں ایہ پیغام دو آہو ۔ ظلم اوس دے تہیں جس راتیں وچہ مصر پہنچہ جاہو
گلڈ ھدوق میرا اوس ویلے اپنے نال لیجانان ۔ دادے میں ابراہیم نبی دی روضے کہر وفناہان
سیب بہشتی جبرائیلی یوسف آن سنگایا ۔ سنگہدیاں روح بندا جنت ول سدہایا
ہر کوئی آکہے قبر یوسف دے میری گہر وچہ ہووے ۔ عالم اندر پئی لڑائی کوئی ہسے کوئی رووے

رل سرداراں مصلحت کیتی جا صندوق بناؤ
افرائیم آواز ہاتف ڈا سنیاں ناگر گریہ زاری
پانی جتھوں تاکر پہنچی اوتھی برکت آوے
مشک لوائی کفن دوائی پھڑن جنازہ تائیں
جدوں صندوق نبیڑا گھڑکی اوپر نہر لکایا
پانی نہر آہی جے کاروں جاگا نظری آئی
بہت زمین معطر آہی جھے مشک آواڑی
ہٹی اوٹی پاکر ہن جدسے باہر آئے
موسیٰ تاکر اوسجاگا وچہ اوہ صندوق رکھایا
بھل گئی اوہ گل یوسف دی یاد نکیتی کسے
موسیٰ نوں علماواں کہیا وچہ اسہی پریشانی
ڈھونڈی قبر یوسف دی موسیٰ دس نکوئی پائے
پیغمبر وسعورت کولوں ہویا جا سوالے
عورت آکھی حاضر ساتھیں جدوں صندوق کھایا
پر آکھیں تہیں انہی ہاں ہیں ورنہ وچہ پرایاں
زور پرایاں قوۃ جسے آکھین دروشنائے
رب تہیں ایہ دوا نبیاکرکے خاص دعائیں
نبی اہو یا متفکر اس وچہ وحی الٰہوں آیا
آکھیں دشمن بڈھی ہویاں لیے درب جوانے
اہنر دسی لیکھے عاصا اوپر پالنے ہارے
آپے وڈکے موسیٰ اوتھوں کھڈ صندوق لیایا
جنتو لے صندوق نہر دا باہر آیا آنما
رات اندھیر غباری آہی چھڑیا چین تدآہاں
مہتر یوسف شام زمین وچہ آناچا دفنایا
حافظ نال ہابسکی یاری کہیا حسن قصہ

مرمری صندوقی اندر یوسف چار رکھائو
ترت ہوا ٹھیو دتیا تیں کر ہو ترت تیاری
باغ زراعت جس جاگا وچ میوی پھل کھڑاوی
نہر قیومی ول پچھلی رہدیاں ڈیکھ رضا ہیں
عجب تماشا لوکاں تائیں اوتھی نظری آیا
اوتھی قبر ہوئی سی ظاہر دیکھے کل لوکائی
پیغمبر نوں اوسجاگا وچہ رو رو رکھن ساری
ٹھاٹھاندی ٹر پانی اوتھی قدرت رب دی کھائی
جس راتی دی کڈھن واجد. ویلا آیا آہا
موسیٰ اوس راتی اندر ہر گز راہ نہ دسے
جیہڑ صندوق یوسف دا آئی تاہاں نوچہ حیرانی
بڈھی سی اک عمروں وڈی اوس گھر موسیٰ جائے
قبر یوسف دی دس آسا نوں لیلے کجھ ولالے
ہیں اوسجاگا تائیں جانا جسجا اوہ دبایا
ہلن دی ہر قوۃ ناہیں دسیاں جا لگایاں
وچہ بہشتاں تیری نیڑے پاس ہوواں ہمسائے
تاں میں اوس جاگا دتائیں تینوں جا دکھائیں
جو کجھ منگی بڈھی عورت سبہ کجھ رب دوایا
پیغمبر نوں اوس لبے نزدیکی قبر نشانیے
پاٹ گیا سے پانی اوتھوں قبر ڈٹھی وچکار
پیغمبر نوں ہوئے صاحب ایڈ از ورودایا
برکت اوسدی کولوں موسیٰ راہ آگاہ تد پایا
دن دو انگوں چانن ہویا آہا اندر راتاں
جتنہاں ابراہیم سنے دار وضہ نوں جی آیا
مرت کجھ اس سلے دکھن کولوں دے دوں ہوسیتی

تفسیراں تھیں چن چن کڈھے موتی دریگانے — غوطے مارن موتی کڈھن کرنے جمع خزانے
جو کجھ ساڈے کولوں سریا حاضر آن کرایا — چنگا مندا جو کجھ اندر یاراں نوں دکھلایا
عیب ہووے جو اس دے اندر دانشمند سوارے — بھلدی آئی چنگ چنگیری ہیں توں کون وچارے

خاتمہ

نامی بلے جیسے بیلے بیٹھن لا پوا اڑا — جد سگھڑ سیانے پچھن آئی لازم ہویا وچارا
وارث ورثہ شعری اندر مقبل مقبل ایہے — فرد چنگا وچہ ہتھ جاہیں رس نہ پھکر ایہے
ویکھہ صدیق لالی شعراں دے مجلس اندر آیا — سنکے سخن حقیقت او سے کسے نموں بلایا
حافظ برخورداری وانگوں شعر یوچہ نہ آئے — جس راضی کیتا عالم سارا چنگے کر مہمانے
ہوئے گھر اجیہا ان سوئی جنہاں نظر صراطی — موتے سنکے جو اک جانن چھوٹی مانس لانے
حافظ برخوردار دی رانجھی چن چن ہار پرویا — دانشمنداں اگے اس نے تحفہ کر کے ڈھویا

نعت رسول اکرم صلی اللہ علیہ وسلم از خادم اہل اللہ فقیر اللہ عفا اللہ عنہ ختم کتاب ہذا

صبا پیش نبے گو حال زارم یا رسول اللہ — بصد شور و فغان گو بیقرارم یا رسول اللہ
زعصیان شرمسارم زیر بارم یا رسول اللہ — نگاہ مرحمت فرما نگارم یا رسول اللہ
زعشقت سینہ بریان دیدہ گریانم بود دہر دم — بسوز اشتیاقت دل فگارم یا رسول اللہ
درین ویرانہ مینالم سیہ دیدہ شد در عالم — بجز ذکر تو فکر کس ندارم یا رسول اللہ
ز کلک نوک مژگان ہم مداد از دیدہ گریان — بلوح دل صفاتت می نگارم یا رسول اللہ
میان آتش نمرود مے افسرد ابراہیم — بنور پاک تو شد لالہ زارم یا رسول اللہ
مسیح بر چرخ چارم روز و شب گوید بصد منت — بدیدار جمالت انتظارم یا رسول اللہ
قرار عرش اعظم از قدوم پاک تو حاصل — بموسی گفت فاخلع کردگارم یا رسول اللہ
سر اعدا فتد از تن چو نامت بشنود از من — بود با دشمنانت کارزارم یا رسول اللہ
بخواہم آخدارا گر بہ بیداری نشد حاصل — بنور تا شود چشم خمارم یا رسول اللہ
فقیر خستہ حالم در دیار ہند می نالم — بیاد روضہ ات جان مے سپارم یا رسول اللہ

غزل در نعت سرور کائنات فخر الموجودات صلی اللہ علیہ وسلم
از تصانیف منشی کریم بخش تخلص بدر تاجر کتب لاہور کشمیری بازار

تیری فرقت میں ہوں بیمار یا حبیب اللہ	دکھائیے اپنا دیدار یا حبیب اللہ
اوٹھا کے بردیانے جو جلوہ دکھلاؤ	جیئے یہ ہجر کا بیمار یا حبیب اللہ
تیری فراق کا بیمار جو ہوا واللہ	بچے نہ علیسے سے زنہار یا حبیب اللہ
ہزاروں مردہ کرے زندہ ایکدم میں تو	ہلائی لب کو جو اک بار یا حبیب اللہ
پلا کے وصل کا اک جام اپنے تشنہ کو	دکھائیے وصل کے گلزار یا حبیب اللہ
تڑپتا ہند میں یہ زار ہے پڑا ہر دم	تیری وصال کا بیمار یا حبیب اللہ

بدر کو جلد بلانا وہاں کہیں جلدے
نہیں تو جان سے جائیگا زار یا حبیب اللہ

ایضاً در نعت پیغمبر خدا احمد مصطفےٰ صلی اللہ و آلہ و اصحابہ وسلم

لکھے کیا وصف کوئے مصطفےٰ کا	وہ نوری نور ہے نور خدا کا
وہ رحمت عالمین خیر البشر ہے	شفیع ہے عاصیوں روز جزا کا
اگرچہ خاک سے خاکے بنا وہ	ولے وہ نور تھا سارا خدا کا
ہوا منظور جب قدرت عیاں ہو	سمایا نور اوس میں کبریا کا
بنے ساری خدائی اوس کی خاطر	جمایا نقشۂ ارض و سما کا
بلا کر فرش سے بر عرش اوس کو	دکھایا جلوۂ نور و ضیا کا

بدر کو بخش دینا اے خدایا
نہ ہو خدشہ اوسے روز جزا کا

ـــــ ٥ ـــــ

کتبہ نور الدین عفی عنہ